

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Siodmak
Kurt\Siodmak_Kurt-Mesto_v_mlhach.PDB

PDB Name: Siodmak_Kurt-Mesto_v_mlhach
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kurt Siodmak

Město v mlhách

Přeložil Viktor Seifert

1932

SFINX BOHUMIL JANDA

PRAHA

I.

"Prvního důstojníka!"

"Rozkaz!"

Stráž se otočila a odevzdala rozkaz.

Za tři minuty stál Hall před svým nadřízeným.

"Zamkněte dveře!" poručil admirál.

Hall pohlédl rychle do očí svého velitele, který se opíral o ocelovou skříň a ruce tiskl k tělu. Hall cítil, že přijde bouře plná nepřijemností.

"Kdy jste byl naposled zde v kabině?"

Hall uvažoval rychle:

"Včera ve dvanáct třicet, excellence!"

Admirál přistoupil tiše ke stolu a upřel planoucí zraky na důstojníka. Ruce se mu chvěly, když se dotkly desky stolu.

"Jsou dveře zamčeny?"

Pohlédl rychle, nedůvěřivě ke stěně a poslouchal tichý, odměřený krok stráže.

Hall ztrnul, když pohlédl na chvějící se ruce admirálovy.

"Potřebuji nyní vaší pomoci a vaší obětavosti, Halle. Tajná kniha signálů, nový signálový kodex zmizel! Je pryč – už dvě hodiny. Sám jsem jej měl v rukou. Skříň je prázdná a klíče mám jenom já!"

Vstal, zakolísal, ale napřímil energicky své šlachovité tělo. Rychle vytáhl z kapsy krabičku a vyňal z ní dlouhý spirálový klíč. Škála písmenek skrývala heslo.

Dveře ocelové skříně odskočily. Nejhořejší oddělení bylo prázdné.

Hall přistoupil k tresoru a zamířil světlo silné kapesní svítilny na zámek.

"Není tu patrná žádná známka násilného otevření," řekl tiše.

Otočil se zvolna kolem své osy a přehlédl pokoj. Železný stůl, tři židle, lesklé ocelové skříně, žádný obraz, – žádný koberec – žádný papír. Žádný podklad.

"Kdo zná heslo skříně?"

Admirál se zase posadil a díval se na Halla zpod přivřených víček.

"První důstojník jiskrové služby a – já!"

"A já!" doplnil admirál.

"První důstojník jiskrové služby, O'Neil, leží již tři dni na těžkou otravu v kajutě nemocných. Já jsem naposled vkročil do této místnosti včera ve dvanáct třicet."

"A já jsem měl knihu přede dvěma hodinami v rukou a řádně jsem tresor zamkl. Co z toho vyplývá? O'Neil je mimo úvahu. Skříň nebyla otevřena násilně. Vy a já jsme jediní, jinž je kodex přístupen!"

"Excellence, nemám klíč ke skříní. Je jenom jeden!"

"Ach, jen já mohu být uvažován! Hned uvidíme! Stráž!"

Dveře se otevřou.

"Blacku, kdy jsem vešel sem do kabiny?"

"Před čtvrt hodinou, excellence!"

"A kdy jsem tu byl předtím?"

"Zrovna ve čtrnáct hodin pětadvacet, při vystřídání druhé stráže!"

"Otevřel snad někdo jiný dveře?"

"Ne, excellence!"

"Je dobře!"

Stráž zmizela.

Admirál si otřel čelo šátkem.

"Halle, půjde-li to takhle dále, zblázním se!"

V obličejí Hallově se nepohnul ani sval.

"Začínám věřit na strašidla, Halle!" Naslouchal napjatě.

"Zamkněte dveře –"

Zámek zapadl.

"Nepokládejte mě za blázna, Halle. Jsou to maličkosti – ale – rozrušují mi nervy. Včera," šeptal admirál, "je to směšné vyprávět, včera jsem našel lístek v náprsní tašce. Tady je!"

Hall vzal kus papíru z rukou svého představeného.

"Mluvíme k tobě ještě třikrát, musíš uposlechnout! Opusť páteho v patnáct hodin loď! ,F. X. 4' se za půl hodiny potom potopí! Neukazuj nikomu tento dopis!"

Psací stroj. Bez podpisu. Hall držel lístek nerozhodně v rukou.

Kabina se lehce zachvívala tupými explosemi Dieselvých motorů. Admirálská loď ,F. X. 4', 42.000 tun, šestnáct 40.5 cm děl, s 2 050 muži posádky, brázdila klidně Atlantický oceán rychlostí dvaatřiceti uzlů.

"Směšné, co?" Admirál se zasmál a náhle zmlkl.

Je to třetí hadr, který nacházíme. A pokaždě – se stalo něco nepochopitelného. Po prvé – bylo to čtyři hodiny po odjezdu z dok – našel jsem lístek podobného obsahu na stole s kompasu. A když jsem přišel do své kabiny, zmizely mě soukromé dopisy z krabice. Jenom šílence mohou napadnouti takové maličkosti, aby mě postrašil.

Předevčírem mi odevzdal účetní dopis, který našel mezi výkazy mzdy.

Opět týž obsah, že loď v určený den má být opuštěna.

A pak jsem našel přehršlí kamének v jídle, které mi steward přinesl. Přisahal, že o tom nic neví – a já mu věřím! A teď je kodex pryč! Jak to lze vysvětlit?

Je snad nějaký šílenec mezi námi, Halle?

Nevěříte přece, že se loď vskutku potopí – loď, která se nikdy potopit nemůže!"

Hall se naklonil vpřed a přemýšlel usilovně. "Již několik dní mi je nápadné," odvětil posléze, "že každý muž u jiskrového vysílače v poledních hodinách se zhroutl za zvláštních okolností. Nastane křečovitý záchvat, který se podobá otravě atropinem. U Berryho, Sandera, O'Neila a Birda. Při prohlídce jsou zjištěny nepřírozně rozšířené žílnice. Lodní lékař vypumpoval Birdovi žaludek a našel větší množství atropinu, který se dostal do žaludku patrně s jídlem. Lidé nemohou podat vysvětlení, kterak se tam jed dostal."

"Proč jsem se o tom nedověděl?"

"Dal jsem lidi prohlédnouti," omlouval se Hall, "a chtěl jsem vaši excelenci hlásit teprve výsledek. Ostatně jsem učinil opatření. Je vyloučeno, aby se ty případy opakovaly. Jídlo telegrafistů je předem zkoumáno!"

Tu se ozvalo tiché zaklepání. Ordonanční voják vstoupil do kabiny, stanul jako socha a hlásil:

"Excellence, telegrafista Mortimer se právě zhroutil."

Za několik minut stáli admirál a Hall v lazaretu a pohlíželi na nepřírozně bledý obličej Mortimera, nad nímž se skláněl lodní lékař.

Hall zatajoval dech.

"Atropin, zase atropin," řekl lékař a povstal. "Dal jsem mu už vypumpovat žaludek. Za čtvrt hodiny bych už byl nemohl pomoci."

Šel ke stěně a otevřel kohoutek vodovodu.

"Nejsme dost muži, abychom čelili těmto směšným událostem, Halle?" pravil admirál, když kráčeli k místnosti jiskrové telegrafie. "Shromážděte v půlhodině všechny důstojníky v důstojnické jídelně. Chci to skoncovat s těmi strašidly!"

Když vešli do jiskrové stanice, stál O'Neil u přijímače a mezi prsty mu probíhal proužek papíru.

Namáhavě se otočil a postavil se do pozoru. Zuby mu jektaly horečkou.

"Sedněte si, O'Neile, vždyť se sotva držíte na nohou. Pročpak vstal O'Neil?"

Admirál vzal telegrafistu za ramena a vtlačil ho na židli.

"Máte ještě zůstat v posteli, O'Neile. Jaké zprávy došly?"

"Flotila podmořských člunů potvrzuje, že se podle rozkazu ve čtrnáct dvacet stáhne v zálivu novofundlandské mělčiny!"

"Kdo dal ten rozkaz?" rozkřikl se admirál.

"Rozkaz od ,F. X. 4', "odvětil telegrafista, "podle našeho telegramu."

"Dal jste telegrafovat, Halle?" zasténal admirál.

Admirál Cay vyskočil.

"Jsme tu na válečné lodi a ne v blázinci! Také tu není dětský pokoj, kde lze dělati žerty! Dám do želez lotra, který odeslal ten rozkaz, a nenajdu-li ho, bude pykat ten, kdo je odpověděn za odesílání."

Hall zbledl. O'Neil se zapotácel na židli a byl by upadl, kdyby ho byl admirál nezadržel.

"Odvolajte ihned ten rozkaz! Telegrafujte: Jižní flotila nechť pokračuje v dřívější dráze!"

O'Neil vstal a stiskl zuby. Prošel místností a natáhl ruku k vysílači. Pojednou se však pod ním podlomila kolena a on upadl, zvolna se otáčeje, na zem, při čemž hlavou narazil na šroub připevňující aparát ke stolu.

Hall k němu přiskočil a zvedl mu hlavu. Na čele O'Neilově byla červená, podlouhlá skvrna.

"Vysílač," šeptal. Pohled se mu zlomil. Hall přistoupil k vysílači. Vtom ze sebe vyrazil výkřik a zděšeně se zavěsil na svého představeného.

Neboť tlačítko vysílače klesalo v krátkých rytmech, aniž se ho ruka dotýkala. Dlouze – dlouze – krátce – krátce – dlouze.

"Flotila – jižní – kurs – východ – k jihovýchodu – Rozkaz – od – ‚F. X. 4.‘," slabikoval Hall automaticky.

Admirál Cay, všecek bledý a třesoucí se, opřel se o svého důstojníka.

"Vysílač pracuje sám – Strašidla!" šeptal a sepal ruce.

"Admirál – Cay – míní – že – jsou – strašidla – na lodi," žvatlalo tlačítko výsměšně.

Hall sebou trhl. Vytáhl služební revolver a střelil do drátu vedoucího k lampám. Okamžitě tlačítko zmlklo.

V místnosti bylo hrobové ticho. Hallovy myšlenky běžely o závod s rozumem. Marně se pokoušel najít vysvětlení.

II.

Lodní lékař stál u okénka a pozoroval tekutinu v baňce. Otočil se a pohlédl pozorně Hallovi do očí.

"Odkud je ten atropin?"

"Z lodní lékárny. Všecka zásoba byla ukradena."

"Jak myslíte, že se telegrafisti dostali k atropinu? Mohl jim snad být podán již v nádobě s jídlem?"

"To nemyslím, protože mísy přicházejí z kuchyně narovnány po dvaceti a pořad rozdělení se mění, takže se nikdy táž mísa nedostane k těmž mužům. A otravy se vyskytují jenom u telegrafistů."

"Kdy je nejbližší rozdělení jídla?"

Lékař pohlédl na náramkové hodinky.

"Za pět minut."

"Pojďte s sebou!"

Kráčeli přes palubu, která se leskla v slunečním světle jako zrcadlo. Teplé červnové slunce shlíželo na nehybnou vodu. – Námořníci pobíhali po palubě v tenkých šedivých plátkách, bosí, s hadry a kartáči. Potahy děl byly odstraněny. Námořníci mávali hadry a bosýma nohama stepovali po palubě.

"Má dívka mě v přístavu čeká a já zatím na moři dlím...!"

zpívali.

Hall pohlížel na mladé, bezstarostné obličejové silných, osmahlých hochů. Vzpomněl si na výstrahy.

Podíval se na silné stožáry, na gigantickou konstrukci velitelské věže, na ztmulé krky nesmírných děl.

Paluba se zachvívala pod dechem padesáti tisíc koní motoru v utajované síle a klidu.

Hall spatřil v slunečním lesku obrovskou ruku, jež se vztahovala na hrdou loď, která se zdála být nepotopitelná.

Nad železnými jicny děl, nad zpěvem námořníků, nad hybným ustavičným klidem lodního kolosu se vznášelo

strašidelné nebezpečí, jež otravovalo Hallovu krev. Zamrazilo ho.

Třesa se vstoupil do telegrafní místnosti. U příjmače seděl John Hang. Vyskočil a postavil se do pozoru.

"Co nového?" ptal se Hall a přistoupil ke stolu s aparátem.

"Přijal jsem – přijal jsem podivné jiskrové telegramy. Myslím, že si z nás několik stanic tropí žerty."

"Právě teď přišel telegram," muž rozvinul potištěný proužek papíru, "bylo telegrafováno, že prý se naše loď ‚F. X. 4‘ potopila."

New York Herald prosí o přesné zprávy o případech šílenství na ‚F. X. 4‘, na naší lodi! Někdy jsou dotazy ještě zmatenější. Nějaký přístroj vysílá na naší vlně, takže není nic rozumět."

"Jsou to hloupé žerty," odvětil Hall nejistě. "Zjistíme pachatele. Dávejte dál pozor na drát a neznepokojujte se."

Dveře se otevřely. Mísa s jídlem prolétla vzduchem a zakroužila na malý stolek telegrafisty.

"Počkat!" nařídil lékař.

"Vzal mísu, vyňal z kapsy skleněnou tyčinku, ponořil ji do tekutiny a pohřžil ji pak do skleněné lahvičky, kterou zatřepal."

"Nic," řekl a vrátil nádobu.

"Ukažte ruce, Hangu. Nemáte u sebe atropin?"

Ten muž jistě nevěděl, co to je.

"Dobře, teď můžete jíst!"

Lékař vzal Halla stranou.

"Rána na hlavě O'Neilově není od pádu. Je mi záhadná. Vypadá to, jako by byl býval udeřen gumovým obuškem."

Ozvalo se zasténání, při němž sebou oba mužové trhli.

Telegrafista se zhroutil dopředu. Hlavu měl v nádobě s jídlem, na stranu vyvrácenu. Lékař ho uchopil a otočil hlavu ke světlu, otevřel křečovitě zavřená víčka omdleného muže.

"Hang je otráven atropinem," řekl krátce.

Důstojníci byli shromážděni. Admirál jim pokynul, aby usedli.

"Pánové, rád bych vám dal několik otázek. Právě se zhroutil pátý telegrafista ve dvou dnech za nevysvětlitelných okolností, nasvědčujících otravě atropinem. Jed byl odcizen z lodní lékárny. Jsou nějaké známky – deprese, sebevražedné mánie u posádky? Pozorujete něco, Fitzgerald?"

"Ne, excellence," odvětil navigační důstojník. "Lidé mně podřízení jsou dobré nálady."

"Dal jsem teď vysílač vypnouti," pokračoval admirál. "Nějaký nový vynález – bezdrátové řízení vysílače – používá naši stanice k vysílání falešných rozkazů. – Později opět dám uvést stanici v činnost, abych poslal zprávu vládě. – Dále, pánové, vám musím sdělit, že od našeho odplutí z doku dostávám anonymní dopisy, které předpovídají záhubu ‚F. X. 4‘ a které mi jsou podivným způsobem doručovány."

Admirál Cay vyňal dopisy z kapsy. Kolovaly mlčky a mlčky byly vráceny.

"A pak, pánové," Cay se napřimil, "ještě jedna skutečnost hodná politování."

Odměl se, až všechny pohledy na něm ulpěly.

"Nový kodex zmizel!"

Mlčení bylo ještě tísnivější.

"Víte, že zmizením kodexu jsou vydána všechna námořní tajemství v pospas!"

Cay zvolna vstal.

"Nikdo neopustí loď, dokud nebude kodex nalezen. Halle, vy uschováte mé klíče!"

Cay sáhl do kapsy a umkl.

Pokynul Hallovi, uchopil ho za prsa a přitáhl ho těsně k sobě.

"Klíč k ocelové skříni zmizel," šeptal chraptivě. V též okamžiku pozbyl veškeré jistoty, byl z něho mdlý, vrásčitý stařec.

Hall ho zakryl svými širokými zády.

"Pojďte, pánové, do kabiny, kde byl kodex," nařídil admirál.

Důstojníci kráčeli dlouhou chodbou. Děs jim dosud seděl v týle, že se ani neodvažovali šeptati.

"Stráž," zeptal se Cay, "vešel někdo do kabiny?"

"Ne, excellence!"

Admirál Cay otevřel dveře kabiny a skočil s chraptivým výkřikem dovnitř.

Zmizelý klíč všel v sejf, heslo bylo natočeno.

Chvějící se rukou rozevřel Cay ocelové dveře. Ukradený kodex tam ležel. Cay jej uchopil a otevřel. Vypadl lístek:

"Poslední výstraha! Rázem 15. hodiny bude ‚F. X. 4‘ potopena."

Cayovy oči hledaly ciferník elektrických hodin, jejichž ručičky ukazovaly právě patnáct hodin.

Důstojníci se tísnili v úzkém vchodu.

"Nový kousek, špatný žert!" Admirál zíral na lístek.

"Až toho šprýmaře najdu, dám ho tady pověsit!" Chvěl se a pot se mu perlil na čele.

"Halle, podívejte se!"

Hall přistoupil blíže a vzal lístek.

V tom okamžiku nastal výbuch. Stěny se zakolísaly. Stroje přestaly běžet.

Pára pronikavě hvízdala unikajíc z přervaného potrubí.

"Save our Souls!" řekl admirál Cay chraptivým, pevným hlasem. "Pán buď naší duši milostiv!"

III.

Tovární blok "Jerusalem and Sinai Steel Company" stál jako ocelová pevnost v ploché rovině, padesát kilometrů na západ od New Yorku. Obyvatelé nového dílu světa, který rychleji probíhal křivkou stárnutí, než díly světa starého, rádi dávali svatá jména svým technickým podnikům.

Vysoké věže čpavkárny, vystupující z komplexu J. S. S., stály ocelově šedě a těsně u sebe a tyčily k nebi obrovské ssací roury jako chapadla pravěkých polypů. Leskly se v záři šiku červených, oheň soptících vysokých pecí, na jejichž vrcholcích byly tmavé, nakloněné železniční vagóny, a z jejich břicha vytékal do hliněného řečiště proud žhavého, tekutého slunce.

Tam řvalo železo. Řvalo a kňučelo jako týrané zvíře. Zvučná kladiva kyklopů je mačkala do kusů, zpívající válce je protahovaly v ploché plechy, zuřivá, žravá kola je rozmáčkovála a odhazovala do broušených tvární, vyhlazovala a vybrušovala je v kusy stále stejné, které se od sebe nelišily ani setinou milimetru.

Ruda kňučela, uhlí se škvařilo. A přece jediný tón, temný a mručivě řvavý, jako neviditelné, nemotorné, hladové zvíře, halil továrnu v šedivý plášť věčně téhož ohlušujícího hřmotu. Byl to vzduch, který hučel v ssacím potrubí lámaje se hromově o ocelové stěny, protlačoval se ohněm a vodou, štěpil se i měnil a opouštěl věže jako otravný plyn.

Směsicí rour táhnoucích se do země, směsicí uliček stříškou opatřených mezi železnými a skleněnými budovami se vinul šedivý had lidí, ustavičně, jednotvárně, nezměnitelně stejnými pohyby: střídání.

Kdesi vysoko vypískla siréna a rozfízla akordy hluku jako nůžky látku. Tak vysoké bylo to zapísknutí, že je ucho už ani nevnímalo jako tón. Pronikalo hřmotem jako jehla a přeměnilo lidské ruce u pák strojů. Tři vteřiny se zarazil spěch točících se kol, putujících řetězů. Pak nový muž u stroje vložil ruku na páku a továrna řádila dalších osm hodin v ustavičném koloběhu a vychrlila unavenou armádu ze svých bran, šedou, nepřehlednou. Namačkala ji do nádraží, nacpala ji do podzemních drah, napěchovala ji do aut, která osmdesátikilometrovou rychlostí supěla po skvělých silnicích k nekonečným kamenným kvádrům: New Yorku.

Chemik Brandt kráčel závodními garážemi k svému autu, malému dvousedadlovému vozu s hlubokými sedadly, v kterých se spíše leželo než sedělo.

Muž s páskou na rameni zasalutoval a postrčil lehký vůz vpřed.

"Všecko v pořádku, Mister Brandte," řekl strážce garáže. "Nějaký muž na vás čeká."

Brandt zbystřil zrak. Ze stínu vedle ostrého paprsku reflektoru, který daleko osvětloval jízdní dráhu, klidně vystoupil

dělník k chemikovi.

"Nazdar, Thalmanne!" Brandt mu podával ruku.

"Chtěl jsem se rozloučiti, odjíždím dnes v noci."

"Tedy přece chcete pryč?"

"Nemohu jinak, Mister Brandte – je to nabídka, která se člověku naskytne jen jednou v životě – štěstí."

"Rozumím, cesta k osamostatnění! Sedněte si ke mně, svezu vás kousek."

Tiše vyjel vůz z garáže po bílé silnici.

V nevelkých vzdálenostech od sebe stály pestré štíty s prostým, suchým nápisem:

"Pozor! Červené páry škodlivé – Zelené páry nebezpečné! – Modré páry smrtelné!"

Směsice potrubí se táhla podél cesty a mizela náhle v zemi.

Zvolna se šinul vůz vpřed. Spěl k vysoké zdi, k mohutné železné bráně, střežené řadou stráží.

Na chladiči auta se třepotala špičatá modrá vlajka se zlatými písmeny "J. S. S. – Jerusalem Sinai Steel company."

Známka, které směli užívat jen členové ředitelství a vysocí zaměstnanci.

Červené světlo zazářilo. Vlajka byla kouzelným slovem, před nímž se vždy otvírala brána zuřícího kolosu továrních žil.

"Dnes odjíždíte, Thalmanne?"

"Dnes v noci na 'Beringii'. Je nás tři tisíce pět set mužů."

"Tři tisíce pět set mužů! Všichni ze závodu?"

"Ne všichni. Byli najati jen zruční železáři a elektrotechnici."

"Tedy jen speciální dělníci? Kam jedete?"

"Do Paraguaye. Po dvouleté práci dostaneme kus země, stavení a dva tisíce pět set dolarů. Jistě tam máme zřídit velikou továrnu, protože důkladně zkoušeli naše vědomosti."

"Ale proč vás transportují po lodi? Cesta po souši je přece rychlejší!"

"Snad je cesta po moři levnější. Mně to je jedno."

Vápnem natřená silnice se táhla do tmavé noci jako čára křídou na černé tabuli. Obloukové lampy stály vzpřímeně jako vojáci a splývaly jako perličky v jediném světlém bodě.

"Thalmanne, co bude s vaší dcerou?"

Thalman neodpověděl hned.

"Chtěl jsem vás prosit, Mister Brandte," řekl posléze mdle, "abyste dával na Ruth pozor. Já – já nemám nikoho jiného, koho bych o to mohl poprosit mimo vás..."

"Nu, dobře. – Ovšem! Dokud budu zaměstnán v továrně, zůstane mou asistentkou."

Thalman položil ruku Brandtovi na rámě.

"Děkuji vám!"

Brandt zabočil s vozem ke kraji a zabrzdil.

"Tady musíte vystoupit, Thalmanne, protože odbočuji. Napište nám brzy o sobě. Mnoho štěstí!"

Stiskl muži srdečně ruku. Zdálo se mu, že dělník chce ještě něco říci. Otočil se však a zmizel mlčky ve tmě.

Brandt zapjal na největší rychlost.

Hlavou se mu honily myšlenky, které dosud nedovedl spořádati. Sledoval londýnské a pařížské inseráty.

Stát Paraguay hledá techniky k zřízení elektrárny. Když bylo jen v New Yorku najato tři tisíce pět set mužů, nutno k tomu přičísti rozhodně ještě několik tisíc z ostatních dílů světa. A všem těm lidem se slibuje doživotní existence! Così tu nesouhlasí! Kde byl dohled vlád, ostražitá ruka útvaru, jemuž se říká stát?

Daleko se táhla předměstí newyorského kolosu. Ploché, malé domy z betonu ulité a jako stavební kameny seřazené. U každého domu garáž a zahrádka s místem pro tři stromy a s besídkou, v které nikdy není človíčka k spatření.

Brandt prudce zabrzdil a projel zahradními vrátky do garáže sousedící s domem.

Vystoupil po úzkých schodech do patra, kde byla jeho pracovna, místnost se skleněnými stěnami a mírným, tlumeným světlem.

Sluha mu sňal těžký kožený kabát a podal mu měkkou kazajku.

"Mister Dymoff čeká!" šeptal.

"Dymoff?" zvolal Brandt. "Dymoff?" Znělo to jako úzkostlivý výkřik.

IV.

Brandt vyběhl po zbývajících schodech k svému pokoji. Prudce otevřel dveře. Zdálo se, že je pokoj prázdný. Večerní přisvit pronikající skleněnou střešou ponechával jeden kout místnosti v temnu. Zde se sotva patrně odrážela postava, kterou stěna knihovny takřka pohlcovala.

Brandt se zastavil u dveří, když Dymoff, mladý muž ohebných, měkkých pohybů, vstal. Na jeho ramenech, které atleticky vyrůstaly z širokého hrudního koše, byl nasazen dlouhý krk a na něm měkký, mužně krásný obličej. Dlouhé řasy zastíňovaly oči barvy nepřírozně jasně modré, jež ležely za vypouklým čelem jako za ochrannou hrází. Podával Brandtovi dlouhou ruku, která jako by záležela z nesčetných kloubů.

"Prosil jsem tě, abys do mého domu už nikdy nevkořčil," řekl Brandt, nevšímaje si podávané ruky. Ustoupil o krůček, uvolniv také dveře.

"Musím s tebou mluvit, Brandte!"

Brandt uvažoval chvíli. Konečně pokynul na židli.

Dymoff sklopil zrak, aby zakryl svou radost.

Bývali kdysi přátelé, poznali se spolu v domě profesora Lewolfa, známého fysika. Dymoff byl Lewolfovou pravou rukou, jeho asistentem i důvěrníkem a Brandt v něm našel člověka, jehož analytické nadání, výmluvnost a přesvědčivost ho uváděly v údiv.

Nikdy však neporozuměl charakteru toho muže. Lekal se jeho hladu po moci a jeho impulsivnosti, které vypadaly přirozeně, ačkoli byly přesným výsledkem početního úkolu jako úhrn úvah, které ukončí šachovou partii. Věděl, že Dymoff není schopen žádného hnutí, které by neprýštilo z jeho rozumu. Viděl, že uchvacující kouzlo tohoto muže je výsledkem řady obratných, vědomých pohybů, které se nikdy neminou účinkem u cizích lidí. Proto nyní dobře Dymoffa pozoroval; viděl téměř ostýchavý pohyb, kterým přitáhl židli, viděl mdlé zalesknutí jeho očí, ústa, která teď vypadala měkce a nevyslovovala myšlenky, na které Brandt čekal.

"Brandte, přicházím ti nabídnout obchod."

"Viš, že s tebou neudělám žádný obchod!" odvětil Brandt tvrdě. Obdivoval se hře Dymoffově, neboť jeho host se náhle vzpřímil, jeho ramena se rozšířila, jako by jím proudila nadpřirozená síla. Svaly obličeje se stáhly a změnila ústa, jež zprvu vypadala měkce, v ostrou, rovnou čáru. Koutky úst se vytáhly jakoby v lehkém úsměvu vzhůru a obnažily lesklou, rovnou řadu stejnoměrných zubů, které jsou tvrdé a pevně dodávaly obličeji podobu divokého zvířete.

"Přicházím z rozkazu velikého státu, abych od tebe koupil tvůj vynález. Víme, že's vynášel obranu proti otravným plynům, a jsme ochotni povolit ti jakoukoli částku, kterou zaň požádáš."

Brandtův obličej ztrnul v neproniknutelnou masku; opřel se zády, takže cítil v týle ostrou hranu židle.

Odkud věděl Dymoff o jeho vynálezu? Jen Wu, jeho asistent, a Ruth Thalmannová znala jeho práci.

Wu byl již dvanáct let jeho věrným spolupracovníkem, on jistě nic neprozradil. A nikdo jiný nemohl vstoupit do laboratoře. Brandt přestal myslet. Jeho myšlenky se odtrhly od řetězu a vrátily se tam, odkud vyšly. A náhle se přistihl, že podezřívá Ruth.

Brandt se vzchopil, musil mít jasno.

"O něco bych tě prosil, Dymoffe," řekl. "Dej Ruth Thalmannové pokoj. Dva asistenty jsi mi už zničil! Lavalle, s kterým ses loni spřátelil, sedí teď v Sing-Singu pro vyrazení továrních tajemství. Uquillo, jeho nástupce, uprchl, je nezvěstný a zanechal tu ženu a dvě děti. A teď Ruth!"

"Proč myslíš, že to vím od Ruth?" usmíval se Dymoff. "Ostatně to nenáleží k naší rozmluvě. Mám rozkaz jedné vlády, abych s tebou jednal. Nic víc."

"Nevěřím ti, že přicházíš od nějaké vlády," řekl Brandt a pokoušel se nabýt tím času. Teď se musí dovědět, jaké jsou hybné páky tohoto člověka, jehož nemohl prohlédnout a který, jak se zdálo, věděl o strašlivém tajemství, hroznějším a nebezpečnějším než jedovaté plyny z retort vládních chemiků.

"Chceš vyjednávat, jak vidím!" Dymoff vstal. Strčil ruce do kapes a stál ztrnule a těžce, skorem sedlácky při své mohutné postavě. Brandtovi připadalo, že má schopnost měnit se jako chameleon.

"Věděl jsem, že budeš ochoten mluvit se mnou rozumě. Nechápu, proč pochybuješ o tom, že přicházím od vlády.

Myslíš, že nepatrný asistent profesora Lewolfa má dost peněz, aby mohl od tebe koupit tvůj vynález? A i kdyby měl ty miliony," slovo 'miliony' vyslovil pomalu ve snaze, aby zapůsobilo, "co bych si počal s tvým vynálezem? Snad abych chránil svého kocoura doma před účinky jedovatých plynů v případě války?" Zasmál se. "Ne, jeden stát se o věc zajímá a je ochoten jít až do jednoho milionu liber."

Nedbale sáhl do kapsy a vyňal svazek bílých tisícilibrových bankovek.

Brandt vyskočil.

"Hrajme s otevřenými kartami!" Dymoffův hlas byl náhle klidný a rozvážný. "Je lhostejno, od koho víme, na čem pracuješ, rozhodně však jsme přesně informováni. Mohu ti také říci, co víme, abych tě přiměl dohodnouti se s námi. Tvé pokusy směřují k tomu, zříditi vysoké věže, kde by pod určitým napětím přeskakovaly jiskry. Věže mají být postaveny na určitých místech města a v případě plynového útoku zapjaty na proud. Potom – tak jsi vypočetl – se plyny, dostaví se v okruh jiskrových nábojů, rozloží v nové sloučeniny a ztratí svou jedovatost."

Brandt těžce vstal a přistoupil k Dymoffovi. Převyšoval ho o několik centimetrů. Jeho vrásčité, vousatý obličej chytře a rozvážně seděl na nízkém, silném krku. Svaly jeho paží, uvyklých práci, rýsovaly se zřejmě pod kazajkou, když zaťal pěsti.

"Doufám, že jsi nikdy doopravdy nemyslel," pravil Brandt zachovávaje klid, "že prozradím tajemství náležející mé továrně. Myslíš si, že mě můžeš nachytati vysokými částkami a zvrtačiti tím, co víš. Vezmi si ty hadry a jdi!" Ukázal na svazek bankovek ležících na stole. „A nikdy už nepřekroč práh mého domu!"

Dymoff vzal lhostejně peníze se stolu. Měřil starého muže výsměšným pohledem.

"Ty jsi blázen!" řekl. "Přicházím, abych ti přátelsky podal ruku a v dobrotě se s tebou shodl, a ty mě vyhazuješ ze dveří. Víš, kde mě najdeš. Má nabídka platí ještě několik dní. Potom se vynasnažím dojít svého cíle jinak. Prosadím, co chci."

"Teď jdi!" řekl Brandt tiše a otevřel dveře vedoucí na schody.

"Blázne!" zasyčel Dymoff, když byl sám, a bušil pěstmi do bronzové hlavice zábradlí, neboť v ní si představoval hranatou hlavu Brandtovu. "Máš v rukou doplnění mé moci. Musím mít tvůj vynález. Pak budu vládnouti říší, která v N. začne, po celé zemi se rozestře a v N. opět skončí!"

V.

Sekretář přistoupil těsně k senátorovi Kingsbyovi, opřel se o okraj psacího stolu. Senátor neměl rád devotnost.

"Pan McGin je tu," hlásil.

"Ať vejde. Následující půl hodiny nechci být vyrušován. Zavřete všechny dveře."

Jeff McGin vsunul svá široká ramena dveřmi.

Vysoký koberec ohromného pokoje polykal hluk jeho kroků. Jediným nábytkem této místnosti byl obludný psací stůl a několik židlí.

Melodie tisícero násobného šumotu ministerstva umlkla, když tajemník spustil přede dveře rolety tlumící zvuk.

Kingsby pokynul na jedno z těžkých kožených křesel. Seděl zády obrácen ke světlu, takže měl obličej ve tmě.

"Divíte se, McGine, že jsem vás dal zavolat?"

"Po ostudě se sinclairovským olejem se už ničemu nedivím, Mr. Kingsby!"

Byla to dobře mřířená rána, neboť tato korupční aféra Sinclairovy skupiny přerušila kariéru McGina, který byl tehdy nepatrným státním podsekretářem a který chtěl fanaticky zastávat právo.

Oba muži byli sami. Kingsby se tedy směl usmát.

"Již tehdy jsem vám řekl, že to špatně dopadá, když chce malý pes kousat velkého. Nepatrný státní podsekretář proti Sinclairově skupině!"

Kingsby se zasmál hlasitě a nenuceně.

"Moc, milý hochu, jde před právem, co svět světem stojí. Jsme tu sami, smím vám to nyní říci, že i Sinclair přijde na řadu a do roka si zlomí vaz. Shánějte akcie, tenhle typ vás odškodní za domnělé příkoří."

"Peníze!" řekl McGin tiše. "Vždycky jsem penězi opovrhoval, Mr. Kingsby, a teď vidím moc peněz, kterou cítíme teprve tehdy, když jsme chudí. Je to, jako bychom naráželi hlavou o zeď."

Stiskl ústa, takže rty docela zmizely.

Kingsby se díval na McGina chvíli zamyšleně a mlčky, potom se rozhodl. Hodil stoh fotografií na stůl.

"Zde, McGine, naše veliké tajemství je rozmnoženo!"

McGin vzal jeden ze žlutých listů do ruky. Byla to fotografie tajného spisu WG 4563, návrhu smlouvy mezi Spojenými státy severoamerickými a Anglii.

Jeff se ulekl a zapomněl na své vlastní soužení.

"Kdo ofotografoval ty spisy?" ptal se chraptivě.

Jeffovy uši vnímaly hukot pouliční dopravy. Jeho oči hledaly pohled bývalého představeného.

"Kdybych to věděl, nebyl bych býval pro vás posla! Byly mi dnes poslány jako tiskopis do mého soukromého bytu."

"Jako tiskopis – tajný dokument!"

"To je ta hádanka! – Původní dokument leží dosud v tresoru, který je nedotčen. Jen jedním člověkem mohl být otevřen, tím, jenž zná heslo. A tím člověkem jsem já."

Zločin byl proveden tak dobře, že nikdo nemohl mít podezření, že by byla pokladna otevřena. Teprve touto zásilkou upozorňuje zloděj na své dílo. U kopie byl lístek:

"Našich rozkazů nutno poslouchati!"

Našich rozkazů? Kdo je ta podivná moc? Celá věc vypadá jako teror. Teror – které strany? Anarchisté házejí bomby, my zatýkáme – ale kdo krade dokument, fotografuje jej, vrátí a mně posílá kopie?"

Senátor vstal, přistoupil k svému návštěvníku a uchopil ho za ruku chladnými prsty.

"Nervy mi vypovídají službu, McGine – paměť, oči! Položím-li nějaký spis vpravo, najdu jej za chvíli vlevo, kartotéka A není v pořádku, někdo se jí prohraboval. Dneska jsem našel rukáv svého pláště sešitý! Jako by si se mnou pohrávaly šílené děti. McGine, má hlava to už déle nevydrží!"

Senátor přitiskl pěst k spánku a zvolna procházel pokojem. Náhle přiběhl k McGinovi:

"A v noci, v noci, McGine, v noci se mi zdá, že někdo stojí u mé postele a opatrně dýchá. Pak haraší papír a je slyšet kroky, a když otočím světlo, není nic vidět a všude je ticho."

A včera, než přišly ty fotografie, snědl někdo ovoce, které jsem měl u postele. Já jsem se ho nedotkl, McGine. Zhasl jsem světlo, slyšel jsem dýchat a ovoce bylo pryč."

McGin vstal a postavil pevně židli na zem.

"Musíte si odpočinout!" radil.

Pohlédl na své náramkové hodiny. Měl jiné věci na práci než poslouchat nářky starého, nervosního muže.

Senátor se opět posadil k psacímu stolu.

„A fotografie dokumentů?"

"Dejte změnit zámek a dementujte, vyrukuje-li nějaký časopis s tou smlouvou."

„A což ostatní smlouvy? Kdo mi ručí, že nejsou také ofotografovány?"

McGin pokrčil rameny.

"Nejsem detektiv," pravil a uklonil se, aby dal najevo, že odchází.

Senátor přistoupil k oknu. Na ulici byl rozruch. Bílé listy zvláštních vydání poletovaly vzduchem.

Uvažoval chvíli, pak přistoupil k telefonu:

"Co se děje, Questnere?"

"Zpráva admirality," dostal za odpověď. "Dreadnought ‚F. X. 4‘ beze stopy zmizel."

VI.

"Nač hasiči? Ať se v Londýně stane cokoli, je při tom hasičstvo."

"Tomu nerozumíš," řekl tajemně hasič a přitáhl řemínek helmice pevněji pod bradou, takže vypadal vojensky. "My jsme jako mimikri. Prostředek k odvrácení pozornosti. Když už má brzy dojít na revolvery a věc se má provést bez zbytečného poplachu, vezmou nás s sebou. Obecenstvo pak myslí, že hoří, a noviny dělají málo rozruchu. Při obklíčení Cummingovy bandy to bylo také tak: Alarmovali nás, vyrukovali jsme se stříkačkou ..."

"Ticho! Tamhle přicházejí babbyové a doopravdy táhnou strojní pušku. Nic bych se nedivil, kdyby najednou některé z těch tlustých děl v přístavu vyplivlo jednu železnou pecku do toho krámu. Koukni, tolik helmic, jako by čekali jeden z těch indických diamantových balvanů. A nikdo neví, co se vlastně děje!"

"Viděl jste už někdy v životě takové darebáctví?" Policejní šéf se otočil k svému americkému hostu, žurnalistovi Goldstoneovi. "Dosud je slyšet, jak stroje běží. A to se musí stát zrovna, když máte v úmyslu srovnat naši organizaci s organizací své vlasti!"

"Jsem velmi rád, že se ta tajemná událost odehrává za mého pobytu zde," odvětil R. O. Goldstone. "Zdá se, že je Anglie zemí neobyčejných možností. Má žurnalisticky infikovaná duše tančí radostí. Konečně, konečně skutečná sensace na dosah ruky!"

Tiskací stroje Anglické banky běží v zamčené místnosti, aniž se ví, kdo je uvedl v pohyb.

Běží proti rozkazu bankovního presidenta a jsou obsluhovány neznámými lidmi. Dveře byly z vnitřku zataraseny a za bílého dne se vesele tiskne. Ale, velectěný pane Graighu, ti ničemové si přece musejí říci, že budou lapení, sotva otevřou dveře."

Američan pohlížel napjatě do usmívajících se obličejů důstojníků.

"Zajisté," odvětil policejní president, "stroje však bohužel nelze zastavit zaražením elektrického proudu. Jsou poháněny akumulátory, které jsou v tiskárně. Proud vystačí na šedesát pracovních hodin."

"Je tam značná zásoba papíru?"

"Budou-li pilní, mohou vytisknouti sto milionů liber. Tolik zásoby tam je."

"Jenom dejte pozor," usmíval se žurnalista, "aby zloději nerušeně a pokojně neodešli z budovy a nezmizeli i s bankovkami."

Policejní inspektor se usmál a pohlédl na šik rozestavěného vojska.

"Tady by musilo sto moderně vyzbrojených zločinců nejprv vyhrát bitvu, než by odešlo z budovy. Dal jsem vystavět přede dveřmi malou železnou barikádu; neotevřou-li za čtvrt hodiny dobrovolně, dám dveře vyhodit. Bankovní president je sice proti násilnému zakročení. Doufám jen, že budou bankovky čistě vytištěny. Byla by škoda barvy a papíru!" Páni se smáli.

Tlupa mužů v modrých halenách šla kolem důstojníků. Nesli kyslíkové bomby.

"Bitva začíná," žertoval Američan, "právě přicházejí vrhači plamenů."

Byl z Chicaga a konal právě reportážní cestu, která ho vedla velkými evropskými městy. Zažil velmi mnoho komplikovaných kousků chicagských zločineckých tlup, výtečně organisovaných. Ale tenhle londýnský případ byl i pro něho nový a překvapující.

"Waltone!"

Šéf pokynul. "Začněte. A budou-li střílet, dejte dveře vyhodit do povětří."

"Na neštěstí," otočil se k pánům, "nemají sklepní místnosti tiskárny oken. Pojd'te, půjdeme na bojiště."

Kráčeli dolů po širokých schodech.

Muži s modrými brýlemi vrhali ostré paprsky ohně proti mohutným železným dveřím.

Deset policistů v ocelových přilbách klečelo za ocelovou barikádou. Měli strojní pušku a automatické pistole připraveny. U nohou jim ležely malé, šedivé, vejcovité ruční granáty.

"S chlapíky v tiskárně nelze mluvit," řekl inspektor. "Dveře jsou příliš tlusté. Snad by se vzdali... ale – počkat! – telefon! Možná, že budou reagovat na telefonická zavolání."

"Doufejme, že nebudete špatně spojen," smál se Američan, kterému bylo mezi ručními granáty a strojními puškami jako doma v Chicagu.

President přistoupil ke skřínce ve stěně a vyňal telefon.

"Tady policejní šéf Graigh. Spojte mě rychle s tiskárnou!"

Napjatě pohlížela skupina vojáků na svého představeného. Američan přistoupil těsně k němu a přitiskl ucho k sluchátku.

"Kdo tam?" ptal se Graigh rozčileně.

"Zde tiskárna! Co si přejete?"

Hlas byl docela přívětivý. Policejní šéf zat'ál pěst. Žíly na čele mu naběhly.

"Nejsme tu proto, abychom se bavili se zločinci.

Okamžitě otevřte dveře, nebo je dám vyhodit do povětří!"

"Divím se, že při mém dobrém vychování užíváte tak ošklivých slov. Zločinci? Fuj! Bohužel vás ještě nemůžeme vpustit. Musíme zhotovit ještě několik stolibrovek a váš příchod by působil rušivě!"

"Ihned otevřte!" křičel policejní šéf.

"Bohužel musím trvat na svém. Teprve za půl hodiny. Ale pospíšíme si a budeme tisknouti jen velké bankovky, to jde rychleji. Jeffersone, vezmi desky tisícovek! Ale příště rád vyhovím vašemu přání, pane presidente!"

"Jefferson, řekl, slyšel jste?" šeptal president.

"Chcete otevřít nebo ne?" křičel pak do aparátu.

"Za půl hodiny, jak jsem řekl. Musíme tu udělat pořádek, nemohu v tomhle stavu místnost odevzdat, byla by to vaše škoda, kdybyste nás teď vyrušovali, měli byste víc práce! Konec!"

President hodil rozhořčeně sluchátko na zeď. Pak přistoupil k barikádě. "Vyhod'te dveře!"

"Pozor!" zahřměl chemik. "Pozor! Střílíme. Schovat se!"

Montéři ustoupili. – Policisté klečeli za železnou barikádou.

Jeden voják vystoupil a vložil dynamitovou patronu do díry vyžrané tavíciemi přístroji. "Pozor – za minutu výbuch!"

Všichni se skrčili.

Ohnivý sloup jako blesk ozářil chodbu. Okna se s třeskotem rozlétla. Dveře visely šikmo v závěsech, otvíraly se pomalu, takže bylo vidět do místnosti.

Šéf dával rozkazy.

"Deset mužů vpřed!"

Lidé za barikádou vyrazili.

"Pusťte mě s sebou!" volal Goldstone. "Vyznám se v takových věcech."

Američan vytáhl Coltův revolver z kapsy a plížil se ke dveřím.

"Vzdejte se!" volal Graigh.

Ticho.

"Nedostanu-li za minutu odpověď, dám povel k útoku!"

Nic.

Lidé zatajovali dech.

"První četa – v pochod!"

Graigh a Američan následovali.

Sál byl prázdný. Lehký obláček oleje vystupoval z horkých ložisek tiskacích válců. Kusy papíru pokrývaly podlahu.

Policejní šéf se udiveně rozhlédl.

Ledové ticho se rozhostilo kolem.

Zločinci zmizeli beze stopy. Jako by je země pohltila a s nimi i vytištěné peníze.

VII.

Profesor Lucien Lewolf si strhl klobouk s hlavy a řítil se nahoru po schodech. Běžel po ulici, jako by ho strašidla honila. Srdce mu tlouklo, že měl jazyk v ústech ochromen. Zdálo se mu, že jsou kolem něho duchovité bytosti mající v ruce zbraň, aby ho zavraždily.

Prudce rozrazil dveře k pokoji své ženy, rychle je za sebou zavřel a opřel se o ně svým těžkým tělem, jako by ty dveře byly poslední ohradou proti tlupě zuřivých vrahů, kteří ho chtějí rozčtvrtit. Otočil se zvolna a díval se po pokoji.

Pomalů se mu vracelo vědomí. Sklopil hlavu, jako by se styděl za svůj náhlý vpád a za svou úzkost, která se mu několik vteřin zdála bezdůvodná a směšná.

Eliza, jeho žena, se k němu obrátila a čekala hněvivě na vysvětlení, proč k ní vnikl.

Byla za něho provdána nyní již dva roky. Pro ni bylo toto manželství výměnným obchodem – vyměnila vážnost, peníze a přepych za povinnost žít v jeho domě.

Teď ho ovládala a využívala své nadvlády s veškerou krutostí, tryskající z jejích rozmarů. Mučit ho bylo pro ni hrou, která jí vynahrazovala nudu, již cítila po jeho boku.

Nyní k němu otočila obličej a pohlédla mu do očí chladným, zuřivým pohledem, který mezi nimi vytvořil propast a přinutil ho, aby se omluvil.

"Promiň, že tě vyrušuji," zajíkal se a přistoupil váhavě o krok blíže. "Musím s tebou mluvit, Elizo. Tuším nebezpečí, které postihne tebe a nás všechny."

Eliziny veliké oči, jejichž účinek byl podtržen jemnými barevnými tóny, pohlédly pojednou napjatě a nedůvěřivě na chvějící se ruce jejího muže, jako by tam mohly najít vysvětlení jeho úzkosti.

Zasmála se nuceně a začala se zabývat svými nehty, aniž ho spustila s očí.

Lewolf se náhle zhroutil. Klesl do křesla, tlustý obličej se pokryl vráskami, oči pohasly. Jako by z něho vyprchala všechna síla a nechala pouhé prázdné tělo.

"Nemohu mluvit, Elizo," řekl Lewolf tiše, "nesmím svá tušení vyjádřit slovy, neboť bych byl za několik vteřin mrtev. Nesmím je ani napsat, Elizo, bojím se!"

Vykřikl a vymrštil ruce do vzduchu, napřáhl paže a plížil se pokojem.

Eliza ho sledovala úzkostně očima, zvolna ustoupila ke skříni a zastavila se u dveří jsouc připravena k útěku.

Lewolf ji neviděl. Jako slepec tápal pokojem a šeptal :

"Já jsem vinen tím neštěstím, Elizo, já jsem vyvolal svět strašidel, kterým zemřou statisíce. Lidé budou po celé generace nešťastní, nebude již tajemství, nebudou státy, nebude moc, mimo jedinou, která ovládne svět. A Bůh buď milostiv lidstvu, jestli ruka, která ji bude třímát, nebude řízena duchem, který jí dovede využití k nejlepšímu prospěchu světa. Byla by to hrůza bez konce. Peníze v tresorech by už nebyly bezpečny, muž by nebyl pánem ve svém domě a ženy budou vydány na pospas chtíčům vládců, aniž se budou moci bránit. Vidím chaos."

Zakryl si obličej rukama. Jeho tělo se chvělo.

"O čem mluvíš?" šeptala Eliza a pohlédla na něho zděšeně, ostýchavě. Stála připravena ke skoku, jako by čekala na heslo, které ji zavolá. Její něžné tělo bylo shrbené. Viděla, kterak její muž k ní vrávorá, jako by si razil cestu hrozivými přízraky, ale dříve než k ní došel, vykřikla náhle a vyřítla se z pokoje.

Lewolf těžce oddychuje pohlížel ztrnule za ní, pak se otočil jako loutková figurka kolem své osy.

Sklonil hlavu jako býk, který se vrhá na překážku, a skočil k telefonu.

"Ministerstvo války!"

"Spojte mě se senátorem Kingsbym, tady profesor Lewolf!"

Lewolf vzal do ruky jemný vějíř ze slonoviny a opět jej pustil, takže se rozbil. Pak slyšel Kingsbyův hlas. Jeho obličej se uklidnil, oddychl si.

"Myslil jsem, že vás už nezastihnu za živa," šeptal do aparátu. "Prosím, abyste rozhovoru stanovil na dnešní noc."

Pozvěte ministra války, pány z generálního štábu a nějakého chemika, nejlépe Brandta z J. S. S."

Vložil do hlasu všechnu svou sílu vůle, aby zněl klidně a důvěřivě.

"Budeme neštěstí čelit, pane senátore, dosud nenadešla dvanáctá hodina nebezpečí!"

Profesor Lewolf se mýlil, dvanáctá hodina už minula.

VIII.

"Pospěšte si," volala paní profesorová Lewolfová a pohlédla zlostně na muže, který stál u měřicího přístroje benzinové stanice, sledoval stoupání ručičky a zachovával klid, jemuž se naučil při zacházení s nervosními ženami.

Věděl, že ženy vždycky pospíchají, když potřebují práce nějakého muže. Pro tělesnou práci mají vždy trochu pohrdání, proto pokládají za duchaplné vše, co jim je sympatické.

"Hotovo!" řekl muž klidně.

Paní Lewolfová mu hodila mince, spustila motor, takže vůz skokem vyrazil.

Připojila se k hadu automobilů, které jako lavina ujížděly k vnitřnímu městu.

U 40. třídy, na křižovatce s Fifth Avenue zastavil její vůz před skleněnými stěnami kadeřnického paláce. Odevzdala auto hlídači, vešla otáčecími dveřmi do obchodu a za minutu vyšla druhými dveřmi jsouc zahalena černým pláštěm a majíc malý klobouček stažen do obličej.

Rychle proběhla třídou, zmizela, v ohromném mrakodrapu s třípytími kopulemi na věžích. – Rychlý výťah ji dopravil do 46. poschodí. Vyňala z kapsy klíček a otevřela úzká dvířka, která se za ni ihned zavřela.

Stála v tmavé, tiché místnosti. Dvakrát udeřila na stěnu, otevřely se dveře a vrhly na ni široký pruh světla. –

– Pak skočila vpřed a se smíchem se zavěsila na krk Dymoffovi, který ulekaně zavravoral do pokoje.

"Už jsem to nemohla vydržet," šeptala udýchaně a všecka šťastna. Vrhla na něho rychlý, zkoumavý pohled, který ji ihned orientoval o okamžité situaci. Pak se začala usmívat a sňala zvolna, skorem bázlívě ruce s jeho ramen. Vrhla se do křesla s dívčím, vzdorovitým pohybem, že se Dymoff proti své vůli musit usmát. Zakázal jí vstup do tohoto pokoje, určil dobu, kdy se jí může věnovat. Jenom v nutném případě směla užítí klíče k tajným dveřím jeho pokoje.

Dymoff ihned uvážil, jak nebezpečné by mohlo být, kdyby byla Eliza u něho spatřena. Příliš mnoho dává v sázku, jestli se s ní nerozejde. Bylo nutno udělat konec.

Eliza vyčtla mu myšlenky z obličej.

Natáhla k němu své dlouhé prsty ověšené prsteny, ale nedotkla se ho a přivřela oči. Její sladká ústa byla pootevřena.

Často takhle stála fotografům modelem. Zнала účinek té pózy.

"Musím s tebou mluvit, Borisi!" šeptala. "Tuším nebezpečí, které postihne tebe a nás všechny."

Bezděčně opakovala slova svého muže, aniž na něho myslila.

Uchopil její ruku a stiskl ji bolestivě. Divoký, krutý výraz se mu objevil v obličej. Změnil se ve zvíře, kůže na lícních kostech se stáhla nazpět, takže uši přiléhaly k hlavě. Bílé, silné zuby se leskly v štěrbině mezi napjatými rty. Neptal se nic, ale náhle zpola sklopil víčka. Jeho pohled se odplížil, takže jeho obličej vypadal jako maska ztrnule a mrtvě.

Eliza na něho chtivě pohlížela. Ráda dráždila zvíře, které v něm bylo a mnohdy divoce z něho vyrazilo, a přitom podléhala moci sugesce, která z něho tryskala.

"Lewolf ví o tvých plánech!" vykřikla pojednou a v témž okamžiku se ulekla výrazu v jeho obličej, který byl náhle klidný a mírný, jako obličej děcka. Rudé a plné rty vystoupily, zrak zářil jemnou modří. Sklonil se k ní s úsměvem a přivětivě.

"To je všecko, co mi chceš říci?" ptal se a pohlížel jí srdečně do očí. "Proto přicházíš proti mé vůli tajně do mého pokoje! Budu ti musit vzít klíč. Nemám rád, nerespektuji-li se má přání."

Zavrtěl lehce hlavou jakoby v politování.

"Vím, co chceš," šeptala Eliza a sáhla do kapsy své sukně.

S úsměvem zvedl Dymoff ruku.

"Prosím, zanech žertů – máš pravdu, musíme se rozejít, stáváš se mi nepohodlnou. Nesmím mít ohledy. Prosím, nech revolver na pokoji; nejsem přítelem dramatických výjevů."

Díval se se zájmem na Elizu, jež klesla vzlykajíc do podušek divanu.

"Borisi," šeptala a otočila k němu uplakaný dětský obličejek, "všecko jsem pro tebe obětovala, klamala jsem svého muže a na tvůj pokyn jsem fotografovala papíry v jeho tajné zásuvce. Přísahal jsi mi, že mě nikdy neopustíš – co ti ještě mám dáti? – Všecko pro tebe udělám, Borisi, ale nevyháněj mě od sebe..."

Opět jí kanuly veliké slzy po ztrnulém obličej a těžce dopadaly k zemi.

Dymoff ssál svou cigaretu a pohlížel na její výbuch předstírané bezmocnosti s napětím a uměleckým pochopením.

Nepatrný úsměv mu pohrával na rtech.

Pak zavrtěl hlavou.

"Že tě nenapadne nic nového!" řekl s politováním a oklepal popel s cigarety, který jí padl do klína.

Otočil se k ní zády a vzal její klobouk a plášť.

Tu Eliza vyskočila, její ruce se křečovitě zaťaly do podušek, skrčila se a skočila mu na krk.

Dymoff se bleskurychle otočil a zachytil ji.

Jejich obličej byly několik vteřin těsně vedle sebe. Zabodl svůj zrak do jejích očí, které náhle pozbyly své ztrnulosti a odevzdaně, mdle se zavřely. Pak jejich zuby zvonivě o sebe narazily, jejich těla se k sobě přitiskla. Žena zasténala pod jeho polibkem.

Hodiny odbíjely jasně a rychle třiadvacátou hodinu. Při posledním úderu odstrčil Dymoff hlavu ženy. Skelně tkvěl jeho obličej nad ní.

"To bylo naše rozloučení, Elizo," pravil zvolna do doznívajícího zvuku posledního úderu. "Nepotřebuji tě už. Tvůj muž byl právě zavražděn."

IX.

V zasedací síni seděl senátor Kingsby sám a zíral před sebe ztrnule v křesle s vysokým opěradlem. Všechna světla byla rozžehnutá.

Telefon stojící mu u ruky se ozval.

"Profesor Lewolf!" hlásil sluha z předpokoje.

"Nechť vstoupí! Uvědomte také ostatní pány."

Kingsby zavěsil a čekal. Byl bled a přepadlý.

Dveře se tiše otevřely.

Profesor Lewolf vešel nepochopitelným, zvláštním pohybem. Kráčel velikým pokojem měně bleskurychle směr a

rozpřahuje ruce. Pak usedl vedle Kingsbyho, aniž ho pozdravil, postavil tři židle vedle sebe, takže seděl za jakousi barikádou.

Kingsby pozoroval udiveně tyto směšné, šaškovité pohyby. Chtěl se ptát, viděl uštváný pohled Lewolfův, ale neřekl nic.

Za Lewolfem vstoupili tři páni z technické komise, za nimi pak Brandt s netečným pohledem. Jeho myšlenky stály před bariérou, kterou vytvořil Dymoff. Horečně hledal kombinaci mezi slovy Dymoffovými a myšlenkovým pochodem, který by věc mohl objasnit.

MLčky vstoupil ministr války, uklonil se a usedl.

Goldstone, žurnalista, který se před osmi hodinami vrátil z Anglie, upřel pohled na němeého profesora, v němž tušil hlavní osobu jednání, mimo ovšem svou vlastní osobu.

Ještě jednou se otevřely dveře. Námořní důstojník, vysoký, bledý, se uklonil: Hall, jediný muž, který přežil zkázu „F. X. 4“.

"Posad'te se, prosím, vedle mne," šeptal Lewolf. "Již několik dní mi není dobře a nemohu hlasitě mluvit."

Otočil se k senátorovi.

"Vy jste přece žil v tropech, Mister Kingsby?"

Kingsby přikývl: "Deset let!"

Náhle začal Lewolf mluvit arabsky.

Oblíčeť Kingsbyův se změnil. Na čele vyvstaly vrásky. Lehký údiv s jeho rysů nezmizel.

"Odpovězte mi v téže řeči," šeptal profesor Lewolf. Mluvil plyně a důrazně arabštinou, jakou se hovoří na pobřeží.

"Nedivte se ničemu, ať řeknu nebo udělám cokoli. Mluvte stále tiše."

Vzal dlouhé ocelové pravítko a otočiv se rychle kolem své osy opsal jím kruh napřaženou rukou.

Těžce oddychuje pokračoval:

"Musíme tuhle místnost opustit, Mister Kingsby. Sekněte mi rychle číslo nějaké prázdné, malé místnosti, kde by byla, pokud možno, tabule na stěně. Uvažujte rychle!"

Kingsbyovy oči se ztrnule upřely na Lewolfa.

"Pokoj číslo sto šedesát, druhá chodba vlevo."

Profesor Lewolf ihned vstal, běžel ke dveřím, prudce je otevřel a vyhodil jimi velké těžítko, které vzal s sebou se stolu Kingsbyova. Kus mramoru udělal díru ve zdi a roztříštil se.

Kingsby pokynul překvapeným pánům, aby šli za ním.

Rychle kráčel Lewolf chodbou mimo spěchající pány s akty, zabočil do druhé chodby vlevo a zastavil se před pokojem 160. Vzal za kliku, pootevřel dveře několik centimetrů a přibouchl je. Pak se postavil zády k vchodu.

Mezitím došli páni. Ministr války pohlédl Kingsbymu pátravě do očí. Pokynul směrem k Lewolfovi, zatvářil se ironicky a zaťukal si na čelo. Kingsby se na něho díval prázdným pohledem.

Ministr války zbledl, zachvěl se a opřel se o stěnu chodby. Náhle se ho zmocnilo tušení plíživého, hrozného, strašidelného nebezpečí.

Nějaký policista běžel kolem něho a salutoval. Ministr pokynul, aby přistoupil, a cosi mu pošeptal. Policista opět zasalutoval, vyňal svou pistolí z koženého pouzdra a podal ji svému představenému, který ji vsunul do vnější kapsy kabátu a držel na ní rukou.

Profesor Lewolf pokynul shromáždění, aby k němu přistoupilo.

Otevřel dveře na půl metru a vpustil do pokoje pány jednoho po druhém. Jen stěží se protlačili úzkou mezerou, zatím co Lewolf za každým vstoupivším dveře zavřel a znovu otevřel zajistiv otvor vlastní paží.

Naposled vešel sám protlačiv se přivřenými dveřmi, které ihned za sebou zavřel a dvojím otočením klíče zamkl, klíč pak schoval do kapsy. Potom si zhluboka oddychl a usedl na židli.

Pokoj měl šest metrů do čtverce. Tři zavřená okna vedla do světlíku. Dvanáct židlí bylo rozestaveno kolem dlouhého stolu, u jehož konce na stěně visela tabule.

Profesor Lewolf prosil pány posunkem ruky, aby usedli. Vytáhl z kapsy veliký šátek a osušil si čelo.

"Doufám, že tu jsme nerušení." Ušklíbl se, jako by si byl vědom dvojsmyslnosti svých slov. "Později pochopíte mé chování. Nepokládejte mě, prosím, za blázna!"

Odmlčel se a pokusil se o úsměv pohlížeje při tom každému z přítomných do očí.

"Senátor Kingsby nás sem pozval, aby vám předložil několik otázek o zvláštních událostech, jejichž vysvětlení je naléhavě nutné v zájmu státu. Dovolte, Mister Kingsby, abych se sám směl pánů ptáti. Jejich odpovědi potvrdí mou teorii a já vám na základě těch výpovědí budu moci vysvětliti záhadné události."

Uklonil se udýchaně a sáhl si na krk, jako by mu byl límec příliš těsný. Kingsby přikývl.

"Nejprv vy, Mister Halle."

Obrátil se k námořnímu důstojníku.

"Podle novinových zpráv jste byl nalezen v bezvědomí v motorovém člunu náležejícím k „F. X. 4“. Oči i ústa jste měl zavázány, ruce na zádech spoutány. Můžete mi dostatečně vysvětliti, proč jste jediný muž, který zůstal na živu z posádky oné nejmoderněji zařízené lodi? Prosím, vyprávějte mi, jak došlo k neštěstí."

Hall se opřel o lenoch židle. V hlavě mu dosud kroužily tytéž myšlenky o nepochopitelné záhadě.

Pak vyprávěl stísněně a zajímavě o jednotlivých obdobích záhuby „F. X. 4“. Lewolf přikyvoval a činil si stručné poznámky. "Když jsem stál na palubě, vedle mne admirál Cay, spatřil jsem náhle vysoký sloup plamene vystupovati ze zádi. Nemohu si vysvětlit explozi na tomto místě, neboť tam nejsou ani kotle ani výbušné náboje. Uprostřed lodi leží střelivo a torpéda, skladiště olejů je na předku. Po ohromném výbuchu musí se „F. X. 4“ v několika minutách potopit. Viděl jsem, jak se námořníci vrhli ke člunům, ale zdálo se mi, že mnoho člunů se hned potopilo, ačkoli se už nedovedu

na všechno to jasně upamatovat. Měl jsem v úmyslu vytrvati na věži až do trpkého konce. Náhle jsem ucítil silný úder do hlavy. Patrně jsem byl zasažen kusem padajícího stožáru, ačkoli ani to není dostatečným vysvětlením, neboť komín byl docela neporušen. Pozbyl jsem vědomí, procítl jsem, byl jsem spoután, v člunu, opět jsem omdlel a vzpomínám si jasně teprve na to, že jsem nabyl vědomí teprve na „Celticu“, který mě vylovil."

"Jak vysvětlujete okolnost, že se nemohl zachránit nikdo mimo vás, přes výtečné vybavení „F. X. 4“?"

"Nijak," řekl Hall tiše a sklopil hlavu. "Dva tisíce padesát mužů, statečných námořníků!" šeptal se slzami v očích. "A já jsem jediný, kdo katastrofu přežil. Nemám k tomu žádného práva!"

Ministr války se dotkl jeho ramene. "Jsme šťastni, že vy, Halle, jste nám zůstal na živu. Pomozte nám vyřešit záhadu! Pomstěte své kamarády, byl-li to zločin!"

Lewolf přikývl a obrátil se ke Goldstoneovi. "Mister Goldstone, byl jste očitým svědkem nepochopitelné události v Anglické bance, o které nám podal Coventry tajnou jiskrovou zprávu. Jak vysvětlujete ty tajemné události?"

Žurnalista rozčileně vyskočil se židle a opět usedl. "Především musím v záležitosti oné fantastické události přednést stížnost. Proč mi vláda zakazuje podati o tom zprávu tisku? Zákaz, který je podle tiskového zákona nepřipustný a ..." Kingsby zvedl ruku.

"Jde o nejvyšší sázku, Mister Goldstone, jde o více než o otištění sensační zprávy!"

"Není nic důležitějšího na světě než dobrý článek!" křičel Goldstone. "Já jej přece uveřejním!"

"V tom případě vás dám zavřít pro velezradu do Sing-Singu!" křičel ministr války a udeřil pěsti do stolu.

"To by jen dokázalo, že sensace byla správná!" vysmíval se Goldstone.

Náhle sevřel křečovitě ruce.

"Vždyť já budu mlčet; ale víte, co to znamená pro žurnalistu, když má takový případ pohřbít v svém srdci? Je to, jako by matce chtěli vyrvat dítě!"

"Chápu vás, Mister Goldstone, a zavážeme se, že váš časopis první bude smět uveřejnit zprávu o té věci," šeptal policejní prezident konejšivě a upřel své chytré, bezbarvé oči na žurnalistu.

"Stojíme proti bezohlednému, mocnému nepříteli," řekl Lewolf, "jehož vítězství bude zkázou všech států, jestli se nám nepodaří najít proti němu zbraň."

Žurnalista se opřel o lenoch židle.

Byl si vědom toho, že zažil nejzajímavější událost od doby, kdy existuje reportáž. Byl rozpálen a lpěl zraky na Lewolfovy ústech. Pokládal se určitě za středisko celé záležitosti.

"Myslím, že mi není zapotřebí vaší výpovědi, Mister Goldstone!" obrátil se k němu Lewolf a schladil tím všechny jeho iluze.

Vstal a stál náhle ztrnule jako sloup a zvedl prst ke rtům.

Páni otočili hlavy ke dveřím. Tam se zvolna pohybovala klika.

Lewolf zvedl varovně ruku. Náhle se klika zvedla do své původní polohy. Minutu bylo tísnivé, dusné ticho v pokoji.

"Musíme mluvit tiše, pánové, poslouchají nás. Ale myslím, že nám nemohou rozumět. Ne, prosím, jen sed'te, Mister Halle. Bylo by zbytečné se dívat. Ostatně jsem dveře zamkl!"

Otočil se k tabuli na stěně, uchopil křidu a narýsoval vodorovnou čáru.

"Abyste mně rozuměli a abych vám mohl podati vysvětlení děsných událostí, musím vzít na pomoc matematiku. Kdyby nebylo přírodních zákonů, o které se opírají všechny tyto události, byl by Napoleon vyhrál bitvu u Waterloo."

Obličeje pánů byly ještě nechápavější, než po všem tom nesrozumitelném chování profesorově. Co má Napoleon společného se záhubou lodi „F. X. 4“?

Profesor Lewolf obracel křidu nerozhodně v ruce. Čelo se pokrylo vráskami. Zapomněl na svou úzkost, na svou opatrnost, mluvil, jako by stál před shromážděním pozorných studentů.

"Abychom se dostali k jádru mé přednášky," jal se vykládati suše a nakreslil kolmou osu k vodorovné přímce, "musím se několika slovy zmínit o teorii vlnění a vysvětlím na tomto systému souřadnicovém," ukázal na narýsovaný kříž, "základní zákony, podle kterých je svět na nejlepší cestě k záhubě."

Nemohl mluvit sušeji a méně řečnický. U shromážděných posluchačů vznikalo ze souhrnu úzkosti mdlé přesvědčení, že je profesor Lewolf šílený a že po klidných jeho slovech bude následovat záchvat zuřivosti.

Těžce spočíval děs na přítomných mužích.

Hučení letadla pronikalo nejasně a dunivě do pokoje a okna lehce řinčela.

"Víte, pánové, že teorie vln má pro všechny vlny, ať je to světlo, voda, zvuk, vzduch, týž zákon a axiom. Positivní a negativní vlny se ruší."

Teorie vlastního vlnění těles vám je známa. Každé těleso, ať je z oceli, masa, ze dřeva nebo z kostí, každá hmota je viditelná jenom tímto svým vlastním vlněním, vlněním svých molekul – oněch nejmenších, z atomů složených systémů – kteréžto vlnění je u každého tělesa jiné a právě toto specifické chvění dodává tělesu jeho charakteristické vlastnosti. V oblasti Hertzových vln zeje mezera, která dosud nemohla být vysvětlena: oblast mezi 3u a 4u, kde pravděpodobně leží chvění těles. Zde je klíč k tajemným událostem, zde je také zbraň k boji proti těm zločinům.

Až vám nyní řeknu jednu větu, spadne vám závoj s očí, tajemné události a strašlivé zločiny pozbudou strašidelné hrůzy a my pak najdeme možnost, jak proti nim bojovat.

Neboť každé těleso, ať je to člověk, zvíře, ocel nebo papír, které se dostane do oblasti těchto dosud neznámých Hertzových vln, dostane vlastnost, která je tak fantasticky neuvěřitelná, že to stěží budete pokládat za možné. Stane se totiž..."

Náhle profesor zmlkl.

Prudce vymrštil pěsti do povětří.

Z hrdla se mu vydralo chroptění, jež přešlo v sípavý zvuk. Chytil se za krk a zhroutil se strhnuv s sebou tabuli. Jeho

mohutné tělo dunivě padlo na podlahu, zachvělo se a zůstalo klidně ležet s otevřenými ústy.

Hall se vrhl vpřed.

"Vodu!" křičel v nastavším shonu.

Uchopil láhev vody a vylil ji na ležící tělo profesora, který se však nepohnul.

Ministr války rychle vytáhl z kapsy revolver. Ústí opsalo chvějíc se polokruh.

Brandt vyrvál ministrovi zbraň z ruky, třeskla rána. Vystřelil nazdařbůh do prázdného kouta světnice.

Pak odhodil kouřící se revolver, přistoupil k mohutnému tělu zhroutivšího se muže a uchopil jeho neživou ruku.

"Mrtev!" řekl a pustil těžkou paži.

"Srdeční mrtvice!" šeptal Hall, který mrtvému rozepjal kabát.

Náhle vykřikl Goldstone, žurnalista. Oči máje vybouleny křičel jako mučená kočka a ukazoval napřaženým prstem na hlavu mrtvého.

Hall se nad ním sklonil.

Hluboko do masitého krku mrtvého muže se vtlačila smyčka stříbrného drátu, který přežil míchový kanálek.

Se žlutým obličejem, na kterém se perlily kapky potu, převrátil Hall mrtvého muže naznak a pokoušel se mechanicky uvolnit smyčku drátu. – Jeho zrak bloudil po obličejích shromážděných pánů, po obličejích ztrnulých nevyslovným děsem, němou, tísnivou úzkostí, jež ochromovala rozum.

Profesor Lewolf byl před očima naprosto rozumných mužů za bílého dne nevysvětlitelným způsobem uškrcen.

X.

"Zůstaňte ještě okamžik, Mister Brandte!"

Ministr války uchopil rámě chemikovo.

Brandt pohlížel zachmuřeně pokojem, na zřícenou tabuli a rozšlapanou křidu mrtvého profesora. Zvolna přistoupil k rohu, do kterého vystřelil, a prohlížel tapetu. Na čele mu vyvstala vráska.

"Proč jste vystřelil?"

"Bylo to ryze mechanické hnutí, reflex na strašlivou událost. Domníval jsem se, že někoho slyším, i vystřelil jsem tím směrem."

Opět přistoupil ke zdi a prohlížel ji bedlivě.

"Nad čím vrtíte hlavou?" ptal se ministr. "Stalo se tu tolik nevysvětlitelných věcí, že nedovedu pochopit, čemu se ještě můžete divit!"

"Otvor po kulce chybí!" odvětil Brandt.

"Otvor po kulce?"

"Střelil jsem do prázdna a kulka chybí. Musila by vést ve stěně."

Ministr války si přejel rukou oči, jako by chtěl zahnat kruhy, které mu před zraky tančily.

"Chtěl bych pryč odtud... Brandte... já –"

Temně hučela ulice, jejíž ohlas se zachycoval ve světlíku.

Brandt neodpověděl. Opět přistoupil ke stěně, zvedl revolver a zkoumal náboje. Byly v pořádku. Nedalo se předpokládat, že by byla první patrona neměla náboj. Nábojnice ležela na podlaze pokoje a zapáchal střelným prachem. Zamyšleně doprovázel ministra ven, usedl do svého malého vozu a jel ke komplexu J. S. S., jehož věže mu hučely vstříc svou píseň. –

První noční směna byla právě střídána. Znaveně se hrnula z vrat továrních zdí. Brandt jel pomalu, zatím co kolem něho táhla armáda dělníků.

Za deset minut potom byl ve své pracovně. Zvedl sluchátko domácího telefonu a spojil se s laboratoří. "Slečna Thalmannová dosud přítomna?"

"Okamžik!"

Bylo slyšet temné kroky, pak škrtnutí v mikrofonu.

"Tady Ruth Thalmannová."

"Ruth, prosím, přijď do mé pracovny. Čekám tě ihned."

Stiskl jiný knoflík a žádal laboratoř plynů. "Mr. Wu sám?" ptal se. "Jak dlouho je nyní pokusný plyn před laboratoří?"

Tři dni? A podařilo se udržet místnost docela bez jedu? Připravte výtah, přijdu v pěti minutách."

Dveře se otevřely. Vešla dívka. Bylo jí sotva osmnáct let, což bylo patrné podle něžného zaoblení ramen, štíhlé linie od paží k bokům. Měla na sobě bílý plášť, který se otvíral ukazující útlé tělo.

Brandt se otočil a pohlédl Ruth do očí.

"Prosím bych tě, abys mě doprovázela do laboratoře C," řekl zdvořile, "ačkoli si nepřeji, abys tak dlouho pracovala, jsem rád, že jsem tě tu dnes v noci ještě zastihl. Wu připravil výtah, protože je chodba k laboratoři naplněna plyny."

"Pracuji teprve od šesti hodin," odvětila dívka klidně, "a jsem ti k službám, jak dlouho budeš chtít."

Pokusil se o úsměv, ale nezdařilo se mu. Přešli vycementovaným dvorem, obklopeným s tří stran nízkými budovami, transformačními stanicemi, obloženými bílými šamotkami, kde jediný muž klidně chodil od jedné měřící hodiny ke druhému mimo černé, olejem naplněné skříně, ve kterých bručely vypínače. Čtvrtou stranu dvora uzavírala železná věž, na jejímž vrcholku spočívala válcovitá budova, laboratoř C.

Před výtahem k laboratoři stál asiát, s jehož úzkých rtů skorem vyprchal onen ztrnulý, zdvořilý úsměv, který si jeho otec přinesl s sebou do nového zemědělu.

Pohlédl na Ruth a na Brandta a uklonil se malounko, což vypadalo obřadně v okolí supějících utajených sil, dřímajících v těch budovách.

Brandt mu podal ruku.

"Wu, jste pilnější, než smím jako šéf dovoliti."

"Ó!" odvětil Wu přívětivě, "dosud nejsem jako můj šéf šestatřicet hodin na nohou."

"Dal jsem chodbu k laboratoři naplnit zeleným křížovým plynem," pokračoval. "Dosud nebylo zaznamenáno žádné povolení. Faktor zhuštění 1 : 1000."

Otevřel dveře vytahovadla, které vypadalo jako nedobytná pokladna.

"Prosím, vstupte."

Čňan se uklonil a zdvořilým pokynem ruky nechal Ruth a šéfa vstoupit napřed.

Zavřeli za sebou dveře.

Wu stiskl červený knoflík, výtah začal stoupat. Náhle narazil na železnou desku, která povolila. Pestrá světla továrny, která Brandt okénkem pozoroval, zmizela a kol kolem se rozprostřela neproniknutelná temnota. Byli v prostoru naplněném plynem.

"Kdyby bylo toto vytahovadlo jenom o zlomek milimetru netěsné," pravil Brandt, "nebyli bychom za vteřinu mezi živými. Zelený křížový plyn má tu výtečnou vlastnost, že vyrovnává atmosféru skrze nejjemnější štěrby."

Usmál se na Ruth.

"Vím," odvětila Ruth statečně.

Opět narazil výtah na ocelovou desku.

Ocelové vytahovadlo vklouzlo do válcovité laboratoře a Brandt otevřel dvířka.

Wu přistoupil k měřicímu přístroji, jehož jemná ručička se lehce chvěla.

"Plyn zhoustl o 1 : 1500, Mr. Brandte!"

Pohlédl na Ruth, která se se zájmem dívala na měřič tlaku.

"To znamená, že zelený křížový plyn má větší účinek než leviste?" Otočila se k Brandtovi.

"Ano," přisvědčil Brandt s vážným pohledem. "Mez možností ničení otravných plynů není dosud dosažena, svět není dosud u konce hrůz."

Wu se skromně posadil do kouta.

"Zvolil jsem tuto místnost k rozmluvě, protože se domnívám, že nás tu nikdo nemůže vyslechnouti. Oblastí zeleného křížového plynu nemůže nikdo proniknouti bez použití výtahu. A vytahovadlo bylo až dosud bez proudu?"

Wu přisvědčil.

Ruth se posadila do hluboké lenošky. Její vážné oči, které kontrastovaly s rudými, svěžími rty, byly pozorně upřeny na Brandtova ústa.

"Jsme před převratem v technice, máme před sebou nový vynález, jehož účinek a dosah sice vidím, ale jehož podstata mi je dosud zřehla neznáma."

Brandt se posadil a díval se do zdvořilých očí Wuových.

"Znám vás dobře, Wu, pracujeme spolu nyní už dvanáct let, a i tobě, Ruth, jsem byl spíše otcem než přítelem. Viděl jsem tě vyrůstat a já, osamělý muž, zvolil jsem květinku, jejíž vývoj bych mohl střežit. Usmíváš se, protože mě vidíš tak lyricky naladěna mezi železnými stěnami laboratoře C, obklopené nejsmrtelejšími plyny, jaké dovede člověk vyrobit?" Brandt pohlížel do vážných očí dívčiných, jejichž svítivá modř v paprscích elektrických lamp vypadala černě.

"Mám za sebou strašlivý den! Shromážděval jsem řadu skutečností, které mi dávají tušit nesmírné nebezpečí.

,F. X. 4', admirálská loď, se potopila a jen jediný muž se zachránil, první důstojník Hall. K počtu nevysvětlitelných událostí náleží dále běžící stroje pro tisk bankovek v tiskárnách Anglické banky, jakož i strašlivé zavraždění profesora Lewolfa před očima mýma a před očima shromáždění střizlivých mužů.

Všechny tyto události mají jeden společný rys.

Nikdy nebylo viděti, odkud útok jde, nikdy nikdo nespátl pachatele, jen jednou bylo slyšeti hlas, a sice v telefonu z tiskárny.

Profesor Lewolf byl ředitelem státního technického pokusného laboratoria pro teorii vln. Zabýval se naposled úsekem 3–4u neznámé oblasti v Hertzově vlnění.

Vysvětloval na tabuli jakousi teorii a byl zavražděn, právě když chtěl vysloviti konečný závěr, který měl věc objasniti. Nevím, kdo mu náhle vložil kolem krku stříbrný drát, který ho usmrtil, neznám neznámé fyzikální jevy, kterými toho bylo docíleno, právě tak jako záhuby ,F. X. 4' a krádeže bankovek v Anglii. Ale znám východisko tohoto strašlivého teroru, kořen a hlavu toho děsu: Je to Dymoff."

XI.

Pohlédl na Ruth, jejíž veliké oči se hrůzou rozšířily. Bílé zuby se zaleskly za rty, které náhle zsinaly a zachvěly se.

Brandtův pohled ji uklidnil.

"Dymoff je všeho schopen," řekla tiše. "Dopustil by se všech těchto strašlivých zločinů, kdyby měl prostředky k tomu v ruce."

"Ty ho miluješ, Ruth?"

Vzhlédla klidně. Její pravidelný, bledý obličej nejevil známku vzrušení.

"Myslila jsem, že ho miluji —" pravila konečně, "jenom hodinu. Nevím, jestli to je nenávist, co k němu cítím, ale rozhodně to je opovržení."

"Prozradila jsi mu mé tajemství?" ptal se Brandt.

"Nemluvila jsem o tvé práci s nikým, neboť vím, že by ti ji uloupil, kdyby o ní věděl."

"To je správné. Byl dnes u mne, aby ji ode mne koupil! Nabídl mi milion liber."

"Milion?" Vstala, postavila se za židli a dívala se Brandtovi užasle do obličeje.

"To je důkaz, že to byl on, kdo dal spustiti stroje pro tisk bankovek v Anglii.

Má zřejmě od nedávna neobmezené prostředky a možnost kdykoliv je doplňovati."

"A peníze jsou nebezpečnější zbraní než zelený křížový plyn," prohodil Wu tiše.

"Jistě nikdo mimo mne neví, že Dymoff náleží ke kruhu Strašlivých, kteří svět terorizují. Je článkem neviditelného řetězu, proti kterému musíme bojovat. Jeho cestu je nutno bedlivě sledovat. Má pomocníky, neboť zločiny jsou páchany na místech od sebe vzdálených.

Protože se domnívám, že on je hlavou společnosti těchto rozséváčů děsu, zřítí se celá budova teroru, jakmile on bude demaskován.

Co však je jeho silou, kterou získává z objevu? Rozhodně má tato moc své slabiny, neboť se bojí otravných plynů, kterými by mohl být zničen. Proto chtěl ode mne koupit obranný prostředek proti plynům.

Profesor Lewolf, než byl zavražděn, mluvil o Hertzových vlnách. Byl zabit, právě když chtěl říci rozhodnou větu, která by byla všechny záhadné případy vysvětlila. –

Vím tedy nyní, kde je nutno hledat neznámou sílu: mezi vlnami 3u a 4u. Musí se nám podařit vyřešit hádanku této neznámé oblasti vlnění. Dymoff mezitím musí být pozorován. Snad budeme moci odhalit jeho tajemství. Jedna cesta k němu je volná a..." Brandt pohlédl na Ruth, která nespouštěla oči s jeho rtů, aby jí neuniklo ani jedno jeho slovo.

Naklonil se vpřed a usmál se na ni.

„... a jenom žena po ní může jít."

Z jejích vážných očí zmizela světélka. Stáhla úzká ramena.

"Jenom žena může kráčet tou cestou, řekl jsi..." Na okamžik pohasl její hlas. "Která žena?"

"Ty, Ruth!" odvětil Brandt určitě, zatím co se pohledem mazlil s jasnými, zlatými odlesky jejích vlasů.

"Já mám k němu jít – a objasnit tajemství..." Její hlas byl tak klidný jako její nehybné ruce, jen ramena se trochu chvěla pod bílým pláštěm. "Ne, to ode mne nemůžeš žádat!"

Její ústa, červená jako puklé granátové jablko, otvírala se jemně jako pod polibkem.

"Milostivá slečno!" Wu, který měl ve značné míře dar nevtravosti, otočil k ní obličej zdvořile, malounko se ukloniv, jako by prosil o prominutí, že se osměluje mísit se netázán do rozhovoru. "Vím, že důvody, které vás přiměly k odmítnutí této úlohy, lze sotva vyvrátit. Ale vždyť jde jen o to, abychom získali čas, snad měsíc, snad dva."

Ruth zvolna zavrtěla hlavou, sepjala ruce, jako by chtěla zakrýt fyzickou muka.

"Je to jistě úkol jako každý jiný, milostivá slečno, analýsa, kterou lze srovnat s objevením a pozorováním chemického procesu.

A bohužel je ještě jeden důvod, který před vámi nesmíme zatajovat. Obsahuje, smím-li se tak vyjádřit, událost, která vás patrně bude i osobně zajímat a jejíž tajemství lze jenom vaší činností odhalit!"

Odmklčel se a pohlížel jí do očí se zdvořilým, nehybným obličejem.

"Berengia, kterou odjel váš pan otec, jakož i čtyři cizí lodě, které odpluly k těmž cíli, nejsou k nalezení!"

"Nerozumím vám, Mister Wu," zašeptala Ruth a zbledla. "Berengia se potopila?"

"Ach, prosím," Wu zvedl ruku, jako by prosil o prominutí. "Potopila se – není správně řečeno. Neví se dosud, kde je. Tak velká loď se nemůže potopit na obvyklé línii, aniž bychom o tom dostali zprávu. Skutečnost, že zmizelo pět lodí s týmž cílem plavby, mne utvrzuje v domněnce, že všechny ty lodě někde neporušené plují, když byl jejich kurs násilím změněn."

Brandt se prudce otočil: "Odkud máte ty zprávy?"

"My Čínani jsme jediná, velká rodina, jejíž členové jsou roztroušeni po celém světě. Mám velmi dobrého přítele u American Steam Company, které 'Berengia' náleží. Když jsem dostal tuto zprávu, obrátil jsem se na paraguayské vyslanectví, kterému jsou inseráty v novinách záhadné. Byla sice jedna společnost, která však nabídku odvolala ještě dříve, než mělo dojít k podpisu smlouvy o koupi pozemků.

To spadá v tutéž dobu se zmizením lodí a proto se domnívám, že lodě změnily směr plavby k jiné zemi, ba snad i k jinému zemědělu!"

"Ale to přece není možné, Wu, aby 'Berengia' náhle změnila směr plavby, aniž by o tom uvědomila společnost, které náleží!"

Wu se s úsměvem naklonil vpřed.

"Uloupení anglických bankovek a potopení lodí 'F. X. 4' vyvrátilo teorii nemožnosti."

Sáhl do kapsy a vyňal newyorský večerník a nějaký anglický časopis.

"Našel jsem podivnou shodou okolností ve dvou listech zprávy, které by mohly být v souvislosti se zmizením lodí.

Dovolte mi, abych vám přečetl těch několik řádek:

Cadiz, španělské pobřeží.

Několik rybářských člunů přineslo dnes zprávu, že se setkali s oválným trychtýřem vln, dlouhým asi 200 metrů, jehož voda syčela a na jehož okraji plavalo množství mrtvých ryb.

Jde patrně o dosud neznámý zjev, o vířící, pohybující se otvor ve vodě při bezvětří téměř úplném. Jeden z člunů, který se k trychtýři příliš přiblížil, náhle zmizel.

Jeho trosky byly asi za hodinu vyloveny. Podařilo se také zachránit pět z osmi mužů v člunu. Vyprávěli, že jejich člun narazil na jakýsi pevný předmět a ztroskotal. Jaký předmět to byl, nemohli říci, ježto se vše odehrálo velmi rychle a člun byl přetřnut ve dvě.

Z irského pobřeží přichází podobná zpráva. I tam byl spatřen pohybující se trychtýř směrem k jihu. 'Skotský posel', malý časopis vycházející v severním Skotsku, přinesl před několika dny podobnou zprávu o trychtýři pohybujícím se směrem k Hebridám.

Snad jsou příčinou těchto úkazů podmořské otřesy, které se v červnu častěji vyskytují, ačkoli bylo slyšet hluk, který se podobal hukotu těžkých lodních šroubů.

Zde," pokračoval Wu, "máte podobnou zprávu v newyorském listě:

Mořský had se předčasně objevuje v červnu!

Ačkoli okurková sezóna nastává teprve v srpnu, kdy se zpravidla předkládají čtenářům neuvěřitelné zprávy, můžeme svým čtenářům sdělit, že parník ‚Queen Mabel‘ již nyní spatřil mořského hada ve výši Bermud.

A nyní následuje týž popis jako v anglickém listě!"

"Co z toho usuzuješ?"

"Když prodloužíme cesty pohybujících se trychtýřů přímočaře, setkávají se v jednom bodě."

"Kde?" ptala se Ruth vzrušeně.

"Na africkém pobřeží. A myslím, že váš pan otec bude patrně v Africe."

"Jaká je podle vás souvislost mezi pohybujícími se trychtýři a plavbou lodí?"

"Dovolím si to později vysvětlit, až budu mít jistotu," odvětil Wu zdvořile.

"Myslíš i při zmizení lodí na Dymoffa?" Ruth se otočila k svému otcovskému příteli. Její hlas zněl opět klidně.

Brandt přikývl.

"Jde také o spásu tvého otce, Ruth, a o spásu světa."

"Nejsem zvyklý provádět kejkle s velikými slovy, Ruth, ale snad nechápeš celý dosah neštěstí, které postihne svět. Je to příliš hrozné, aby to bylo lze pochopit."

"Půjdu!" řekla tiše a sklopila plavou hlavu. "Chtěla bych mít tvou sílu a tvůj klid, abych obstála ve velikém boji."

Brandt k ní přistoupil a uchopil ji za ruku, kterou opatrně objal jako něžnou květinu.

"Budu vždy u tebe," řekl vážně a políbil ji na jasné bílé čelo.

Náhle přešel Wu tichými, kočičími kroky laboratoří a zastavil se před jedním ze svítících přístrojů. Zvedl ruku a upřel zraky ztrnule na chvějící se lampu.

"Někdo se pokouší násilím vniknout do laboratoře," zašeptal hlasem, v němž slyšel Brandt po prvé za dvanáct let potlačované rozčilení.

Jasně vzplanula lampy, jež zaznamenávala každou elektrickou vlnu.

"Teď, teď," šeptal Wu, "teď se dostal do blízkosti elektricky nabitě vrstvy. Přinesu jeho mrtvolu!"

XII.

Šéfredaktor Quirll zavřel oči a nabral dechu. Horda obklopujících ho reportérů vysílala zuřivé prosby k nebeskému patronu tisku. Nebylo docela jisto, existuje-li nějaký takový patron, ale rozhodně mu ty prosby byly určeny. Když Quirll načerpal dost vzduchu do plic, vzpamatoval se a vrhl vodnatý pohled do obličejů svých třesoucích se poddaných. Pak procedil skrze zuby nějakou kletbu a jediným posunkem vykázal reportéry z pokoje.

Tajemnice neuvěřitelnou rychlostí pracovala na klávesnici bezhlučného psacího stroje.

Malá červená lampička zasvítila a Quirll zvedl sluchátko pohyblivé telefonní centrály.

"He"

"Mister Octavius Roy Goldstone!"

"Ať vejde!"

Dveře se otevřely prudkým trhnutím. Goldstone vevrávorl do pokoje a klesl do křesla, z něhož jako by po tomto horkém dnu proudil chladný oheň.

"He?" ptal se mohutný Quirll a zabořil trojnásobně broušená skla svých brýlí do dvojité vrásky na jeho tváři.

"Víte, že jsem nepřítelem klení, šéfe, ale dneska bych dal něco za to, kdyby mě napadla nějaká nová, zajímavá kletba, která by dostatečně objasnila můj stav."

"He?" Quirll byl doopravdy udiven.

"Šéfe," nařikal Goldstone, "vy znáte můj černý, potištěný, nekorigovaný duševní sloupec: vím toho tolik, že by každý nejubožejší prokletý plátek při otištění mých článků vzrostl na dvoumilionový náklad. A ústa mi jsou zavřena!"

"Jak to?" Quirll se opřel o lenoch a houpal se na židli, která měla k tomu účelu zvláštní kloub.

Byl dosti dlouho ve svém povolání a věděl, že se míra věrohodnosti různých žurnalistů musí násobiti desetiným zlomkem. "Kdo vám zapečetil ústa? A kolik vám to vyneslo?"

Goldstone byl opravdu uražen. "Myslíte, že vláda něco platí?" bručel.

"Vláda?" Quirll vyskočil. "Vláda vám zakázala mluvit? Človče, co víte? Ven s řečí! – Slečno, diktát!"

Plavovlasá dáma stáhla prsty s klávesnice, přitáhla vysoké, štíhlé nohy a chopila se tužky. Se zájmem pozorovala špičky svých prstů.

Goldstone se skrčil v křesle.

"Nesmím mluvit!" zasténal.

Quirll vstal.

"Jděte ven, slečno!" rozkázal důstojně.

Slečna zvedla mdlé oči a uvedla do pohybu své štíhlé, třikrát vyznamenané nohy, vzavši s sebou opět malý balíček se snídaní. Tiše zavřela dveře.

Quirll zamířil se svým imposantním břichem ke Goldstoneovi. „Co to má znamenat, Goldstone? Copak ‚Star‘ někdy špatně zaplatil svým spolupracovníkům, musili-li několik týdnů sedět za to, že uveřejnili články proti vůli censury?"

"Několika týdnům bych nic neřekl! Ale Sing-Sing – fi done!"

Quirll tiše zapískl.

"Sing-Sing? Hrome! Ale náš závod by i za to dovedl zaplatit náhradu. Víte přece, že naším prvním zákonem je: napřed časopis a pak osobní zájmy!" zadeklamoval.

"A ještě před časopisem je pud sebezáchování, můj vážený pane!"

Goldstone vstal. Vypadal malý a jakoby vpadlý.

"Věc se má tak," pokračoval, "budu-li mluvit, nikdy už nevyjdu ze Sing-Singu. Ministr války mi dal své slovo."

"Někdy se musí tomu člověku věřit!" souhlasil Quirll.

"Je jedna mez žurnalistiky, Quirll, myslím, že se nazývá velezrada. Všecko, co se vládě nehodí, se nazývá velezrada. A ať jsem proklet, jestli jsem neslyšel, že by člověka mohli docela v mezích zákona tak dlouho šimrat elektrickým proudem, až by samým smíchem zapomněl dýchat."

"Možná, že vaše novinky stojí za několik dolarů," uvažoval šéf. "Snad jste přibližně uhádl, oč stoupne náklad listu. Kolik tedy?"

"Nic!" odvětil Goldstone jedovatě.

"Deset tisíc!" začal Quirll klidně.

Goldstone mlčel.

"Patnáct tisíc naposled. – Tedy ujednáno?"

"Nemohu," naříkal Goldstone, "i kdybyste řekl dvacet!"

"Dvacet!" zahřměl Quirll. "Dvacet, stoupne-li náklad na milion. Upadá už tři měsíce, Goldstone. Žádný z těch mizerných reportérů nestojí za nic. 'World', 'Sun', 'Evening' přinášíjí všecko o šest hodin dříve než my. Mám tu co dělat s náměsíčníky. Moji reportéři pobíhají kolem bez cíle a blbnou na pokračování.

A když jednou něco pořádného přijde, myslí si, že šekový formulář není dost dlouhý, aby se naň dalo napsat číslo, které by bylo hodno jejich pitomé zprávy. Vlasy mi vypadají, Goldstone!"

"Pokládám vaše slova za přehnaná," odvětil žurnalista, "a to, co jste povídal o dvaceti tisících, za docela vyloučeno!"

"Slečno, pojdte sem!" Šéf otevřel dveře. "Goldstone chce diktovat."

"Nemučte mě!" křičel žurnalista. "Nemohu!"

"Slečno!" hřměl Quirll. Mdlá, plavovlasá dáma vešla a zastrkávala do kapsičky pilníček na nehty.

"Šéfe," křičel Goldstone. "Nebudete věřit tomu, co řeknu!"

"To by podstatně zmenšovalo váš honorář!" mumlal Quirll zlomyslně.

"Pište!" začal Goldstone sténaje. "Profesor.... je zavražděn ve shromáždění ctihodných mužů, kteří tomu nečinně přihlížejí!"

"He?" Quirll zvedl hlavu. "Zavražděn? Kdo?"

"Odpusťte mi to!" prosil Goldstone zvedaje ruce. Quirll zrudl. Procedil skrze zuby kletbu, dlouhou a zvučnou jako kotevní řetěz. Goldstone porozuměl, že všichni jeho předkové až do doby, kdy vytáhli z Egypta, jakož i všichni žijící příslušníci jeho národa včetně nesčetně příštích generací byli obmyšleni nejstrašlivějšími přáními zdraví.

Goldstone využil po chvíli Quirllova vyčerpání a pokračoval:

"Strašidla v ministerstvu války vraždí před zraky ministrovými učence strašlivým způsobem. – Máte 'strašlivým způsobem?' ptal se.

Zařinčel telefon. Quirll zvedl sluchátko.

"Co?" ptal se. "To jste provedl výtečně! Jakpak jste to vyčenichal? Přijďte nahoru! Slečno, vezměte přesný stenogram – Goldstone, vyprávějte své vylhané příběhy později."

Slečna usedla do posice. Její bezvýrazný pohled ulpěl na jemném obraze Roseveltově, který trůnil nad psacím stolem mocného muže.

"Vylhané příběhy!" křičel Goldstone. Slzy mu vstoupily do hlasu. "Stroje pro tisk bankovek v Anglické bance jsou obsluhovány zločinci. A když byly dveře vyhozeny do povětří, nebyl v tiskárně nikdo a peníze zmizely. Pane, to je také lež?"

Quirll opravdu všechno nepochopil. Natáhl své mohutné ucho dopředu.

"Co? Bankovky padělány?"

"Padělány! Jaképak padělání? Na pravém papíře a pravými stroji bez svolení Anglické banky vytištěny – a pak zmizely, zatímco policie obklíčovala dům a dveře do tiskárny dala vyhodit do povětří!"

"Máte 'do povětří', slečno?" ptal se Quirll, jehož nic nemohlo překvapiti.

Blondýna procitla ze ztrnulosti. Život se vrátil do jejího sladkého oka. Pohlédla na stenogram.

"Do povětří!" přikývla.

Žurnalista měl právě světlý okamžik.

"Co to tu mluvím?" sténal. "Ministr války mě dá zatknout!"

"To by byla nejlepší propaganda pro náš časopis," bručel Quirll. "Zaplatím, co budete chtít, budete-li sbírat pro náš list dojmy ze Sing-Singu! Mám měkké srdce!"

Goldstone se zhroutil jako dětský balónek, když mu pukne náhubek.

Quirll vyskočil a vytáhl ho do polohy alespoň trochu vzpřímené.

"Jste hysterická koza, Goldstone. Odpovídejte, budu se vás ptát! Stroje pro tisk bankovek v Anglické bance byly uvedeny v pohyb. Kým?"

"Neznámými pachateli."

"Viděl je někdo?"

"Ne"

"Dům byl obklíčen a dveře, které byly zataraseny, byly vyhozeny do povětří?"

"Ano."

"Kdo byl v místnosti?"

"Nikdo."

"Blbost! Místnost měla ovšem jiné východy."

"Ne."

"Okna?"

"Ne"

"Člověče, nevyprávějte mi pohádky! Zač mě pokládáte? Za idiota?"

Goldstone přítakal netečně.

"Proč si nevymyslíte něco lepšího?" křičel Quirll, až okenní tabule řinčely a slečna zvedla mdlé zraky.

"Protože to je pravda a sám jsem to zažil."

Goldstone opět se zhroutil do židle.

"Bankovky byly pryč, stroje teplé a človíčka nikde k spatření."

Dveře se otevřely. Vřítíl se Garonne, druhý reportér.

"Držte hubu, lháři!" řval Quirll rozhořčeně. "Uvažte si tu věc ještě jednou. Nechci žádné vyhlášené historky."

"Co je, Garonne?"

"Diktát, slečno!" volal druhý reportér.

"Jak konečně lodní společnosti přiznávají, lodi 'Cleveland', 'Bremen', 'Toulouse', 'Berengia' a 'Ree Laudon' ztroskotaly.

Překvapuje, že nebylo slyšeti žádné volání o pomoc, ani vylovena zpráva v láhvi, aniž jiná stopa zjištěna.

Nadpis: Pět lodních kolosů s dvaceti tisíci lidmi ztroskotalo. Zločin či neštěstí?

Nu, co tomu říkáte, šéfe? To je věc, ne? A jsme první!"

"Nesmysl, Garonne, co tu diktujete. A ještě uvádíte jména lodí. To se dá přece okamžitě přezkoumat!"

"Ale ty lodi vskutku zmizely!" křičel reportér. Zvolna se ocital ve stavu, v jakém byl Goldstone.

"Víte něco bližšího?"

"Lodi vypluly z přístavů v Novém Yorku, Southamptonu, Cherbourgu, Hamburgu a Sidneye. Lodi byly najaty jistou společností v Paraguai a bylo zjednáno dvacet tisíc mužů, kteří měli v Paraguai zříditi nějakou elektrárnu."

"Dvacet tisíc? Není to trochu mnoho? Víte, že neplatím reportéry podle počtu mrtvých!"

"Dvacet tisíc, ani o jednoho méně!" tvrdil Garonne. "A lodi jsou pryč, zmizely, ztratily se!"

"Člověče!" křičel Quirl, "dneska jste se všichni zbláznili! Pět lodí že zmizelo? Jak se může ztratit pět lodí se čtyřmi tisíci lidmi? Kdopak ukradne něco tak ohromného?"

Garonne pokrčil rameny.

"Já vám něco řeknu, Garonne a Goldstone. – Slečno, přestaňte psát. – Vy, Goldstone, mi vyprávíte vražedné historky o uškrcených profesorech v ministerstvu a o padělatelích bankovek v Anglické bance. Vy, Garonne, necháte zmizet pět lodí, hned s dvaceti tisíci lidmi.

Přineseme-li, Goldstone, vaši zprávu, bude číslo zabaveno a Angličané nám vezmou subvenci – jděte ven, slečno!

A otiskneme-li váš článek, Garonne, nebude u nás už nikdy žádná lodní společnost inserovat."

"Šéfe!" křičel Goldstone.

Quirll mu uťal další slova posunkem ruky. "Jsou to lži, člověče! Nejsem přece tak blbý, abych tomu věřil! Přineste doklady!"

"Ale..." začal Garonne váhavě, neboť Quirll dovedl vzít smělost i reportérům.

"Jděte oba na dovolenou. Nemáte nervy v pořádku! Hlaste se opět za čtrnáct dní!"

"Za čtrnáct dní!" křičel, když žurnalista otvíral ústa.

Reportéři vzali své klobouky a mlčky, bledí odešli z pokoje.

"Jdu k 'Sunu'," šeptal Garonne na schodech Goldstonovi. "Jdu k starému Jamesovi, šéfu toho ilustrovaného podniku.

Ten mě pochopí a přinese mou sensaci. Quirll bude prskat. Já ho nechápu. Měl včera nějaké řízení u soudu. Snad u něho použili třetího stupně a on se dosud nevzpamatoval."

Garonne zamyšleně vrtěl hlavou.

Goldstone cvakal zuby.

"Lehnu si do postele s dvěma láhvemi. Opravdu za nic nestojím od té doby, kdy mám co dělat se strašidly."

XIII.

Vřivé vedro se vznášelo nad Novým Yorkem. Obruče zpocených automobilů vrývaly ostré brázdy do měkkého asfaltu.

Bzučící vzduch požíral hluk ulic. Prodavačům novin vyschl hlas ve vyprahlých hrdlech. V slunečních paprscích nad mořem domů se vznášely mlhavé obláčky potu, benzinových par, horkého asfaltu, sazí a uhelného prachu.

McGin kráčel ulicemi. Tupě, kolem strašného, nevyřešitelného jádra běžely jeho myšlenky k cíli, který se pohyboval na úzké stezce mezi vraždou a sebevraždou.

Horký vzduch ho oklopoval jako skořápka ořechu a mechanicky ho popoháněl v tupém přemýšlení dál od Brandtova domu! Automaticky klopýtal dále, když bílá hůlka policistova zastavila vozy na křižovatkách.

"Pan Brandt je v důležitém zasedání a nevrátí se v dohledné době," řekl sluha.

Tak tak, pan Brandt se nevrátí! To se přece dalo očekávat, že pan Brandt... nu, výborně, pane Brandte! Čím byste mi byl mohl pomoci? Penězi, třemi tisíci, čtyřmi tisíci, pěti tisíci dolary, pane Brandte!

A což pan Kingsby, senátor a důstojný člen vlády? Ach, toho se nelze ptát, to nedovoluje hrdost.

MacGinův osud byl zpečetěn. On sám, Geoffrey McGin jej měl v rukou a trhal jej do koše.

"Prosíme sebevrahy, aby se nevrhali pod podzemní dráhu! Vyhledej si klidnější místo!"

To je napsáno u Subway-Nord na nádraží v Manhattanu.

Lidé jsou v právu, myslil si McGin. Svě záležitosti si vyříd' sám se sebou! Ale proč nedat trochu práce čistířům ulic?

Proklatě – odpusť mi, Bože, že v posledním okamžiku ještě kleji. Ale život je příliš mizerný, aby člověk měl ještě uvažovat o jeho ztrátě!

Kdosi udeřil MacGinovi do ruky. Zbraň odlétla před auto, jehož kola se vtlačovala do změkklého asfaltu.

"Nuže, ctěný pane, pohráváte si častěji s revolverem na ulici?"

Jeff se probral z omámení. Mlha před jeho zraky se rozplynula. Podíval se na svou prázdnou ruku a pohlédl do výsměšného obličejce štíhlého muže, jehož hluboké, modré oči skryté pod vypouklým čelem si ho vesele prohlížely.

"Kdo vám to dovoluje?" vyjel si Jeff.

"Veřejná čistota," smál se neznámý muž. "To je zvláštní, že všichni lidé v nejnevhodnějších okamžicích operují s řečnickými obraty. 'Kdo vám dovoluje?' jste právě řekl v téhle skorem tragické situaci!"

Uchopil McGina a vtáhl ho do zavřeného automobilu, kde ventilátor vháněl chladný vzduch. Jeff se zvolna vzpamatoval.

"Napijte se!" řekl neznámý muž drsně a přidržel mu ke rtům láhev, jejíž chladný, palčivý obsah projel McGinovými nervy.

"Mám pro vás nějakou maličkost na práci," pokračoval neznámý muž. "Jmenujete se Geoffrey McGin. Sleduji vás od chvíle, kdy jste odešel z Brandtova domu. Mé jméno je Dymoff. Brzy o mně něco uslyšíte, budu-li mít smůlu."

Zasmál se drsně a nepřijemně.

"Vím, že vás mohu potřebovat. Zřídka kdy mě zklame zrak. Jste blázen, že berete revolver do ruky. Co jen vás přimělo k tomu, abyste na veřejné ulici ukončil svůj život? Nešťastně zamilován asi nejste, ani jste nic neukradl – na to nevypadáte! Potřebujete peníze, vidíte?"

"Těžko k uhodnutí!" šeptal Jeff.

Bez hluku se šinul vůz po hladké ulici. Byl to silný, drahý vůz. Jeff neslyšel ani hluk motoru ani necítil otřásání.

"Peníze?" smál se Dymoff vesele. "Před několika málo dny jsem měl i já starosti o peníze."

Zabrzdl prudce a zastavil před mohutným mrakodrapem, jehož modravá skla se v slunci chvěla.

"Čekajte tady a těšte se zatím s tímhle!"

Vyskočil z vozu a hodil Jeffovi svazek bankovek, balíček postupně číslovaných, z brusu nových tisícovek.

Jeff držel poklad chvějícíma se rukama. Otočil hlavu k mrakodrapům. Skleněné otáčivé dveře, za nimiž zmizel jeho zachránce, odrážely stonásobně jeho usmívající se, bledý obličej, ztrnulý jako maska.

Teď by se dalo odejít, uvažoval Jeff a hned tu myšlenku zapudil. Na velikých hodinách putovala neúnavně vteřinová ručička po předepsaném kruhu a minuty se zažíraly jako hodiny do Jeffova mozku.

Ručička ubíhala.

"Zastrčte ty hadry a pojd'te!" nařizoval ostrý hlas. Jeff schoval mechanicky peníze a vylezl z vozu. Čísí ruka ho podpírala.

"Vzpamatujte se, člověče," šeptal mu hlas do ucha. "Vrátní se domnívají, že jste opilý."

Jasně světlo padlo Jeffovi do očí. Svrátil obočí a zavrával.

Těžce dopadl do hluboké lenošky a otočil obličej k muži, který stál u velkého psacího stolu, odstranil desku, pod níž se objevilo několik vypínačů a knoflíků.

Dymoff se otočil k svému hostu, přitáhl židli a díval se Jeffovi do očí.

"Dneska mi je mimořádně dobře, jako vždycky, když začnu den nějakým dobrým skutkem."

"Myslíte, že bylo prospěšné vyrazit mi revolver z ruky?"

"Pro mne rozhodně," přisvědčil Dymoff. "Svého cíle určitě dosáhnete. Do té doby mohu vaši cestu udělati trochu zajímavější, než si ve své nedostatečné fantasii dovedete představit. Váš příběh mě nezajímá, ačkoli jsem se zájmem sledoval vaši malou šarvátku se Sinclairem, při které jste přišel o kůži. Vím o úzkosti pana senátora Kingsbyho. Věřte mi, ten muž má pravdu! Něco pravdy je na tom strašení v jeho domě. Ale jeho rozmluva s vámi byla pochybená, neboť přece se nelze obracet o pomoc k mrtvole.

Teprve teď máte právo k existenci. Její nedostatečná posice byla podepřena drahocennými pomocníky, oněmi bílými bankovkami totiž, které máte u sebe. Díky mé laskavosti jste se opět dostal do řady lidí, kteří mají cenu.

Ale nemyslete si, že jste ode mne ty peníze lacino koupil. Spřátelte se s myšlenkou, že jste mrtev. Má vůle bude teď vůlí vaší a vy budete dělati to, co od vás budu žádati.

Kdybyste se snad domníval, že jsem blázen, ponechte si, prosím, to mínění pro sebe. Nemluvte nikdy o tom, co tu uvidíte, neboť nikdo mimo mne vám nemůže podati vysvětlení a já budu mít v dohledné době patrně málo chuti k tomu.

Vaše mlčelivost je první a hlavní podmínkou. Můžete být ujištěn, že budu pozorovati každý váš krok. – Vím všechno, slyším všechno – mohl by vám nyní na příklad slovo za slovem opakovati váš rozhovor s Kingsbym.

Věříte mi nebo mi nevěříte? To mi je lhostejno. Jste-li s mými návrhy srozuměn, sdělte mi to laskavě ihned. V tom případě si můžete peníze ponechat a částky, jichž hranice sám určím, můžete kdykoli dostat.

Jinak – zde vezměte tento revolver, nechci vás o nic připravit, a jděte!"

Jeff zvedl hlavu a pohlížel úzkostlivě Dymoffovi do očí.

"Máte pravdu, že tak se mnou mluvíte – já jsem již hotov. Nevím, jaké úmysly se mnou máte. Ale je mi to také lhostejno, protože jsem mrtvý člověk. Můžete se mnou počítat a koupit si mou mlčelivost a povolnost.

Doufám, že mi poskytnete možnost, abych slušně zmizel, až si dám do pořádku drobné záležitosti svého uplynulého života."

Dymoff se zvedl a postavil se za psací stůl.

"Sedněte si tamhle v rohu," nařizoval, "a nehýbejte se. Uslyšíte teď rozličné věci, které se vám zprvu budou zdát zvláštní a zmatené."

Jeff šel do kouta, sedl si a prohlížel si pozorně místnost, po jejíž jedné straně stály sklápěcí židle. Těsně vedle Dymoffova psacího stolu byla rovněž dvě sklápěcí křesla. Pokoj byl prázdný až na ohromný divan, na němž byly rozhozeny pestré podušky jako květiny.

Ted' teprve si Jeff povšiml, že nad každou sklápěcí židli na stěně jsou měřicí hodiny, jichž ručička stojí na nule. Dymoff vrhl na Jeffa krátký, pozorný pohled a stiskl pak jeden knoflík klávesnice.

"Ještě jednou vám pravím, abyste se vzmužil!" varoval.

Otevřely se dveře, ale Jeff nespátl nikoho vejít.

"Abbas a Noel."

Jeff se pozorně rozhlédl místností. Kdo to mluvil?

"Kolik?"

"Pět. Nemají u sebe zbraní."

"Vpusť je po jednom a posaďte se vedle mne. Mějte pro všechny případ revolvery připraveny."

Tlumené kroky se ozvaly na koberci. Sedadla sklápěcích židlí vedle Dymoffa se sklopila. Jeff se křečovitě zachytil opěradel křesla. Myšlenky mu vypovídaly službu. – Vlasy mu vstávaly hrůzou. Dymoff mluvil – s kým mluvil – kdo to přišel? – Jeffovy myšlenky zmíraly, v uších mu šuměl vodopád zvonivých tónů. Zíral ke dveřím, jejichž klika se zvolna pohybovala.

"Bila," řekl čísi temný hlas.

"Sedni si na poslední židli!"

Jehla elektrického přístroje nad jednou židlí se pohnula, červené světlo se rozsvítilo.

"Výjimečně jsem s tebou spokojen, Bila, ačkoli jsem se domníval, že's duchaplnější. Co je to za směšné žerty sypati admirálovi Cayovi do jídla kaménky a spáliti jeho soukromé dopisy? Nic lepšího tě nenapadlo? Celkem však jsi záhubu lodi „F. X. 4“ obratně zaranžoval. Bylo správné, že's s sebou vzal prvního důstojníka Halla. Za to tě chválím. Ted' budeš přidělen Brandtovi. Brandt za čtrnáct dní zemře. Mezi tím mi sděliš, na čem nyní pracuje a jestli svůj vynález zdokonalil. Je v laboratoři Jerusalemské Sinai Steel Corporation. Jak se k němu dostaneš, je tvou věcí. Tvůj úkol, Bila!"

Dymoff stiskl nějaký knoflík a opět se otevřely dveře.

"M'uru a Larringa, posaďte se vpravo na židli!" ozval se hlas pokojem.

Ručičky nad židlemi se pohnuly.

"M'uru, řídil ses pokyny a střežil jsi senátora Kingsbyho v jeho bytě," volal Dymoff. "Nenařídil jsem ti, aby ses vyvaroval všeho nápadného? Proč jsi ukradl ovoce, které měl vedle postele? Tys toho muže zneklidnil. Do zítřka se dovíš, co to znamená dělat si, co chceš!"

"Pane – já –" šeptal úzkostlivý hlas.

"Ty, Larringo, tebe jsem nevolal. Co chceš?" Dymoffův hlas zněl tvrdě pokojem.

"Přišel jsem tě prosit, abys mě propustil. Pole v mé vlasti nesou žluté plody, mé ženy a děti po mně volají, ó pane, a já mrznu mezi železnými kládkami, které mi dáváš hlídati. Pusť mě!"

Dymoff se tiše zasmál.

"Larringo, velký náčelníku, copak nevíš, že se v nynější podobě nemůžeš vrátit k svým dětem a že bude tvou smrtí, když opustíš stroje, které jsem ti dal střežit? Pole ponesou i bez tebe žlutá zrna a i bez tebe se bude sklízet. Když tě zahnali N'gisiové, kteří bydlili v tvých chýších a vzali ti tvé ženy, slíbil's mi, že mi přivedeš deset chytrých, obratných mužů každý měsíc! Kde jsou, Larringo? Mrtví! A ty půjdeš toutéž cestou!"

"Proklínám tě!" mluvil temný hlas u stěny. "Jsi tisíckrát krutější než N'gisiové, kteří usmrcují oštěpy a nevraždí tak strašně jako ty. Tebe proklínám a tvé prokleté ruce, kterými se sám jednou uskrtil!" –

Dymoff zíral ztmule a napjatě na ručičku hodin nad sklápěcí židlí.

"Nehýbej se, Larringo!" řekl bezzvučně.

Pak se číselník jasně ozářil. Ručička vysoko poskočila. Ozvalo se zastenání a slabý zápach spálené látky zavanul pokojem.

"Larringa již nevstoupí do mého domu. Všichni zemřou na těchto židlich jako on, budou-li jednati proti mé vůli," řekl Dymoff tiše. Opřel si hlavu do dlaní.

"Můžete jít. Vezměte ho s sebou. Chci mluvit s Jeffersonem."

Dveře se zavřely.

„M'ura a Bilu dát pozorovat a ty, Noele, vyhledej zítřka nové lidi. Už mám dost té práce s nevzdělanými černochy." Dymoff šeptal tato slova otočen vlevo.

"Jefferson?"

"Jefferson, ano, Jefferson, starý Jefferson," křičel čísi hlas jasně. "Jaké rozkazy, drahý Mistře? Jsou přece pořád nějaké rozkazy – tedy ven s nimi!"

"Ty zase chlastáš, Jeffersone," odvětil Dymoff ostře a sklopil náhle zraky snaže se ovládnouti. "Často jsem ti už říkal, abys s tím přestal. Mohu potřebovat jen spolehlivé lidi. I má trpělivost má meze. Nechci! Rozuměl's? Máš jen čtyři neděle službu a po ty čtyři týdny máš plnit mé příkazy. Nebudu tě již opravovat. Víš, co to znamená!"

Jefferson zavyl.

"Já už nechci, mám toho dost, nejsem žádný člověk, scípám osamělostí – nevydržím to už, dělej se mnou, co chceš! Alkohol nesmím pít – jsem stroj – ani ne stroj – jsem mrtev – běhám na dvou nohou a jsem scípýl." Vzlykot se ozval pokojem, divoký, srdcervoucí mužský pláč.

"Nevěděl jsem, že jsi hysterický," řekl Dymoff, aniž pohnul obličejem, aniž zvedl oči. Za dva dni smíš vyprahnouti a dostaneš týden dovolenou. Vrať se do „N“ a dej si přidělit blok třináctý. Tam najdeš všechno, co z tebe udělá člověka. Ale teď přestaň kňučet. Je hnusné poslouchat tvůj křik! Kam bych došel, kdybyste už teď ztráceli nervy? Mám třicet procent případů šílenství. Ta kvóta mi je moc vysoká!

Ostatně je tamhle nová pomoc. Myslím, že jsem udělal dobrou akvizici. Starej se o něho!"

Dymoff opatrně otočil hlavu.

Jeffova židle byla prázdná.

Dymoff pohlížel s úsměvem dolů na Jeffa, jenž ležel na podlaze s rukama nepřírozeně zkroucenýma. Obličej měl znetvořený smrtelnou hrůzou, jako by byl nahlédl do pekla.

XIV.

Uprostřed sálu se otáčela broušená koule z křišťálu a odrážela poskakující blesky skrytých reflektorů. Světlo se pestře plazilo v předepsaných drahách po zdech nahoru, měnilo se v modř a temnou červen, aby opět zazářilo jasnou žlutí.

Paprsky narážely na stěny potažené mdle zlatou tapetou, odrážely se v křišťálu a v těžkém stříbře a opřádaly opalisující pleť žen.

"Sol!" Stonásobné volání tohoto jména se odráželo od stěn. Oválné zrcadlové dveře se otevřely a nějaká žena vecválala do sálu na bělouši. Byla oblečena za cowboye a mávala lasem, které se blýskalo pestrými kameny kolem její hlavy. Zuřivý potlesk ji vítal.

"Sol!" křičel mladý muž v lóži a hodil rudou, svítivou orchideji. Laso zasvištělo vzduchem, zachytilo vznášející se květinu a strhlo ji k ženě sedící na koni. Bělouš stanul jako svíčka, žena seskočila lehce s jeho hřbetu a propustila zvíře něžným plesknutím.

Sol, královna Nového Yorku, měla svou hodnotu teprve půl roku. Byla oblíbenější než Magda, která přepadla presidenta na veřejné ulici a políbila ho, známější než Viola O'Connor, která vyřídila svého přítele na Broadwayi dvěma revolvery. Sol byla chytrá. Její popularita se opírala o zásadu, že svým hostům poskytovala maximální splnění jejich přání.

Proto založila klub "sto deseti". Jmenoval se tak, protože jen ti se směli u Sol objeviti jako hosti, jichž jmění bylo větší než sto deset milionů dolarů.

Jejích třináct girls, vybrané, rasové a pěstěné krásy, mělo poloviční škrabošky. Mluvily plynne o Freudovi a Vanderveldovi, znaly poslední rozmluvy zahraničních úřadů a pravděpodobné kursy bavlny a gumy. Házely nožkami v bezvadném rytmu a skákaly do lóží majíce štíhlá tílka oděna jen úzkým zlatým páskem.

Neuvěřitelné při Solině báječně rychlém vzestupu bylo, že nikdo nevěděl o žádném jejím milostném dobrodružství. To jí získalo přízeň i u žen a dámy ze společnosti se náhle ucházely o její přátelství.

Ale Sol byla nepodplatitelná. Vymýšlela stále nové atrakce, měla nové, zajímavé nápady, které dávaly hostům nutné rozptýlení a nutily je, aby do svých mozků přijímali jiné dojmy než kursy, skandální příběhy a rychlostní rekordy.

V jedné zpola zakryté lóži seděla Ruth po boku Dymoffově. Volal ji odpoledne a prosil ji, aby se s ním sešla. Pak přišel šéf módního domu Glonceova osobně hned s třemi manekýnkami do jejího pokojíčku, který obývala v laciném boardinghousu. A teď seděla tady v hluboce vystřížených šatech. Její malé nožky vězely v zlatých brokátových střevíčkách. Její světlé vlasy zářily jako zlatá čapka. Neměla na sobě žádné skvosty, ale právě proto budila tolik pozornosti, že Sol byla šťastna, neboť se radovala z každého zájmu svých hostů.

Ruth se dívala dolů na své ruce. Nejlepší manikýra Nového Yorku nemohla odstraniti hrubé místočko, které vyleptala kyselina v laboratoři. Z jejích rukou vyzařovalo fluidum, jemuž ze všech přítomných rozuměl jenom Dymoff.

Pozoroval tajně její jemný profil a stín těžkých víček, které byly zpola sklopeny. Nikdy by byl nevěřil, že od něho přijme šaty, které obepínaly její štíhlé tělo. A ona to učinila, aniž se ptala, odkud náhle má ty peníze, aniž mu poděkovala, jako by byla ten dar od něho očekávala.

Dymoff po ní prahl. Byla opačným pólem jeho bytosti. Byla jejím doplněním. O její tvrdý chlad se lámaly všechny jeho zvířecí pudry. Myslíl jaksi s hnusem na objetí Elizina, na její vliv na své smysly a na vystřízlivění, při němž vždy procítil přesyten a zhnusen. Upadal ve špínu,

Jeho život byl poháněn stále vpřed jeho gigantickou ideou. Hnal se k cíli, jehož před ním dosud nikdo nedosáhl, co svět je světem. Tady sedělo doplnění jeho Já.

Šumivý potlesk náhle ustal, opona malého jeviště se zvedla. Jinoch krásný jako řecký bůh, oděný jen úzkou zástěrou, zpíval sladkým, vysokým ženským hlasem k loutně. Dymoff se usmál a otočil se k Ruth. "Neumí vůbec zpívat," řekl, "tóny vycházejí z levé kulisy. Vidíš? Pohybuje ústy, ale žádný tón nevychází. Za záclonou stojí Uperstainová z Metropolitan a zpívá za něho."

Hlas se vyšplhal přes vysoké C až k F třikrát škrtnutému.

Ruth pohlédla s odporem do obličejů žen, které napjaté a se zájmem lpěly na nahém těle muže, který se otočil a snažil se chytit poskakující nahou nymfu. Ruth náhle vstala a odešla z lóže. Asi tucet pohledů ji se zájmem sledoval. Rychle proběhla dlouhou chodbou vedoucí k zimní zahradě. Náhle se ulekla, vjela si do vlasů a ucítila v ruce teplé tílko. Pestrý kolibřík, který se jí zapletl do vlasů, zacvrlikal a hleděl se zotaviti ze svého uleknutí. Ruth se úzkostlivě rozhlédla. Byla v japonské krajině. Malé cestičky vedly k droboučkým domkům, klenuté mosty přes říčku metr širokou, která se hadovitě vinula bublajíc. Zvířata oživovala krajinu a Ruth spatřila proti sobě malého slona, který na ni pohlížel smutnými očima a zvědavě k ní natahoval chobot.

"Proč jsi utekla?" ptal se Dymoff, který za ní přispěchal. Snažil se ji upokojiti. "Nezajímá tě idiotské představení těch snobů? Myslíl jsem, když to je pro tebe nové..."

Ruth se uhnula jeho ruce. Zmocnila se jí hluboká deprese. Připadala si bezbranná a slabá. Nevěřila již ve svou sílu, která se jí zprvu zdála dost veliká, aby se podjala zápasu s Dymoffem. Prohlédne ji a uhodne její myšlenky. Pohlédla na jeho drápotivě zahnuté ruce, které dosud trčely před jejím tělem.

"Nechápu, proč jsi zvolil k naší schůzce právě tento zvláštní klub," pravila a její pravidelné zuby se zaleskly. Otočila se rychle a unikla znovu jeho ruce. Bílá pleť jejích zad zasvítla. Dymoff zaťal zuby.

"Nejsi ani překvapena?" ptal se náhle docela klidně. "Myslíl jsem, že se ti bude líbit ten bláznivec zde se svými patnácti miliardami dolarů. Viděla jsi starého Wenneberga? Sám váží čtyři sta milionů."

Ruth pohlédla Dymoffovi zamyšleně a pozorně do očí.

"Řekni konečně, proč jsi mě sem vzal s sebou? Víš, žeš mě nevyzval, abych šla s tebou, jen proto, abych ztrávila příjemný večer. Co chceš?"

Dymoff se usmíval. Jeho obličej byl chvíli měkký, než se na něm objevil napjatý výraz. Pak uchopil její ruku a držel ji pevně, jako by se bál, že mu unikne.

"Vezmu tě s sebou do ‚N‘!"

Pohřížil se v myšlenky. Viděl věže města ‚N‘ vyrůstati ze země, slyšel bušení kladiv poháněných stlačeným vzduchem, štíhlé antény vyrůstaly vzhůru k žhavému, jasnému nebi, do široka se prostíralo moře, nikde ani loďky nebylo k spatření mimo čtyři oceánské obry stojící v přístavu a degradované na obydlí. Skorem dvacet tisíc mužů v nich bydlilo, kteří ve dne obsluhovali ohromné stroje, jichž proud živil sílu, která brzy podmaní svět.

A Dymoff viděl sebe samotného jako vládce širé země, jako diktátora nad miliardou lidí. Dobré a zlé bude rozdílet, svět poběží drahou, kterou on vymezí. Bude větší než dobyvatelé světa, kteří žili staletí, tisíciletí před ním a jen tak daleko dovedli vládnouti, kam sahal jejich meč. Jeho meč však sahá od pólu k pólu. Ruth s hrůzou pozorovala Dymoffův obličej, který ustrnul jako posmrtná maska, položila mu ruku na rameno a okamžitě se mu vrátil život. Krev se mu vehnala do tváří a otevřela mu oči. Usmál se na ni: "Pohřížil jsem se v myšlenky, Ruth, zdálo se mi, že ti všechno vysvětluji – a zatím jsem neřekl ani slovo."

"Nerozuměla jsem ti, Borisi," zašeptala a vyslovila jeho jméno měkce a něžně. „Mluvil's o ‚N‘? Jsem přece zvyklá zacházeti s formulemi a s Brandtem jsem celé dni hovořila v matematických a chemických zkratkách, ale k takovému mistrovství jsem dosud nedospěla, abych ti rozuměla."

Kráčeli spolu do hloubi miniaturního lesa, který se temně před nimi rozvíral, jemně ozářen sloupky, které byly porůznu v různých barvách skryty. Ovanuly je horké a tupé výpary zvadlých květů. Vodní páry je obklopile těžce a skorem tělesně vykouzlující dusnou atmosférou. Opatrně uchopil její paži a cítil, kterak se něžná, chladná kůže dotkla jeho prstů. Zdálo se, že si nevšimla jeho přiblížení.

"Nemohu ti dosud všechno vysvětliti," šeptal Dymoff chraptivě. Jeho obličej byl nad ní, v očích mu doutnala žhavá jiskra, která poplašila její síly k obraně.

"Musím tě vzít s sebou. Ještě dnes odjedeme na západní pobřeží Afriky do mé země. Nediv se, že mluvím jakoby v horečce! Všecko, co pravím, je pravda. Víš ovšem, že mi uvěříš teprve, až vše uvidíš. Potřebuji tě!"

"Přiznám se ti, proč jsem dnes přišla," šeptala Ruth a sklonila čelo ještě blíže k jeho ústům. Stáli dosud proti sobě na téže místě v malém pralese, v rytmických nárazech klepal někde pramének, nějaké zvíře jim přeběhlo nad hlavami, listy tiše zaharašily. Ruth sebrala všechny své síly a myslila na Brandta.

"Přišla jsem, abych u tebe zůstala, Borisi. Chtěla jsem ti také přinést výkresy, ale formulky nové obrany proti plynům má jenom Brandt a ani mně je neukázal. Víš, že je chceš mít," dodala rychle, Brandt mi vyprávěl o tvé návštěvě.

Nevrátím se k němu už nikdy, protože..."

Umlkla.

Bezduchu ji Dymoff poslouchal. Toto splnění jeho přání ho zastihlo jako blesk. Zakoktal několik slov, hluboko se sklonil jeho obličej, jeho paže ji objaly a přitiskly k sobě s neúprosnou silou.

"Ruth," zajíkal se, "Ruth, pojď se mnou. Budeš královnou v nejmocnějších městě na světě – v metropoli země – v ‚N‘." XV.

Za řadou policistů se kupili sensace chtiví lidé, jejichž zvědavost byla větší než strach, že budou zasaženi nějakou kulkou. Detonace jasně a ostře k nim doléhaly z uzavřených ulic. Mručíc ustupoval dav, když setnina mílníků s napraženými puškami vyklizovala ulici.

S pištícími ventily projelo několik pancéřových vozů ulic, jejich strojní pušky trčely z věží do výše, jako by chtěly sestřeliti zločince s nebe. Zahnuly kolem rohu a chvějíce a ostřásajíce se jakoby v touze po uplatnění zastavily na kraji 46. ulice, z které zněly tupé výstřely. Jedna strojní puška, která byla namontována na pancéřovou motorku, vysílala déšť kulek na dům, v kterém bydlil Dymoff. Cihly padaly dolů, sklo a kousky železa, řinčely. Střelec se ukryl za ochranný plát.

Tu dopadl černý předmět kývavě k zemi, vybuchl před strojní puškou, která zmizela v dunícím mračnu.

Když se kouř rozešel, nebylo po jezdcích a jeho motorce ani stopy. Asi metr hluboká nálevka zela na místě, kde stála.

Policejní šéf se otočil. Stál na rohu ulice za zdí postavenou z pytlů písku. Několik setnin stálo za ním s plynovými maskami na prsou a ověšeno ručními granáty a rychlopalnými zbraněmi.

"Užiji protiletadlových děl," křičel šéf. "Nemám chuť nechat si vyhazovat své lidi do povětří. Chytnu toho náčelníka zločinců beze ztrát."

Postavil se k dalekohledu a prozkoumával systematicky řadu oken.

"Dám rozkaz k plynovému útoku," prohlásil. „I kdyby se do celého City nemělo po tři dni vejít."

"Pohlédl k nebi. Eskadra letadel tam kroužila, snášela se ve smyčkách a opět hlučně stoupala do výše nad jeho hlavou a mizela v mracích.

Důstojník stanul před šéfem. "Spojení s ministerstvem války je opět obnoveno," pravil. "Pan ministr války se diví, že zločinci nejsou dosud polapeni!" hlásil zajíkávě. Neboť mu byl ten úkol nepříjemný.

Šéf pohlédl mlčky na svého poručíka, obličej mu naběhl, jako by byl ležel ve vosím hnízdě. "Já odpovídám za své lidi!" zahřměl. "Jsou-li páni z ministerstva lepší stratégové, ať si sami vyberou ty chlapíky z domu. Řekněte jim to!"

Poručík se vojensky otočil, ale šéf ho zavolal nazpět. Nabral zhluboka dech a pak řekl: "Řekněte raději, že teď bude na dům zaútočeno všemi prostředky a vším mužstvem, které mám po ruce. Za hodinu bude ulice zase volná!"

Pohlédl k domu, z něhož se už nestřílelo. Ulice byla prázdná, asfalt na několika místech vyrván.

Tupý pouliční hluk sem doléhal tichem. Několik minut se šéf radil se svými důstojníky, pak projely rychlé pancéřové vozy padesátikilometrovou rychlostí ulicí a zastavily na okamžik před domem. Zatímco granáty jejich malých děl

duněly, vychrlily po pěti vojínech, kteří zmizeli v protějším domě a odtud stříleli do oken.

"Sázím se o hlavu proti staré holince, že teď mají dost," zubil se šéf, neboť neslyšel ani jediný výstřel z domu.

"Můžeme vzít tu boudu útokem, myslím," pohlédl do obličejů svých důstojníků, aby si vyžádal jejich souhlas, načež pokynul.

Setnina se dala do pochodu a běžela ulicí. Za chvíli zmizela v domě.

Šéf se spokojeně otočil. Z oken již vyhlíželo mužstvo, nová setnina zmizela v budově a pak vyletěla zelená raketa na znamení, že je všechno v pořádku.

"Konečně!" zasténal šéf a vykročil v čele svých důstojníků. Vstoupil do domu, z jehož rozbitých oken se valil kouř.

Ve vestibulu se šéf setkal s vůdcem první setniny. "Nuže kolik?" ptal se šéf vesele.

"Nenašli jsme nikoho," kašlal důstojník, neboť mu kouř vězel v hrdle.

"Ani žádného raněného, žádného mrtvého! Pokoj je opředen elektrickými dráty, které vedou ke křeslům. V pokoji je silnoproudové vedení deseti tisíc voltů, jež ústí do křesel."

"Jako v Sing-Singu?" ptal se šéf zvědavě. "Vesměs popravčí křesla? Vždyť jsem věděl, že se dožijeme podivných věcí. Jsem na všechno připraven. Od té doby, kdy se dějí ty tajemné události, stali jsme se my všichni od policie přívrženci spiritismu. Dejte dům uzavřít a střežit. Beztak v něm nikoho nenajdete. Přes svou početnou převahu jsme v nevýhodě proti těm zločincům. Měl jsem hned nařídít plynový útok."

Zamyšleně a nikoli rozčileně se šéf otočil, aby podal osobně hlášení nadřízenému úřadu.

"Měl jsem hned nařídít plynový útok!" uvažoval šéf znovu a nevěděl, že se tím přiblížil vyřešení hádanky.

XVI.

Brandt se díval malým, čočkovitě vybroušeným okénkem z laboratoře C. Mohutný, kouřící komplex J. S. S. se zužoval v zrcadle skla a po stranách se zkomoleně vyťahoval k zachmuřenému nebi. Wu seděl u svého dlouhého pracovního stolu a počítal. Na šéfa se ani nepodíval.

"Dojímá mě, že Ruth s Dymoffem odcestovala," pravil Brandt tiše, jako by mluvil sám k sobě, "nemyslí jsem, že by byla tak měkká, ačkoli se musilo s tím faktem počítat. A cíl vyžaduje každou sázku."

Odmlčel se na dlouho. "Jsem starý člověk," řekl posléze znaveně.

Wu vzhlédl a usmál se. Ukázal na číslice pokrývající papír a stáhl obličej ve veselou vrásky, jako by byl právě matematicky dokázal, že se Ruth nemůže nic státi.

Dlouhou chvíli oba muži nepromluvili, mlčení viselo mezi nimi přátelsky. Uzavřená místnost zdůrazňovala závažně osamělost okamžiku. Zvoneček se ozval. Wu sebou trhl a odsunul nějakou páku. Procítl k horlivé činnosti, přistoupil k desce s vypínači, jež zaujímal celou délku jedné stěny a byla pokryta hodinami, jejichž ručičky se chvěly.

"Wu," pravil Brandt tiše a pohlédl mlčky na svého asistenta, který se k němu ihned otočil, "znám to tajemství – a je horší, než jsem si představoval. Víte, proč Napoleon prohrál bitvu u Waterloo?" ptal se Brandt a jeho oči zamyšleně bloudily po oblých stěnách pokoje. "Protože jeho sbory pod maršálem Neyem neslyšely děl. Byly v tak řečené 'mrtvé oblasti', neslyšely nic, ale před nimi a za nimi bylo slyšet hřmění děl a svištění kulí. Ony ovšem o tom všem nic nevěděly. Hned pochopíte, Wu, nač narážím. Víte, proč na některých místech v divadle není slyšet?"

"Následkem interference tónů," řekl Čiňan, jako by byl u zkoušky, "na těch místech se záporné a kladné chvění zvuku navzájem ruší."

Brandt spokojeně přikývl.

"A teď ještě na vysvětlenou: Znáte teorii, že každé těleso je oku viditelné jen svým chvěním, svým molekulárním chvěním, tedy chvěním oněch nejmenších, z atomů záležejících útvarů, které jsou u každé hmoty jiné. Tak například papír se chvěje jinak než olovo a železo jinak než dřevo. Tato chvění podléhají týmž zákonům o vlnění jako všechny vlny."

Brandt uchopil tužku a nakreslil vlnitou čáru, kterou rozdělil příčnou čarou ve dvě stejné polovičky.

"Nakreslím-li teď k tomu zrcadlový obraz," šeptal, jako by byl v místnosti sám, "mám to tajemství."

Nakreslil zrcadlový obraz na téže čáře, takže obě vlnité čáry stály přesně na sobě.

"Označím maximum výšky vln plus, minimum minus. Když teď vlny sčítám, ruší se, dávají nulu, nejsou již tu. A to je řešení!"

Brandt vstal a přistoupil opět k oknu.

"Proto mluvil profesor Lewolf, dřív než byl zavražděn, o teorii vln, proto nebylo lze nikdy objeviti pachatele a proto stojíme proti moci, která zná to tajemství a bezohledně ho využívá."

Brandt zasténal.

"Jsou-li těla viditelná následkem molekulárního vlnění," kombinoval Wu, „je tedy pouze nutno vzbuditi negativní pohyb vln a –“ Wu zmlkl, ostýchal se mluvit dále.

"Jen domluvte, Wu," povzbuzoval ho Brandt nutě se do veselosti. "Jste na správné cestě."

Wu nabral dechu.

"Tělesa pak jsou průhledná?" ptal se.

"Ne průhledná," odvětil Brandt hlasitě, "jsou neviditelná!"

XVII.

"McGine," křičel Dymoff mluvící rourou na pilota, "musíte se držet více na severovýchod. Řiďte se přesněji mapou!"

Jeff vyřkl nějakou kletbu, která byla pohlcena hlukem vrtule. Copak věděl ten chlapík za ním o vzduchoplavbě?

Jakému peklu zase jedou vstříc? Dosud mu úděs vězel v kostech, úděs, který ho připravil o vědomí. Nestyděl se za to, protože tohle strašení by bylo i silnějšího muže porazilo.

Jeho čas byl přísně rozdělen, Dymoff mu stručně vyložil svůj plán a Jeff mohl jen souhlasně kývati. Zatímal ještě teď vzteky zuby, když si vzpomněl na chladný rozkaz, který ho poslal na letiště. Pak přišla ta plavovlasá dáma, v jejíchž

očíh byla úzkost. Chtěla mu podati ruku, ale Dymoff jakoby bezděčně tomu zabránil.

Ted' letěli už čtrnáct hodin. Bylo to sice potěšení sedět v nejlepším a nejrychlejším letadle, ale když pomyslel na tu mladou, plavou ženu, jak váhavě kladla nohu na stupátko kabiny, zlost hned zase pohltila ten malý pocit štěstí.

"Nežiji už," řekl si Jeff, aby se uklidnil. Své záležitosti mohl Dymoffovými penězi uspořádati, jeho minulost ležela za ním. Dymoff mohl žádati, co chtěl, tak zněla smlouva!

A Jeff přestal myslit na Dymoffa a myslel na Ruth, jejíž malou ručku by byl rád stiskl.

Náhle padl stroj do vzdušné díry, zachytil se opět na úzkých křídlech a zaryl se nosem do větru. Pára vystupovala z vod, tenounký závoj, nekonečná stužka, a pak leželo pobřeží Afriky před nimi.

Jemně, klouzavým letem klesal stroj. Jeff viděl několik ohromných parníků těsně vedle sebe zakotvených na pobřeží. Domky maličké jako body se táhly po břehu, několik štíhlých stožárů, okrouhlé věže stály v přísném, matematickém rozdělení.

Stroj kroužil. Vrcholky antén trčely špičatě proti letadlu. Jeff viděl skupiny lidí a měl dojem, že sto tisíc očí sleduje jeho let.

Široko daleko se prostíralo obdělané území, krátké údery nýtovacích kladiv křičely k mračnům stakato, tence pískala nějaká siréna a ustala s krátkým, váhavým výkřikem.

Jeff vyrovnal motor. Nějaký rozkaz Dymoffův, jemuž nerozuměl, mu dolehl k uchu. Stroj sklouzl přes tiché oceánské obry, jejichž komíny začínaly rezavěti, pak vyryly plováky široké rýhy ve vodě a letadlo mírným obloukem přistálo u malé přístavní hráze. Lidé se sem hrnuli se všech stran a zastavili se před kabinou.

Dorazili do města „N“.

Jeff sestoupil. Otevřel dveře kabiny. Dymoff vyskočil a nestaraje se o Ruth běžel rychlými kroky ke skupině lidí, od níž se odloupl malý, černý, pohyblivý človíček bledého obličeje: Lavallo, bývalý Brandtův asistent. Jeff podal Ruth ruku. Malá vlna zvedla letadlo, Ruth klopýtla a spočinula na několik vteřin Jeffovi v náručí. Zdálo se mu, že ucítil úzkostlivý stisk její ruky na své paži. Hledal její oči, setkal se s jejím jasným pohledem a kráčel vedle ní.

"Jmenuji se Geoffrey McGin," šeptal Jeff bezdechu, jako by jí měl vyříditi důležité poselství a měl jenom několik vteřin času. "Můžete se vždy spoléhati na mou pomoc, slečno Thalmannová!" Ruth nevzhledla, pohlížela krácejíc na své střevisky, jež byly pokryty lepkavým, hnědým cementovým prachem.

"Neodmítejte mě," mluvil Jeff rychle dále. "Prokážete tím dobrý skutek, vrátíte život člověku, který je vlastně už mrtev."

Náhle se ho zmocnilo zoufalství a divoká touha dáti opět svému životu náplň. Jeff se chvěl strachem, že by na něho mohla pohlédnouti, aniž by porozuměla jeho slovům, aniž by si povšimla, jak je zoufalý.

"Neznám vás, ale důvěřuji vám. Jsem ráda, že jsem vás našla, neboť se bojím, že se mi nebude dostávat sil k mému úkolu." Zmlkla. Tiše kráčeli vedle sebe, zatím co jejich nohy vířily oblaka prachu. Tu stál Dymoff u nich. Jeff viděl ústa Ruth, chvějící se nevysloveným slovem.

"Chci ti ukázat své město," řekl Dymoff. V jeho hlasu byl patos, který vzbudil v Jeffovi pocit nenávisti. "McGine, jděte na čtvrtý parník a dejte si přidělit kabinu. Dávám vám hodinu času k tomu, abyste se zařídili. Můžete pak být u večerní konference, kde vám přidělím práci!"

Otočil se a odváděl Ruth s sebou. Jeff za nimi pohlížel a v bezmocném vzteku zavřel oči, když viděl, jak se Dymoffova hlava důvěrně naklání k Ruth.

XVIII.

"Jsem velmi rád, že jste tak brzy přišel," šeptal Brandtovi sluha v předsíni u senátora Kingsbyho, když mu pomáhal z pláště. Vážný, odměřený obličej sluhův se chvěl. Byl si vědom, že se dopustil nekorektnosti, neboť nesměl soukromě hovořiti s návštěvníky svého šéfa.

Brandt mu pohlédl do očí, v nichž byly slzy. "Mrs. Lewolfová přišla před čtvrt hodinou," pokračoval, "aby s panem senátorem promluvila. A viděl jsem jeho obličej, byl docela šedivý, rty se mu chvěly. Bojím se strašně, aby se mu něco nepříhodilo. Měl již jeden záchvat mrtvice, druhý by ho usmrtil." Sluha si přejel chvějící se rukou čelo, na němž se perlily kapky potu.

Brandt vstoupil mlčky do přijímacího pokoje. Věděl, že si zahrává se životem, neboť odešel z laboratoře C a jenom tam byl bezpečen. Ale vyhověl nebojácně prosbě Kingsbyově, aby k němu co nejrychleji přišel.

Kingsby seděl bez účasti ve své veliké židli, zabalen v těžkých kožich. Přesto, že podzimní slunce pěkně hrálo, stála vedle něho rozpálená kamna. Eliza seděla mlčky proti němu, v ruku držela šátek. Byl zmačkán a promočen slzami.

Brandt věděl o jejím přátelství s Dymoffem. Nikdy Lewolfa nemilovala. Plakala pro Dymoffa.

Brandt poznal, že tu má před sebou nejdůležitějšího spojence a pomocníka proti Dymoffovi. Pozdravil ji přívětivě a klidně, ačkoli by byl rád strhl se stolu dlouhé pravítka a ohnal se jím kolem sebe, jako to udělal Lewolf v den své smrti na témže místě. Přemohl však svou úzkost a usmál se na Elizu. Po chvíli si teprve uvědomil, že tu již sedí asi čtvrt hodiny, aniž dosud někdo promluvil slovo. Vzduch v pokoji šuměl. Jistě sluha zavřel vnější dveře tlumící zvuk.

Brandt doufal, že mimo ně nikdo v pokoji není. Či snad již stál jeho vrah vedle něho?

Cosí zapraskalo a Brandt sebou trhl. Eliza pronikavě vykřikla. Brandt vyskočil a ovládl vši silou své nervy. Křečovitě se držel židle, ježto se mu ruce třáslou touhou rychle a slepě kolem sebe tlouci.

"Myslím," řekl tiše, „že vy, milostivá paní, nemusíte být při naší rozmluvě. Příliš by vás to rozčililo."

Šel ke dveřím a otevřel je. Eliza pohlédla na Brandta zděšeně.

"Chci zůstat tady!" křičela. Její obličej byl ztrnulý hrůzou. Ústa se otvírala mechanicky jako u loutky. Zavřela je opět po onom výbuchu, jako by byla vůbec nepromluvila. Pak se nevzpírala, když ji Brandt odváděl do sousedního pokoje.

Dveře zapadly do zámku. Chvilí ještě Brandt poslouchal; z pokoje, v němž byla Eliza, se neozýval žádný šramot.

"Jste o všem zpraven?" ptal se pak Kingsbyho, který seděl u stolu ztrnule jako socha, nehybně, jako by byl již se životem sčítával.

"Paní Lewolfová mi vyprávěla," odvětil senátor, "že si Lewolfův objev přivlastnil Dymoff. Zdá se, že jej Dymoff zdokonalil. A Eliza Lewolfová pomáhala Dymoffovi při té krádeži. On ji opustil. Kdyby tu nebylo ženské žárlivosti, nikdy bychom byli neodhalili to tajemství!"

"Došel jsem teoretickými úvahami k témuž výsledku," šeptal Brandt. "Doufám, že Dymoff nemá dosud dost sil, aby své plány mocí prosadil. Potřebuje nějaký čas, aby vystavěl své elektrárny. Má sice u sebe dvacet tisíc dělníků, neboť se domnívám, že zmizelé parníky s najatými dělníky byly na jeho rozkaz odcizeny. Chtěl ode mne koupit můj vynález, jak činit neškodnými otravné plyny. To je známka, že ví, kde je zranitelný. Podaří-li se nám zjistit, na kterém místě zeměkoule stává své stanice, je možno čelit nebezpečí."

Mlčky seděli oba staří muži proti sobě. "Dosud jsem nikomu nic neřekl, jenom můj asistent Wu je zasvěcen. Pracuje již na plánu, kterak paralyzovat neviditelné síly. Společám se na Wu."

"Neměli bychom podati zprávu vládám? Dosud jsem nic nehlásil."

"Podejte vládám zprávu," odvětil Brandt, "a žádejte je, aby ihned nařídily vojsku nej přísnější pohotovost. Nebojím se ani tak Dymoffa jako davu, který mu ve své úzkosti bude největším pomocníkem, protože se postaví proti vládě."

"Ještě dnes rozešlu tajně všechny rozkazy na všechny vlády. Bojím se jen," Kingsby se pokusil o úsměv, "že nám Dymoff nedopřeje dost času. Myslím nás osobně. Očekávám svou smrt napjatě a zvědavě."

Brandt pokrčil rameny.

"Znám příliš málo Dymoffovy plány. Snad je v jeho programu, že mám zůstat na živu, vždyť by byl přece mohl již dávno vésti ránu. Proč nezabránil tomu, aby Eliza Lewolfová prozradila tajemství?"

Trhl sebou a Kingsby vyskočil se židle, neboť se z vedlejšího pokoje ozval jasný, pronikavý výkřik úzkosti, která se stupňovala v hrůzu. Pak vše ztichlo kňučivým povzdechem.

Brandt běžel ke dveřím a otevřel je. Židle mu letěla pod nohy, stůl se naklonil a převrátil se s těžkým úderem. Elizu Lewolfovou nebylo vidět.

Ted' se opět ozval pláč, zvířecky a kňouravě. Brandtova pěst udeřila Kingsbyho, který třesa se stál vedle něho s revolverem v ruce a zíral do prázdného pokoje.

"Zavřete dveře!" řval Kingsby a snažil se přiraziti těžká křídla. Ale Brandt ho odtrhl.

Pak zvedl stůl, postavil židle opět na svá místa, položil Kingsbyův revolver na psací stůl a zavřel dveře vedoucí na chodbu.

"Proč jste mě nenechal vystřelit?" koktal Kingsby a naléval si vodu třesoucí se rukou.

"Dymoff si vzal Elizu Lewolfovou," odvětil Brandt. "Docela jsem mu ještě k tomu dveře otevřel. Zachránil jsem tak život té ženy a myslím – že i náš!"

XIX.

Ruth se rozhlédla po pokoji, okrouhlé, střízlivé místnosti, jejíž betonové zdi se chvěly vzdálenými nárazy strojů. Přiložila ucho ke stěně a slyšela bzučivé, hluboké tóny, které se postupně zesilovaly a potom zase ustávaly. Jednu chvíli se domnívala, že slyší lidské hlasy, ale zanikaly v tvrdých, praskavých elektrických výbojích. Ruth dávala pozor na takt těch zvuků. Nebylo pochyby, byla to Morseova abeceda, ale smysl telegrafovaných zpráv si nedovedla sestavit.

Tiše otevřela dveře a vyšla na chodbu. Viděla tichou zasklenou halu, orámovanou modrými železnými nosníky. Úzké a nízké schody se táhly nahoru podél stěn. Končily u malých dveří, které vedly k holým betonovým místnostem. Nikde nebylo človíčka k spatření. Bylo v tomto domě tajemství města „N“?

Ptala se Dymoffa, co znamená to písmeno „N“? Dymoff se zasmál a odkázal ji na příští dni. Pak prý se sama doví, co to je „N“.

Kráčela dolů po schodech a dávala bedlivý pozor, aby se nedotkla některého drátu nataženého podél zábradlí. Dymoff ji varoval a nařídil jí, aby zůstala ve svém pokoji. Nejprv ji chtěl zamknouti, potom však stáhl ústa k jedovatému úsměšku a vsunul opět klíč do klíčové dírky. Myslí na malý revolver, který dostala od Brandta. Ten kousek železa jí dodával myslí.

Stiskla kliku jedné dveří a octla se v místnosti, která byla docela prázdná. Jen na stěně visela ohromná mapa. Ruth se poděšila, neboť zaslechla jakoby kroky vedle sebe, ale nikoho nebylo v místnosti vidět, jistě to byl jen nějaký přelud.

Modře bylo na mapě vyznačeno moře se všemi svými mělčinami, západní pobřeží Afriky bylo osvětleno barevnými lampičkami. Červené světelné pruhy tvořily písmeno „N“.

Zde tedy leželo „N“! Asi pět stupňů východní délky a sedm stupňů severní šířky.

Pět východ a sedm západ! Tahle čísla nesmí zapomenout! Tu zaslechla jasně kroky přede dveřmi. Hlouček mužů šel mimo. Zastavili se a mluvili spolu hlasitě a bez ostychu. – Rozuměla jejich řeči – ti lidé mluvili německy.

"Nevím, jak dlouho to má takhle jít!" řekl čísi zoufalý hlas. "Pracujeme a dřeme se, zač? Negři po nás dávají pozor jako po trestancích, ani slovo spolu nesmíme promluvit. V sousední kabině mám Taliána, vedle zase Rusa. Slovo nerozumím. V tom je úmysl, myslím! Dymoff má strašlivé plány. Až nás nebude potřebovat, dovede nás nějak odstranit!"

"Tys blázen!" šeptal jiný hlas. Ti lidé určitě stáli hned za dveřmi.

"Nemůžeme ani ústa otevřít, on všechno slyší! Buď tichý a pracuj! Neplatí ti dobře? Líp než všechny závody evropské! Co ti je do jeho cílů?"

"Nedostal jsem žádnou zprávu z domova od té doby, co tu dřepím v slunečním žáru. Co mi jsou platný peníze, když si za ně nemohu nic koupit a když nemohu nic poslat domů! Mé děti zemřou hladu!"

"Dymoff slíbil, že nám dá přivést naše ženy a děti," mluvil konejšivý hlas. "Až bude město postaveno, chce také odstranit černochoy. Kdo bude chtít nazpátek do vlasti, bude moci jít. Počkej tedy!"

"Nezenřeli minulého týdne v domě lamp čtyři muži?" zasténal druhý. "Prý to byla úplavice, říkal lékař! Krásná úplavice! Neviděl's, že jim hlavy docela zčernaly, že jim vlasy vypadávaly, když musili několik dní pracovat pod lampami? Víš, kolik jich tu už scíplo? Osm set..."

"Pst... tiše!" šeptal hlas. "Drž zobák! Dymoff tě šoupne do bloku ,Dvě' a už tě neuvidíme."

"Nemám pravdu? Prodal jsem svou práci, ale ne svůj život!"

Náhle umkl hlas, rozplynul se v šepotu a pak slyšela Ruth jasně vyslovit jméno svého otce.

"Promluvíme s Thalmannem. Vede americké dělníky. On mluví německy. Spojíme se s ním!"

Ruth přitiskla ruce k ústům, aby nevykřikla. Její otec byl zde v továrně! Chtěla rychle rozevřít dveře, chtěla promluvit s těmi lidmi!

Vtom si opět připomněla ta data: pět východ – sedm západ!

Sklopila hlavu a čekala, až se kroky mužů vzdálily. Tiše běžela zpět do svého pokoje. Hluboké uspokojení se ji zmocnilo, tichá, bezstarostná veselost. Její otec je zde! Všecko dobře dopadne.

Náhle přitiskla Ruth ruce k ústům, aby potlačila výkřik. Narazila ve svém pokoji na neviditelný předmět. Chvějíc se stanula na okamžik, pak váhavě napřáhla ruku, ale sáhla do prázdna.

Vtom se klika dveří sklonila, docela zřetelně viděla ten pohyb. Neviditelná ruka otevřela, neviditelná ruka zavřela!

Dlouho stála uprostřed pokoje pod dojmem nevysvětlitelného úkazu. Potom se však tiše posadila do prostorné lenošky, složila ruce do klína, kdežto její myšlenky horečně pracovaly.

XX.

V Dublině padly první výstřely. Vůdce sociálně revoluční strany byl v jednom shromáždění zastřelen. Ježto nebylo lze zjistiti pachatele, nastala rvačka, z které se vyvinul boj proti policii, když policisté chtěli sál vykliditi gumovými obuškami. Pouliční boje skončily teprve za týden; výsledkem bylo tři sta mrtvých.

V Berlíně byla vedena druhá rána. Na čtrnácti rozličných místech vypukl požár. Oheň byl zřejmě založen, neboť středisko bylo vždy v rohových domech a plameny vyšlehly vždy v hořejších třech patrech.

Den potom následovala Paříž. Zde byl dům invalidů vyhozen do povětří, hroby pochovaných národních hrdinů byly zřícenou hmotou zasypány. V následující noci explodovalo ve Stockholmu veliké rozvodní potrubí plynárenské. Čtyři dni bylo město zahaleno v moře plamenů.

V Ženevě praskly tři tankové parníky a čtyřicet tisíc tun petroleje vyteklo do moře, vzňalo se, takže bylo zář vidět až v Alpských zemích.

Pak se prothrhly hráze na Nilu u Assuanu. Pět tisíc pět set lidí utonulo.

V Cařihradě nastalo krvavé pronásledování cizinců, když věřící moslemíni našli zabitě vepře před oltářem Aia Sofie.

Současně propukly v Birmě a v Kalkatě nepokoje, protože zmizeli náčelníci náboženských hnutí.

Byla obviňována anglická vláda, která ihned vyslala na Východ dvě eskadry bitevních křižníků.

Nikdo nedbal ve zmatku následujících týdnů, že pokladnice společnosti Van Berghovy, dohlížející na hledače démantů byly vyloupeny a že zmizely drahokamy v ceně dvou miliard holandských zlatých.

New York byl z prvních měst, které zavedly censuru časopisů. Ve všech zemích vycházely noviny s širokými bílými místy. Ulicemi světových měst projížděla sta pancéřových vozů. Francie půjčila Německu osmdesát tanků.

Večer 14. listopadu náhle ustaly všechny vysílací stanice. Byly přehlušeny mohutným hlasem, který oznamoval v řeči té neb oné země:

"Zde vysílací stanice ,N'! Všem obyvatelům země! Oznamujeme tímto, že se všem dosavadním vládám od 1. prosince odnímá všechna moc. Místní starostové ručí svým životem za klid ve svých městech. Rozkazy budou udíleny jenom od ,N' a musí jich být uposlechnuto! Politické strany přestaly existovat. Nadále je jenom jediný cíl a vůle, kterou oznamuje ,N'. Zákonitá měna pozbývá toho dne platnosti. Ústředním bankám budou přidělena nová platidla. Kdo staré peníze přijímá nebo rozšiřuje, podléhá trestu.

Naši vyslanci, kteří mají výkonnou moc, objeví se 1. prosince ve všech hlavních městech a převezmou vládu. Střelné zbraně a všechny ostatní válečné prostředky nutno do tohoto data zničit. Loďstva jest izolovat na jednom místě.

Teror, který byl prováděn ve dnech od 7. do 14. listopadu byl znamením ,N' a budiž výstrahou. Víme, že bude našich rozkazů uposlechnuto. Uvedeného data dosáhneme svého cíle.

Světová vláda v ,N'."

XXI.

Nad střední Evropou byla v těch dnech prudká nepohoda a tak měla překvapená vláda kdy učiniti svá opatření, neboť déšť byl vždycky největším nepřítelem revoluce. Noviny přinesly článek diktovaný policií s nápisem: "Šílenec v rozhlasu!" "Neuvěřitelný případ v rozhlasové stanici!"

Šéfredaktoři, kteří byli svými korespondenty v cizích zemích již zpraveni, že rozhlasové přepadení nastalo ve všech zemích současně, otiskovali předepsané zprávy jen pod nátlakem vlády.

Ale pravda se nedá davu dlouho zatajovat. Dva dni po provolání vysílačky ,N' vylétly v mnoha městech první kameny do oken ministerstev. Důstojný londýnský Lord mayor byl na své jízdě k parlamentu vypískán. Francie svolala komoru a jenom část poslanců se dostavila. V Německu projíždělo osmdesát vypůjčených tanků liduprázdnými ulicemi měst.

Německá vláda v očekávání nevyhnutelných nepokojů první vyhlásila stav obležení.

Všecky zraky se obracely k Rusku, které zdánlivě zůstalo ušetřeno neštěstí. Mělo se snad v Rusku hledat nebezpečí, jež udržovalo svět v napětí?

V Leningradě vypuklo světové šílenství, které se mělo v několika dnech rozšířiti po Evropě a Americe. V této zemi, která se již před mnoha lety odvrátila od církve, vyvstalo přes noc sta kazatelů, kteří kolem sebe shromažďovali lid. V statisícových zástupech táhli poutníci do jižního Ruska, jemuž měla být podle předpovědi uštědřena nebeská milost. Ačkoli vojsko střílelo do zástupů strojními puškami, putovaly zástupy poutníků ustavičně k jihu.

Náboženská panika zachvátila i vojáky, kteří se pak připojovali k řadám poutníků. Svaz národů jmenoval evropského tiskového diktátora již třetího dne po tajemném provolání. Sídli v Berlíně a redigoval hlášení, která soustavně musily otiskovati všechny noviny na pevnině.

I když je nějaké nebezpečí pro vládu, neboť nutno čelit mocnému a neznámému teroru, občan sám se nemusí ničeho obávat, zdůrazňovaly noviny pro uklidnění. Stáhnou se spojená evropská a americká loďstva, pobřeží budou soustavně pozorována tisíci letadel, vlády použijí všech prostředků, aby zabránily případným dalším terorům a ostatně je klid přední občanskou povinností.

Přesto zůstal prohlášen stav obležení. Telefonní vedení byla přerušena. Rozhlas nebyl již uveden v činnost. Nad Evropou zavládlo ticho. V nezučlosti zmenšené frekvence byla hmatatelná úzkost a bezmocnost vlády.

Za kulisami zdánlivého klidu se konaly ustavičné konference, důvěrníci vlád vsedli do vzdušného kolosu "Zepp. 212" a odcestovali do Ameriky, kam doufali dojet za čtyřicet hodin.

V New Yorku, v Aquitablebuildingu se měla konat 23. listopadu velká konference, která by rozhodla o dalším osudu světa.

XXII.

Zasedání začalo ráno 23. listopadu.

Prudký blizzard řádl v ulicích New Yorku. Bouřlivý vítr smýčel všechny ulice a vyčistil město od demonstrací, které byly na ten den okázale ohlášeny. Několik mužů se pokusilo postavit se za roztrhaný prapor, ale toto ubohé shromáždění bylo již na třetím rohu ulice rozváto.

Nejdříve se dostavila italská komise pod vedením vysokého církevního knížete, který byl znám jako jeden z nejprozíravějších a diplomaticky nejvyškolenějších mužů Evropy.

Za půl hodiny potom přišli Francouzové.

Němečtí vyslanci, kteří přišli přesně k začátku zasedání, vzali s sebou dva známé učence, fysika a chemika. Tato okolnost vzbudila podiv u vyslanců ostatních zemí, kterýžto podiv ještě vzrostl, když vedle senátora Kingsbyho byl spatřen vrchní chemik J. S. S. – Brandt.

Bude se konati diplomatické shromáždění nebo vědecká schůze?

Mlčky usedli muži k dlouhému stolu. Nikdo nepromluvil ani slovo, neboť žádný nechtěl ukvapeně vyjádřit své mínění. Starý Hokorio, který již čtyřicet let předsedal japonské vládě a přes svůj vysoký věk podnikl cestu vzducholodí, byl po tichém a rychlém hlasování zvolen za předsedu.

K podivení všech vstal Brandt a prosil přítomné, aby šli do vedlejší místnosti. Ježto Kingsby souhlasně přikývl, vstali vyslanci, ačkoli nebyl udán důvod, proč má být změněn zasedací sál.

Ve chvíli, kdy se otevřely dveře sousední místnosti a diplomati k svému překvapení spatřili, že jest jim projití úzkými otáčivými dveřmi, rozléty se dveře a dovnitř se vřítel žurnalista Goldstone se zářícím obličejem, rychlým pohledem přehlédl tváře účastníků a k svému nevyslovnému uspokojení okamžitě zjistil, že není přítomen žádný jeho kolega novinář. Protlačil se k Brandtovi a pokusil se vyjádřit mu slovy svou opravdovou a upřímnou vděčnost. Policejní prezident mu v památném sedění se zavražděným Lewolfem slíbil, že jeho časopisu přenechá první uveřejnění, a Brandt si na to vzpomněl i podal mu telefonicky zprávu.

Zvolna procházeli pánové otáčivými dveřmi.

Stanuli v místnosti, která byla jako bludiště rozdělena šňůrami, na kterých byly připevněny maličké zvonečky.

Neptajíce se na účel toho zvláštního zařízení, dali se od sluhů uvést na svá místa. Bylo to jasné, melodické zvonění, když vyslanci usedali na svá místa.

Kingsby čekal, až poslední tón zvonků dozněl, pak vstal, aby zasedání zahájil.

"Čtení pánové! Není třeba, abych upozorňoval na vážnost chvíle. Zbývá nám ještě osm dní do oznámené lhůty, kdy má nastati nový teror. Naším úkolem má být, abychom našli a poradili se o obranných prostředcích, které máme k dispozici. Nepokládejte, prosím, zvláštní uspořádání této místnosti za žert." Při těch slovech se pokusil o úsměv. "Je to jediná, primitivní možnost, která se chrániti před neznámými slídily. Pan Brandt z J. S. S. dal podnět k tomuto uspořádání!"

Překvapeně pohlédli páni na Brandta, jenž klidně seděl po boku německých učenců, kteří na sebe pohlédli a přikývli na znamení, že pochopili, neboť oni byli jediní, kdo věděli, proč dal Brandt pokoj opatření zvonečky.

"Udělují tímto již definitivně slovo našemu ctěnému předsedovi, Mr. Hokoriovu!"

Kingsby se posadil. Chtěl ještě leccos říci, ale k tomu bude jistě ještě později čas.

"Musím učinit smutné sdělení," začal hovořiti starý Hokorio, aniž vstal, což mu nikdo z pánů nezazlival, "že náš milovaný vládce před třemi dny zemřel." Zmlkl na chvíli pohnutím, kdežto páni, sedící kolem stolu, se neodvažovali otevřít ústa. "Abychom neuváděli zemi ve zmatek, zatajili jsme jeho smrt. Tak jsme se řídili jeho vznešenou vůlí, neboť blaho země bylo náplní jeho života."

Hokorio přitiskl kapesník k očím, jež byly zarudlé zármutkem bez slzí.

"Byl uskrčen neznámými vrahy," pokračoval pak tiše. "Stříbrná smyčka mu byla zatažena kolem hrdla. Pachatele jsme nenašli." Pohlédl úzkostlivě do obličejů překvapených mužů, kteří nedovedli zatajiti zděšení. Jen jeden z německých učenců pohlédl se zájmem a zkoumavě do vrásčitého obličje Brandtova. Popatřil do chytrých očí toho učence, jehož kombinační schopnost rovněž rozřešila hádanku. Němec se otočil k svému kolegovi a vyměnil s ním rychle několik slov, kterým Goldstone neporozuměl, ačkoli natahoval uši, jak mohl. Zvedl se Angličan.

"Osměluji se mluvit jménem všech států a tlumočím vám i vaši zemi nejhlubší účast při této strašlivé ztrátě. Zachováme tajemství, dokud japonská vláda sama neuzná za vhodné je odhaliti."

Pánové šeptali souhlasně. Americký ministr války vrhl na Goldstona pohled, při němž žurnalista, hořící rozčilením, ztuhl jako kus ledu.

Opět stál Goldstone před utrpením. První se dověděl sensační zprávy, aniž měl možnost ji uveřejniti. Proklínal své neštěstí a umínil si, že se raději dá zavřít na deset let do Sing-Singu. Jako novodobý mučedník bude vzorem všem mladým reportérům. Od něho se budou učit, že dobrá reportáž má větší cenu než osobní svoboda. Ale když pohlédl do

obličej senátora Kingsbyho, zaváhal. Hokorio udělil Kingsbymu slovo a vůdce americké zahraniční politiky vstal. Vypadal staře, znaveně a sešle.

"Rychleji bychom se dostali vpřed, kdyby vám podal zprávu Mr. Brandt. Při zkoumání udavších se zjevů došel k témuž výsledku jako páni z Německa, kteří, ač pracovali samostatně, jeho vývody potvrzují. Jest nám co činiti s novým technicky fyzikálním úkazem, který je tak překvapující ve svých účincích, že jest nepřemožitelnou zbraní, proti které – ježto dosud nemáme obranných prostředků – všechny naše možnosti obrany jsou nicotné.

Jako laik vám mohu technický proces jen přibližně vysvětliti. Zločinci – jinak nelze nazvat lidi, kteří tohoto zjevu bezohledně zneužívají k sobeckým záměrům – mají možnost vytvořením jakýchsi paprsků, které náleží do sféry neznámých Hertzových vln, preparovati těla tak, že jsou našim očím neviditelná. Musíme to vysloviti, pánové, jsme nuceni zabývat se bytostmi, které náležely až dosud do říše pohádek. Jest nám co činit s bytostmi neviditelnými! Jsouce otroky muže, jehož je nutno nazvati největším zločincem všech dob, provádějí ve všech zemích násilnosti pod ochranou neviditelnosti.

Tento muž, který také dobře zná meze svých sil, nám dal ultimatum.

Pánové, všichni si musíme ujasniti, že jsme teprve na začátku hrůzy! Dosud jsme bezmocní, protože nevíme, kde je středisko ‚N‘, odkud se šíří zločinné násilí. Osm dní nám zbývá! Osm let by byla příliš krátká doba, abychom se vyzbrojili.

Jakých ochranných prostředků se můžeme již dnes chopiti? Odkud přijde záchrana? Je dobře se bezpodmínečně vzdáti, aby bylo zabráněno prolévání krve? Ozbrojení proti bezbranným – neboť my se svými strašlivými válečnými prostředky jsme v tomto případě bezbranní – o výsledku boje nelze být v pochybnostech.

Pět lodí s dvaceti tisíci mužů zmizelo. Jsou na straně zločince, jehož jméno známe.

Vy, pánové, jste sem byli posláni svými spoluobčany, abyste učinili rozhodnutí, které nemůže být kompromisem. Buďto boj... nebo podrobení se!"

"Boj!" vykřikl náhle pronikavý hlas. Byl to Goldstone, který vymrštil ruce do vzduchu a hned je zase ostýchavě spustil.

Skorem ospale, bez známky účasti vyslechli vyslanci řeč Kingsbyho. Mlčky seděli několik minut opírajíce hlavy o dlaně.

"Dali jsme pátrat po vysílacím místě oné zvláštní rušitelky rozhlasu," řekl posléze anglický vyslanec, "a našli jsme v Edinburku silný vysílač na krátké vlny. Odtamtud jistě byly dávány rozkazy."

Vyšlo najevo, že ve všech zemích byla nalezena vysílací místa. Byla vesměs v soukromých domech, v neobydlených bytech. Z těch objevů se nedalo nic vyvozovat.

"Myslím, že je středisko na západním pobřeží Afriky," řekl Brandt. Přítomní poslouchali napjatě. "Můj asistent zkoumal zprávy o zmizelých lodích. Ukázalo se, že na pěti rozličných místech, vždy nedaleko od místa, kde byly parníky naposled spatřeny, byly viděny pohybující se vodní nálevky. A všechny tyto úkazy se pohybovaly směry, jejichž průsečík leží na západním pobřeží Afriky."

"Myslíte, že byly tyto rozličné lodi poslány na jiné místo pod ochranou oněch technických vodních nálevek?" ptal se německý fyzik, jen aby si dal potvrditi vlastní domněnku.

"Kde myslíte, že může být místo ‚N‘?" zeptal se francouzský vyslanec. Všechny hlavy se náhle zvedly z letargie.

"Domnívám se, že je centrála poblíž pobřeží britské Nigerie, neboť tam směřují cesty všech vodních nálevek," řekl Brandt.

Účastníci pohlédli na anglického vyslance, který přemýšlel, jak by odpověděl.

"Chcete snad zamořit plynem celý pruh pobřeží?" řekl posléze namáhavě. Páni na sebe pohlédli překvapeně. Zde byla možnost záchrany.

"Jak dlouhé je pobřeží?" ptal se vůdce španělské delegace.

"Asi pět set kilometrů!" odpověděl Angličan. Rázem bylo po naději. Bylo nemožno zaplnit plynem patnáct set čtverečních kilometrů.

"Pánové," pravil Ital, "vyčkejme! Co se nám může stát? Uložme loďstva v nějaké zátoce. Očekávejme vyslance neznámé moci. Použijme nejsilnější zbraně – času! Naším technikům se brzy podaří ukouti meč, který by byl lepší než meč onoho zločince. Vždycky ještě, co svět světem stojí, přemohla obrana útok. Za každým těžkým dělem následuje ještě pevnější pancéřová plotna. Čím třeskutější je zima, tím hustší je kožíšina zvířat. Zkusme to po dobrém. Musíme dojít cíle.

Povolme... abychom získali času. Mějte rozum, pánové!

Není příliš velká odpovědnost, kterou na sebe bereme, když chceme boj? My osobně padneme jako první. My to víme.

Naši národové budou bez vůdců. Státisíce lidí zemrou, protože jsme chtěli bojovat nedostatečnými silami.

S dřevěným mečem nelze čeliti strojním puškám. Myslím, abychom vložili odpovědnost do rukou onoho muže, který hrozí světu násilím. Hlasujme o tom!"

Zvonečky v místnosti se náhle jasně rozezvučely. Páni sebou ulekaně trhli. Ve dveřích stál sluha.

"Mr. Brandt je okamžitě žádán z laboratoře C! Mr. Wu prosí, aby se s ním ihned spojil."

Brandt rychle vyskočil. Viděl bledé obličejy těch, kdo zůstali, a četl v každém z nich přání, aby rovněž mohl z místnosti odejít.

"Budeme hlasovat!" řekl tiše Hokorio. "Kdo je pro boj, ať zvedne ruku. Většina rukou rozhodne." Jeho staré, mdlé oči pohlížely na stůl. Věděl, že zdvižené ruce znamenají záhubu světa.

Ani jedna ruka se nezvedla.

Hokorio čekal několik minut.

"Nikdo nechce boj?" ptal se spokojeně, neboť teď se mohl zhostit břemene, které na něho vložila jeho povinnost.

"Nikdo tedy? Děkuji vám, pánové, že jste se řídili rozumem!"

Vtom byly dveře prudce roztočeny. Vstoupil Brandt.

"Boj!" volal. "Našli jsme ,M'!"

XXIII.

"McGin tě provede městem," řekl Dymoff rychle Ruth. "A ostatně ti doporučuji, abys přesněji dbala mých přání. Proč jsi v noci vyšla z pokoje? Můžeš si ve dne prohlédnouti, co chceš. Je nebezpečno pobíhat tu v noci!"

Ruth se ulekla. Odkud věděl o její vycházce?

Vtom po ní Dymoff sáhl, aby ji k sobě přitáhl. Zvedla ulekaně paži, neboť nebyla na tento útok připravena. On však ji okamžitě pustil, neboť Jeff, jenž náhle za ním stanul, mu položil ruku na rameno.

"Neplízte se takhle! Upozorněte na svou přítomnost. Ostatně se mne nemáte dotýkat."

Mlčky stál McGin a díval se na Ruth, jež na něho vděčně pohlédla.

"McGin tě doprovodí. Odpoledne tě očekávám ve svém pokoji ve věži!" řekl Dymoff a odešel bez pozdravu.

"Nejraději by mě dal do želez," smál se McGin. "Mluvme německy. Je v tom výhoda, protože černoši mluví jen anglicky. Pojďte, ukáží vám tyto geniální betonové špalvy v plném provozu!"

Zvázněl a uchopil ji starostlivě za ruku.

"Nechápu, jak jste sem mohla dobrovolně přijít s tím chlapem, do tohoto nejmodernějšího pekla, které vyseděl technický ďábel."

Klidněji kráčela Ruth po jeho boku zaprášenou betonovou cestou. Žhavě páliło slunce. Vzdálené pískání se ozvalo na vodě. Vlečné parníky táhly nákladní loď.

"Vskutku zase čapli betonový parník," divil se Jeff a pohlížel na moře zastiňuje si oči rukou. "Teď zase budou stavby pokračovat obřím krokem. Tempo má, ďábel. To se musí nechat! Já však budu žehnat chvíli, kdy se sám uškrtí. To mu již prorokoval mrtvý černoch."

Jeho obličej měl zlomyslný, zatrpklý výraz, který Ruth polekal.

"Vy ho nenávidíte?" ptala se váhavě.

"Teprve od chvíle, kdy jsem vás poznal," odpověděl Jeff. Neodvažoval se na ni pohlédnouti. "Předtím mi bylo všechno zcela lhostejné. Kdyby byl Dymoff hrál se světem kopanou, asi bych byl neživý!"

Ruth se na něho usmála a vzala ho za ruku. Chvíli zapomněla na nebezpečí.

"Tady v téhle budově se montují silotvorné stroje," vysvětloval. "Jsou stavěny podle důmyslného systému: Dlouhé potrubí vyssává vodu z hloubky tři tisíc pěti set metrů. Tepelný rozdíl mezi vodou takto vyčerpanou a hořejší vrstvou rozehřátou slunečním žářem je dost velký, aby poháněl všechny stroje. Nepotřebujeme ani uhlí ani jiného paliva."

Ruth pohlížela s malého balkonu na ohromné, třpytící se stroje, jejichž rychle se otáčející kola vypadala, jako by stála.

"Jdi pryč, ty černocho!" zvolal Jeff a udeřil směrem ke dveřím, které pak prudce otevřel. Zděšeně sledovala Ruth jeho pohyb. Kde stál jaký černoch?

"Ach, vy neznáte kouzlo tohoto světového města?" ptal se Jeff. "Zde přece zrovna stál jeden černoch z osobní stráže Dymoffovy. Odstrčil jsem ho stranou!"

Pohlédl na svou pěst, která ho ještě bolela.

"Máme tu ústav, kde se pomocí paprsků rozličné předměty, mimo jiné také lidi, činí na nějakou dobu lidskému oku neviditelnými."

Zašklebil se, když pohlédl na nechápavý obličej Ruth.

"Vy tedy nevíte docela nic?" divil se. "Dymoff vám dosud nic nevyprávěl? My tu pracujeme s Hertzovými vlnami, které preparují předměty tak, že se stávají neviditelnými. To je úhelný bod celé pěstní diplomacie tohoto pana Dymoffa, který si osvojuje prioritu toho objevu!"

Ruth zavřela oči pod přívalem myšlenek. Teď viděla jasně závojem tajemných událostí. Profesor Lewolf se zabýval neznámými odvětvími teorie paprsků. Dymoff byl jeho asistentem. Přehlížela cestu toho muže a viděla před sebou jeho cíl, který nutně skončí zánikem světa. Cítila, že je malá a bezmocná proti těmto nesmírným silám, proti kterým chtěla ona, slabá žena, bojovat sama.

"Vám je zajisté trochu nevolno z mého vyprávění, slečno Ruth?" Po prvé vyslovil její křestní jméno. "To se stalo i jiným lidem se silnější konstitucí. Někteří ten objev vůbec nepřežili a jiným ještě zlomí vaz. Smutné, což?"

V jeho obličejí se objevily ostré vrásky.

"Šla jste s ním z lásky?" zeptal se náhle a jeho energický mladistvý obličej se pokryl temným nache. Díval se na ni tak napjatě a smutně, že se musila zasmáti, přesto, že se před chvílí tak polekala. Ale Jeffův obličej se nezměnil.

"Vlastně bych vám na tuhle otázku nemusila odpovídati," pravila opět zvažněvši. "Z lásky? Jsem tu proto, abych uhodla jeho plány a..."

Jeffova ruka se jí položila na ústa. Zbledl, pak se bleskurychle otočil do kruhu.

"Jste neopatrná!" zasténal zapaluje si třesoucí se rukou cigaretu. "Jestli to někdo slyšel, jsme mrtvi. Ale mluvte dále, myslím, že se nikdo z Dymoffovy tělesné stráže nepřiblížil příliš, aby nám mohl rozumět. A německy přece ti chlapíci nemluví, ani Jefferson, jejich hejtman!" Sebral kamének, otáčel jej chvíli mezi prsty a náhle jej hodil vpravo. Kámen se odrazil ve vzdálenosti deseti metrů od neviditelného předmětu. Ruth zaslechla bolestný výkřik, pak bylo vidět zvedati se obláčky prachu.

"Věděl jsem to!" kývl Jeff. "Člověk se pomalu naučí cítit. Teď jsme určitě sami."

"Brandt mě posílá," hovořila Ruth rychle. "Ví, že je Dymoff hybnou silou teroru. Mám mu podat zprávu. Zařídí se podle mých údajů. Již včera jsem na mapě přečtla zeměpisnou polohu ,N'. Musím dnes najít příležitost odeslat zprávu na vlně 0,03. Tuto vlnu zachytí jen laboratoř C. Wu sedí ve dne v noci u přijímače!"

Jeff chvíli mlčel. Brandt – kdyby ho byl býval zastihl, jistě by nebyl teď tady. Brandt byl vzpružinou, neznámou silou, jež řídila jeho život. Teď mu poslal tuhle dívku.

"Dnes v noci pošlu zprávu na té vlně," řekl a kráčel po jejím boku k místu, které bylo odděleno lanem. Pojednou začal deklamovat anglicky:

"Tady, slečno Thalmannová, končí naše dnešní prohlídka. Na tuto cestu nesmíme vkročit, neboť tu začínají tajemství, jež jsou přístupna jen zasvěcencům. Ostatně vás šéf očekává. Doprovodím vás nazpět!"

Vzal ji za ruku a stiskl ji krátce. Pak s ní rychle kráčel odsud.

"Jefferson tam stál, cítil jsem jeho tabák," pravil. "Dnes v noci podám zprávu vašim přátelům! Budete-li mě potřebovat, zavolejte mě, budu vám stále nablízku! A nezapomeňte být opatrná! Už žádné noční výlety!"

Ostatně se obávám, že město „N“ nenajdou.

Neboť „N“ znamená „neviditelné!“

XXIV.

Z pokoje ve věži byl volný výhled na celý závod. Pokoj byl vysoko nad ostatními budovami. Okna byla umístěna těsně u podlahy, takže hořejší část pokoje byla ve tmě. Část pokoje zaujímal shluk strojů, jež Ruth neznala. Nad prostředkem pokoje v poloviční výši mezi podlahou a stropem visela skleněná stěna, která se patrně dala spustit, jak se Ruth domnívala.

Ruth si se zájmem prohlížela předměty v pokoji. Nedovedla od sebe rozeznati nábytek a části nábytku. Technika si podrobila architektonické formy a vtiskla svůj ráz i nejjednodušší židli.

"Ruth!" ozval se náhle Dymoffův hlas z pozadí místnosti. Neviděla ho v ostrém kontrastu světla a přitíní. Oděn v temný oblek seděl proti tmavé stěně. Tiše jako stín se zvedl.

"Ukázal ti McGin všecko?" ptal se a v hlase byl patrn vítězný přízvuk prozrazující radost z moci. "Vám všem se jistě ani ve snu nezdálo, že by mohl malý asistent velkého profesora do svých rukou dostat tolik moci, aby držel celý svět na uzdě!"

Dosud měl v krvi pocit méněcennosti. Nemohl zapomenout, že byl kdysi malý, chudý, špatně placený asistent.

Ruth zavrtěla hlavou. Uvažovala o možnostech, které má. Měla se před Dymoffem přetvařovat?

Ale nedovedla hrát divadlo. Odpor k tomu muži byl stále větší. Dymoff by zpozoroval, kdyby vycházela nuceně vstříc jeho pokusům o sblížení, a hledal by důvod její povolnosti.

Otevřený boj tu byl jedinou možností.

"Je to velká moc, kterou máš v rukou," odvětila Ruth zvolna a dívala se mu ostře do obličeje. "Znám rozličné jevy od Lewolfa a zdokonalení těch teorií a převedení jich v praxi mě nemůže polekat."

"Jsou to mé objevy a ne Lewolfovy! Mé je použití paprsků k výrobě „N“ vln. Proč jsi šla se mnou, Ruth, když ses domnívala, že jsem zloděj? Myslíš, že jsem použil výsledků Lewolfových objevů?"

Ruth přisvědčila a hned si uvědomila následky té přimosti.

"Mám cíle, které jsou pro tvou hlavinku příliš vysoké!" odvětil Dymoff a marně pátral v jejím obličeji po známce úzkosti. "Budu vládnouti říši, která bude větší než říše Carola Quinta. V mé zemi vskutku nebude slunce zapadat.

Nerozumím ti, Ruth! Kladu ti k nohám svět. Měla bys být šťastna, že se o tebe starám!" Ruth se dala do smíchu.

"Přeceňuješ se trochu. Nebude dlouho trvat a státy objeví tvou centrálu. Vysíláš tolik elektrické energie do vzduchu, že je snadno nalézt její východisko. Snažíš se terorem dosáhnouti cíle a zapomínáš, že několik obláčků otravného plynu může v několika minutách vyříditi celou tvou nedotknutelnou moc."

"Mýlíš se! Brandt mi prodal svůj báječný vynález. Vidíš ty věže, které se stavějí? Namáhal svého ducha, aby mně uchránil nemilých překvapení!"

"Lžeš!" Hněvivě přistoupila Ruth k Dymoffovi. "Tys i Brandtovi vynález ukradl! Brandt by ti nikdy nepodal ruku k tvým strašlivým záměrům!"

Nadšeně pozoroval Dymoff její rozčilený obličej. Byl rád, že se chladná dívka trochu vzrušila.

"Pro Brandta už nemusíš horlit!" smál se a přiblížil těsně k ní svůj obličej. "Brandtovi je teď líp než nám všem. Poslal jsem mu už před mnoha dny svého nejlepšího člověka. Je mi příliš nebezpečný tvůj otcovský přítel!"

"Lžeš!" vykřikla Ruth, zvedla ruku a udeřila ho do obličeje. Dvě železné paže ji objaly a cítila, kterak se jeho ústa přisávala k jejím rtům. Opatrně hmatala po svém malém revolveru, uchopila jej a přitiskla ústí k tělu, které se k ní tlačilo.

Tu cítila, jak se sevření náhle uvolnilo. Dymoff ji pustil. Ruth si otevřela ústa, aby se zbavila odporného pocitu vynuceného polibku. Její ukazovaček spočíval na kohoutku revolveru, jež držela v ruce. Zvedla hlavu jsouc zpola omámena přepadením. Vtom spatřila stát ve dveřích ženu. Její bledý obličej s otevřenými rty byl otočen k Dymoffovi. I ona držela v ruce revolver a zvedla jej zvolna.

Dymoff zaklel, přiskočil k ní a vyrazil jí zbraň z ruky. Zatřásl bledou ženou, jejíž naličené rty kontrastovaly s tvářemi bílými jako křída.

"Ušetřil jsem tvého života, abys mě odstřelila?!" křičel. Jeho tělo se otrásalo vzteky. "Měl jsem tě dát zabít a ne tě sem přitáhnout. Kdo ti dovolil odejít z pokoje?"

Náhle se opět ovládl.

"Odkud máš ten revolver?" ptal se a pohlédl na těžkou zbraň. "To je revolver strážel!" řekl překvapeně. "Jak k němu přicházíš?"

Na chvíli zmizely jeho oči za víčky.

Pak odešel z pokoje a přibouchl za sebou dveře.

"Vy jste paní Lewolfová?" zeptala se Ruth po dlouhé chvíli. Eliza na ni beze slova zírala. Shrnula si vlasy s čela bezděčným posunkem, přistoupila dlouhým, lehkým krokem k dívce a vzala ji za ruku. Ruth sebou trhla, neboť Eliziny prsty byly tvrdé a studené jako led.

"Pojďte se mnou," prosila Eliza zlomeným, pronikavým hlasem. "Nevrátí se sem, dokud jsem u vás. Bojí se mne."

Vyvedla dívku z pokoje, kráčela s ní dlouhou chodbou a otevřela dveře malého pokojíku.

"Tady bydlím," pravila a ukázala na bílý nábytek, který zaplňoval místnost tak, že sotva zbývalo místo, kam by se člověk mohl postavit. Mdlý pach voňavky lpěl ve vzduchu. Bylo tu k udušení. Eliza se obrátila k dívce. Ruth se dívala do velikých, ztrnulých očí, v kterých se zračilo šílenství.

"Vy dosud neznáte to tajemství?" šeptala Eliza záhadně. Prudce se otočila a stiskla knoflík. Moře světél se rozlilo pokojem. Veliká zrcadla oslnivě odrážela záři.

Eliza se posadila před jedno zrcadlo a přitáhla dívku těsně k sobě. Její ústa se otvírala nepochopitelnou hrůzou, pozorovala svůj obraz ve skle a prstem jela po linii svého obličej.

"Vy dosud nevíte, co vás očekává?" věštila a kroužila prstem na zrcadle. "Dymoff se domnívá, že paprsky činí jen neviditelným! Jsou mnohem strašnější – mnohem zhoubnější!"

Přitiskla ústa k uchu dívčiny.

"Ty paprsky," pravila a ukázala na svůj obličej, "činí starým! V posledních deseti dnech jsem se stala stařenou!"

Rychlým pohybem odhodila šat s ramen a Ruth spatřila k svému zděšení zvadlé ženské tělo plné záhybů.

XXV.

Loďstva spojených států světa se setkala ve výši Azor. Plula pak předepsanou cestou k pátému stupni šířky.

Uprostřed nich byly přepravní lodi s 20.000 muži plynového oddělení. Tři mateřské lodi, každá se čtyřiceti letadly, jely napřed, provázeny torpedoborci. Propouštěly své chráněnce do vzduchu a zase je ochotně přijímaly za své silné ochranné železné stěny. Celé anglické námořní loďstvo kotvilo již ve výši Nigerie. Kouř jejich komínů bylo vidět již ze vzdálenosti třiceti kilometrů. Počasí bylo jasné, na bezmračném nebi křížovaly tři velké americké vzducholodi.

Německé chemické továrny dodaly zvláštní druh otravného plynu. Na rozdíl od ostatních plynů byl viditelný, zvedal se do výše tří set metrů, byl úplně stejnorodý a měl vlastnost, že pronikal několik metrů do země. Nebylo ochrany proti otravě tímto plynem, který způsoboval okamžitou smrt. Také měl vlastnost, že v sobě vzbuzoval elektrické výboje, jakmile mračna narazila na odpor. Tyto výboje uvolňují jedovaté látky, takže ničivý účinek na volné prostoře byl menší než v ulicích. Byl to zvláštní přípravek zhotovený jenom pro plynové útoky na města a měl zde po prvé dokázati svůj účinek na živém materiálu.

Ježto již několik dní vanul lehký vítr od jihu, byl pozemní oddíl vysazen jižně od předpokládaného zeměpisného bodu ,N'. Od plynového útoku pomocí letadel se upustilo, neboť území bylo příliš rozsáhlé.

Brandt usuzoval docela správně, že nespátrí ,N', dokud nebudou zničeny stroje a tím zrušena tajemná síla. Bylo rozhodnuto, že napřed půjdou pozemní oddíly chráněné plynovými mraky. Odhodláni neobětovati ani jediného muže vypočetli si vojenští vůdci, že může být útok proveden beze ztrát.

Osud dvaceti tisíc mužů stanice ,N' byl zpečetěn. Spása světa si žádá krve a těch dvacet tisíc bylo jen nepatrným procentem obětí, kterých by svět stála hrůzovláda města ,N'. Byli již z knih států vyškrtnuti a již teď se tvořily komise, které měly za úkol poraditi se o pomoci, jaká by se měla poskytnouti vdovám a sirotkům po dělnících zahynuvších v ,N'.

Toto tažení bylo největším vojenským divadlem, jaké svět zažil ve svých dlouhých válkách. Dosud nikdy neplula všechna loďstva velmocí společně k jednomu cíli. Opět bylo viděti, že malicherná svárliвість mizí, když jde o blaho lidstva.

Příkře vystupovala stěna plynu vysoká tři sta metrů a zvolna lezla vpřed vypočtenou rychlostí patnácti kilometrů za hodinu. Za ní jely malé tanky, které opět byly předvojem těžkých housenkových tanků vyzbrojených osmácticentimetrovými děly. Mlčky a strašidelně se sunul vpřed mrak smrti zanechávající za sebou mrtvou zemi. Ani mravenec, ani moucha, ani ptáček nežil již v oblasti, kterou mrak prošel.

V ,N' pracovaly stroje plnou silou. Dymoff se již před několika dny dověděl o chystaném útoku na město. Rozhodl se, že útočníky strašlivě porazí. Měl vynález Brandtův, jeho neviditelní vyslanci se již dávno zmocnili jeho formulí. Nebál se plynů. Deset kilometrů v okruhu bylo podminováno a dalo se elektrickými kontakty ihned uvést v činnost. Nechá mračna se přiblížit a za nimi jdoucí pozemní oddíly vyhodí do povětří. Síla ,N' jeho továren vystačí se všemi zásobami na dvě stě čtyřicet hodin plného zatížení. To postačí, aby bylo město kdykoli skryto zraky útočníků.

Těšil se na tuto zkoušku síly. Tady mohl situaci přehlédnouti vlastními očima, nebyl odkázán na své jednatele, kterým nikdy nemohl docela důvěřovati. Útočníci jistě neznají přesný geografický bod města, jinak by byli nezaložili plynovou stěnu o třicet kilometrů nížeji.

Poslal pro Lavalla, Uquilla a Thalmanna, bylo třeba dát ještě jednou poslední instrukce. Uquillo se dal omluvit.

Pracoval na plynové věži 3, která převyšovala město o sto metrů.

"Dávám poslední informace," pravil Dymoff Lavallovi a Thalmannovi, kteří stáli před ním pod jasně svítící lampou, kdežto on sám byl v tmavém koutu pokoje.

"Lavalle, vy převezmete kontakty podkopu. Jistě nedojde k tomu, abyste je musil vyhodit. Přejdou-li oddíly, aniž by zpozorovali ,N', nechte je jít. Snad je lépe, když se ani později nikdo nedoví, kde je ,N'. Technická část je v pořádku?"

Lavalle horlivě přikývl, ale nepohlédl Dymoffovi do očí; nemohl vydržet jeho pohled. Jen v krátkých okamžicích si bolestně uvědomal svou závislost na Dymoffovi, jinak žil jako ve snu a vykonával mechanicky práce pod nátlakem svého přísně technického vědění. Jednou se chtěl vyprostit z vlivu Dymoffova. Odešel do pouště a za tři dni se opět vrátil. Jeho tyran se smál a blahovolně mu poklepal na rameno jako věrnému psu. Od té doby ho Dymoff ovládal zcela.

"Říkám vám, Thalmanne, a všemu dělnictvu, že je přísně zakázáno bez výslovného rozkazu ústředny vycházeti z domů. Všechno přebytečné mužstvo necht' se odebere na lodi. Ostatní budou musit ovšem pracovat čtyřicet hodin bez přestávky. Můžete si rozdělit směnu, která vám byla přidělena, jak chcete. Každý pokus sabotáže se trestá smrtí. Kdyby některého dělníka napadlo vyjít na ulici, necht' ví, že vběhne do střelby strážního oddílu. Dám bezohledně střílet na každého, kdo se ukáže v ulicích. Záleží na vás, Thalmanne, abyste zachoval život svých soudruhů. Teď můžete jít.

Všechny rozkazy vám budu sdělovat do elektrárny."

Lavalle se rychle otočil a odešel z místnosti. Hned povolil tlak v jeho hlavě, který cítil v blízkosti Dymoffově. Ale Thalmann zůstal stát.

"Má dcera je zde?" ptal se zajíkávě. "Rád bych ji viděl. Proč přišla do tohohle pekla?" dokončil pak tiše a sklopil hlavu. Dymoff chvíli mlčel. Pak se rozhodl.

"Je tady žena, ale není to vaše dcera. Žena zemřelého profesora Lewolfa bydlí v ředitelské budově. Jak přicházíte na myšlenku, že by tu mohla být vaše dcera? Kdo vám to řekl?"

"Promiňte mi," řekl Thalmann a na okamžik stiskl rty, "jistě se mýlím. Nikdo mi to neřekl. Slyšel jsem jen, že je v ,N' nějaká žena, a nemohl jsem se zbavit pomýšlení, že by to mohla být má dcera. Ale ta je u Brandta dobře schována. Nechápu, jak jsem mohl mít obavy."

Otočil se zvolna a kráčet ke dveřím. Náhle se zastavil a pohlédl zpět na Dymoffa.

"Doufám, že mě neobelháváte!" řekl tiše a zavřel oči, aby nedal najevo nenávist, jež v něm vzrůstala. Pak se opět prudce otočil a odešel těžkopádně z pokoje. Dymoff za ním pohlížel a lehce, zlovlně se usmíval. Poslouchal, dokud kroky Thalmannovy nedozněly. Pak otevřel dveře vedoucí k pokoji Ruth.

Překvapeně se zastavil. Ruth v místnosti nebyla.

Hlučně běžel nějaký muž chodbou. Klopýtl, těžce popadal dech. Pak stanul před Dymoffem, který jsa bled na něho čekal. Byl to Uquillo, jenž pracoval na plynové věži. Uquillova ruka se zaryla do Dymoffova ramene, jeho oči byly děsem rozšířeny. Sípavě lapal dech. Na prsou mu visela plynová maska.

"Brandtovy formule jsou falešné!" chroptěl. "Ochranné věže proti plynu nefungují! To je konec."

XXVI.

"Jsem jist, že Miss Thalmannová jiskrovou zprávu neposlala," pravil Wu. Již několik dní o tom rozvíjel své teorie a hledal nové a nové důvody, aby Brandtovi vyvrátil domněnku, že by Ruth mohla být v smrtelné oblasti plynových mraků. Přijal jsem zprávu třikrát za sebou na naší vlně 0,03. Je pravda, že jen Miss Thalmannová zná délku naší vlny. Ale nemohla ji sdělit někomu, kdo odjel do ,N' a nám pak telegrafoval? Jinak by byla jistě napřed telegrafovala poznávací značku. Že se tak nestalo, nelze přičítat na vrub nějaké technické chybě. Žádná taková chyba tu nebyla a nelze ji předpokládat. Proto také netelegrafovala Miss Thalmannová. Ostatně následovaly značky v dlouhých přestávkách a Miss Thalmannová by byla jistě našla příležitost, aby odeslala o několik slov více. Snad nějaký pozdrav," Wu nevzhlédl, "nebo nějakou zprávu, že se jí vede dobře nebo něco jiného. Domnívám se opravdu, že není v ,N'."

Wu zmlkl a lámal si hlavu přemýšlením o důkazech ještě pádnějších.

"Chcete mě těšit, Wu," pravil Brandt. "Děkuji vám, ačkoli je hloupé ode mne, od starého člověka, že se nechá utěšovat. Znam důvody, které mi uvádíte, docela dobře. A mohl bych je také vyvrátit. Bojím se o Ruth a zároveň vím, že její život v poměru k velikosti jejího úkolu má příliš nepatrnou cenu. Všichni jsme věděli, že se vydává v nebezpečí, z něhož lze stěží vyvážnouti. A nikdo to nevěděl líp než vy. Já sám jsem si průběh událostí představoval jinak. Jsem starý, sobecký muž. Ale když jsem měl volit – tady Ruth – tady dvacet tisíc lidí a spása světa – jak jsem směl volit, Wu, jak jsem musil volit, i kdyby mi přitom srdce pukalo? Vám nemusím říkat, jak velice to dítě miluji. Doufal jsem, že můj starý život bude skončen dříve, než se dovím o zkáze města ,N' a lidí v něm bydlících. Ale dožiji se toho, neboť vrah, jehož Dymoff poslal a jenž mi měl přinést ten dobrý skutek, přišel o život, když chtěl vniknouti do naší laboratoře."

Wu, doufám, že to tajemství zanikne spolu s městem ,N'. Svět nebude šťastnější s tímto objevem."

Tiše se posadil Brandt vedle svého asistenta. "Můj život se stal prázdným. Obětoval jsem, co mi bylo na světě nejmilejší. Obětoval jsem to lidstvu, které ani neví, jaký dar jsem mu učinil."

Vzal tužku a zíral na bílý papír ležící před ním. Nemohl soustředit své myšlenky.

Wu by se ho byl rád zeptal na rozličné věci. Chtěl propočítat stupeň účinnosti německého plynu a pak porovnat s výsledkem, neboť u okupačního oddělení bylo několik učenců, kteří si s ním dopisovali. Ale neodvažoval se již dotknouti se toho choulostivého předmětu a byl rád, když se číselník telefonu prudce pohnul.

"Nějaký Mr. McGin chce mluvit s Mr. Brandtem. Centrála praví, že přichází s velmi důležitou zprávou. Prosí Mr. Brandta, aby ho okamžitě přijal."

Wu čekal chvíli, ale Brandt se nepohnul.

"Mr. Brandt prosí za prominutí, právě se zabývá nějakým pokusem."

Zavěsil. Za několik minut se číselník znovu pohnul. "Mr. McGin hlásí číslo 0,03 a myslí, že to postačí," oznamovala centrála, která se nedala přivést z klidu.

Wu rozčileně vyskočil. "Tady je muž, který telegrafoval z ,N'!" křičel na Brandta. "Jmenuje se McGin a chce s vámi mluvit! – Ať přijde, čekám ho ve výtahu!" volal do aparátu nečekaje na Brandtovu odpověď.

Brandt procítl.

"Buďte opatrný, Wu, McGin pracuje s Dymoffem!"

Ale Wu neslyšel, neboť již dávno zmizel ve výtahu.

Výtah se otevřel a McGin se vypotácel. Snažil se udržet rovnováhu stoje rozkročmo. Konečně našla jeho ruka oporu.

Wu mu přistrčil židli. McGin se na chvíli vyčerpaně zhroutil. Měl na sobě leteckou přilbu, jež mu visela na krku na koženém řemínku. Límeček byl roztržen. Obličej byl zbrázděn vráskami, oteklý a skvrnitý, jako by byl již několik dní nespál. Brandt viděl, že ten muž prodělal strašlivou námahu a teď, v první chvíli klidu se musil zhroutit. Ten muž, to věděl nyní jistě, přicházel z ,N'.

"Je ,N' zničeno?" ptal se Brandt tiše.

McGin zavrtěl hlavou a pohlédl na Brandta zděšeně, jako by byly v tom okamžiku mračna plynu dosáhla města. "Nesmí být nyní zničeno!" zasténal chvěje se příznakem hrůzy ovládající jeho myšlenky.

Brandt se pohnul. Chtěl se zeptat na Ruth, ale strach mu svíral hrdlo.

"Dymoff mě posílá. Věže nefungují. Nerozkládají plyn. Má falešné formule!"

Brandt mechanicky přikývl, neboť to všechno věděl. Nechal nákresy volně ležet. Musily být nalezeny, to byl jeho plán. Dymoffa bylo nutno ukolébat v bezpečí. Několik číslic se neshodovalo. To byla smrt pro dvacet tisíc lidí.

"Mračna plynu se stále blíží. Nemůžeme utéci. Na sever od města také stojí oblak plynu. Jak jsem já unikl – ani nevím. Padesát letadel mě pronásledovalo. Jednou mi vysadil motor. Jsem slabý člověk a dvacet tisíc ve mne doufá! Všichni scípnu! Brandte! Pomozte přece!" McGin křičel zoufale do obličeje starého muže. Brantovy oči ulpěly na McGinově čele. Spatřily malou, jasnou kapku potu, která se náhlým rozběhem přesunula přes obočí, стекла po nose a zastavila se jako stříbrná kapička na ústech.

"Nemohu pomoci," řekl Brandt mdle, sklopil hlavu a otočil se k McGinovi zády.

"Bud'te přece lidský!" křičel Jeff a snažil se Brandta uchopiti.

"Lidský?" řekl Brandt jakoby pro sebe. "Protože jsem lidský, nesmím pomoci!"

Jeffova ústa zůstala bolestně otevřena. Zoufale hledal nějaký návrh, který by byl s to přimět Brandta, aby mu vydal chybějící formule. Čas letěl nezadržitelně. Každou minutou byla smrt blíže u Ruth. "Snad je Ruth již mrtva?"

Brandt ztrnul. "Ruth?" Vyslovil McGin to jméno? "Snad je Ruth již mrtva!" šeptal Jeff znovu a posadil se zvolna a znaveně. Prohrál bitvu svého života.

Úder ho vzpamatoval. Byl vyzdvižen a zíral do Brandtových úzkostně rozevřených očí. Dvě ruce jím lomcovaly a Brandt křičel: "Řekněte to ještě jednou! Ruth je v ,N'?"

Jeff neměl sílu přisvědčiti. Ruce ho pustily a on opět klesl do židle. "Je to zbytečné," stenal Brandt, "proč jste přišel? Proč jste přišel? Proč mě mučíte?! Všecko již minulo – znovu musím trpět! Nesmím!"

"Ruth vás pozdravuje," pravil Jeff zvolna. "Mnohokrát vás pozdravuje. Je to snad její poslední pozdrav. Dvacet tisíc lidí je v ,N'," pravila Ruth. Dvacet tisíc lidí, kteří nemají viny na svém strašlivém osudu, které muž bez svědomí zotročil a kteří musí pracovat před ústím pušek. Snad se dá Brandt pohnouti neštěstím těch dvacet tisíc. Sto tisíc lidí bude plakat pro těch dvacet tisíc," řekla Ruth. Nikdy nemluvila o sobě, jen chvíli myslila na otce, který je v továrně zaměstnán. Dosud ho neviděla, ale doufá, že bude moci zemřít s ním!"

"Ustaňte!" křičel Brandt a zakrýval si uši. Jeff zvolna vstal. "Musím teď nazpět do ,N'," pravil klidně, "chci zemřít tam, kde zemře Ruth." Kráčel k výtahu a ohlédl se po Wuovi, který ho měl svést dolů.

"Smím navrhnout řešení?" ptal se Wu klidně a přívětivě. "Proč se dělníci nikdy nepokusili zničit centrály? Domnívám se, že by pak síla diktátora Dymoffa byla velmi pochybná. A mělo by to být též výsledkem jako zničení města plynem. Bylo by to dokonce lepší řešení, protože by dvacet tisíc lidí zůstalo naživu. Myslím, že vojsko nebude střílet do lidí, kteří jim pomáhali při jejich díle."

"Myslili jsme již na to," odvětil Jeff smutně, "ale nemáme nejmenší možnost sabotáže. Stroje spočívají v betonu. Čím bychom je měli vyhodit?"

"Tu otázku není příliš těžko vyřešit. Kousek třaskavé rtuti, který můžete vzít s sebou do letadla, by postačil."

Brandt pohlédl svému asistentovi do obličeje zdvořile se usmívajícího. Po prvé, co spolu pracovali, se mu zdálo, že vidí ve Wuových očích slzu, ale jistě se mýlil.

"Báječné!" zvolal Jeff náhle. Obličej mu zářil. "To je řešení. Jak vám mám děkovat!" Hovořil překotně: "Myslíte, že se zase živ dostanu na místo? Ale nač ta otázka? Musím prostě. Hned odletím!"

Jeho mladický obličej se napjal, pojednou byl odpočat a pln energie.

"Formule mají jen nepatrnou chybu. Elektrické napětí věží je nutno nechat měnit v každé vteřině mezi stem padesáti tisíci a třemi sty tisíci voltů," mluvil Wu rychle.

"A třaskavá rtuť..." pravil Brandt. "Wu, dejte se spojit s oddělením třaskavin."

Brandt přistoupil těsně k Jeffovi, uchopil jeho ruku a stiskl ji co nejsilněji. "Pozdravujte Ruth ode mne. Jistě jste to byl vy, jenž nám poslal zprávu na vlně 0,03? Proč jste nám vlastně prozradil polohu ,N' a teď se snažíte město zachránit?" ptal se, neboť teprve teď si uvědomoval rozpory Jeffova jednání.

Jeff pohlédl na Brandta mlčky a pozorně.

"Vy jste vědec a nenašel jste řešení? Miluji Ruth, to je jednoduchá formule pro složky mé síly."

XXVII.

Ssavý, tupý šumot mořské vody, valící se z čerpadel, zmlkl. Ruth se zastavila. Náhle jí vypověděl službu pud, který jí s nepochopitelnou jistotou ukazoval cestu. Věčně stejný šumot čerpadel, ozývající se den ze dne, zařizl se jí do uší a teď, když ustal, cítila skorem fyzickou bolest, která ji vrátila vědomí.

Kde byl její otec?

Nikoho nebylo vidět. Tiše stály betonové domy. Osamělé stavby tyčily svou nedokončenou železnou konstrukci k nebi. Viděla, že je město mnohem větší, než se prvního dne domnívala. Vysoké, špičaté, štíhlé železné věže čnuly do vzduchu ve vzdálenosti sta metrů. Dříve je neviděla. Rozum Ruth začal mechanicky pracovat. Patrně byl větší díl ustavičně pod vlivem paprsků ,N'. Teď, kdy bylo celé město ozařováno, byla i ona pod účinkem neznámé síly. Musilo jí tudíž být všechno neviditelné viditelné.

Otevřela dveře prvního domu a stanula v předsíni, která se jí zdála na první pohled prázdná. Potom však spatřila tu seděti nehybně lidi jako stíny. Obrátili k ní hlavy a dívali se na ni pozorně z vpadlých, žlutých obličejů. Připadala si jako v museu voskových figurek, které, poháněny jsou neviditelným motorem, ustavičně se pohybují. Byli to Číňani oblečení v modrých dělnických halenách. Sedíce na nohou zvolna a ustavičně kolébali tělem.

Ruth přistoupila k jednomu muži. Viděla špičatou hlavu s mrtvými očima na sebe upřenými. Ty oči byly to nejstrašlivější, co v ,N' viděla. Muž tiše pohnul rukou a řetěz zařinčel. Ti lidé byli k svým sedadlům připoutáni. Jedno světlo hořelo uprostřed předsíně. Mělo jemně růžovou záři a vycházelo, jako u křemičité lampy, z dlouhých skleněných

trubek.

Zvedla hlavu a poslouchala. Škrabavé a plíživé kroky se ozvaly na dlaždicích předsíně, nějaký člověk mléčně bledého obličej, v němž byla dvojice téměř červených očí, se náhle před ní objevil a díval se na ni planoucima očima. Albín stáhl ústa k úšklebku a zabručel své jméno: "Jefferson."

Ruth pozbyla ztrnulosti. Zřejmě to byl přece člověk, který s ní mluvil.

"Co tu děláte?" ptal se Jefferson. "Jak sem přicházíte? Pokud vím, hledá vás Mr. Dymoff po celém městě. Musíte být drahocenný člověk, že se o vás osobně stará při těchto trpkých událostech."

"Hledám svého otce Mr. Thalmanna. Řekněte mi, prosím, kde bych ho našla," odpověděla Ruth spěšně a napjala tělo, aby mohla ihned uprchnouti."

Jefferson si přešel v myšlenkách po vpadlém nose.

"Nejste daleko od něho," zamručel. Byl myšlenkami jinde, neboť jistě chtěl říci něco jiného. "Ve vedlejší domě ho najdete!" Odpověděl se několik kroků na svých velikých nohou. Náhle však se číhavě zastavil, pak se dal do klusu a oběhl lavice sedících, mumlajících Číňanů. Náhle se vynořil před Ruth a natáhl dlouhý krk vpřed pohybem trhavým, jako pták.

"Víte, co chce udělat Dymoff s touhle sběří?" ptal se chechtavě a ukázal na tiché dělníky. "Mají scípnout," pravil tiše a vesele. "Budou-li sedět ještě několik dní pod červenou lampou, rozpadnou se jako troud! Nepotřebuje jich už a vskutku nevěděl, co by s nimi měl udělat." Rychle stáhl hlavu k ramenu a trhaně se rozhlédl předsíní. Ruth se nehýbala. "Není zrovna výhodné stát dlouho tady pod tou lampou," šeptal Jefferson a zvedl dlouhý, chrupavčitý prst.

"Nedoporučuje se. Dobrý den!" Kývl na ni a zase se dal do klusu.

Ruth se otočila k východu, když Jefferson znovu před ní stanul: "Miss," šeptal a svažtil čelo, jako by si byl na něco vzpomněl. "Musíte jít se mnou. Dymoff vás hledá." Jeho obličej se stáhl v ďábelský úšklebek a vztáhl po ní obě ruce. Zděšeně vyrazila Ruth zaťaté pěsti před sebe. Zasáhly Jeffersona do prsou. Rychle za sebou přirazila dveře a běžela přes ulici. V uších ji zněl vzdálený, tichý pláč.

Pak stanula opět v hale, velcí, silní dělníci k ní přiběhli a zachytili její padající tělo.

"Otče," zašeptala. Čísi obličej se nad ní sklonil, milý známý obličej.

"Dymoff mě obelhal!" zvolal Thalmann. Vzal Ruth lehce do náruče, beze slova prošel ulicí svých soudruhů a položil ji pod velký stroj.

"Jsem tak šťastna, že tě zase mám!" šeptala a líbala ho. "Myslila jsem, že se zblázním. Byla jsem v protějším domě u umírajících Číňanů."

"Kde? V domě naproti?" ptal se Thalmann. Držel ji za ruce a byl odhodlán hned tak brzy je nepustiti. "Umírající Číňani? Dosud nikdy jsem nepřekročil práh toho domu, ale vím, že lidé, kteří tam vejdou, nikdy se nevrátí."

Vzal její hlavu do rukou a dlouze jí pohlížel do očí.

"Proč jsi sem přišla?" ptal se smutně. "Budeš tu musít navždy zůstat. Dymoff tě odtud nepustí. My všichni tu jsme zajati! Ale však se s ním jednou setkám o samotě, až u něho nebude jeho černá stráž!"

Stáli u paty lesklého stroje, který v trhaných rytmech chrлил jiskry skleněnými trubkami. Světlo ozařovalo v krátkých blecích obličej Ruth.

"Nechápu, jak ses mohla živa dostat do tohoto domu. Dymoffova stráž má přece ulice obsazeny strojnými puškami. Jsem tak rád, že tě mám u sebe!"

"Tati," pravila po chvíli prosebně, "vysvětli mi tu strašlivou sílu. Vysvětli mi tajemství ,N'."

"Pohled," jal se mluvit Thalmann, "tyhle jiskry jdou do tak řečených červených lamp, které vytvářejí paprsky ,N'. Elektrické výbuchy v křemičitých trubkách se vyrábějí na sedmi rozličných místech a dohromady dávají světlo červených lamp. Dymoff výrobu tají. Každý z nás zná jenom zlomek tajemství. V jednom oddělení pracují ,doživotní', kteří s námi připluli na lodích, potom však zmizeli v jednom domě a nikdy se už neobjevili.

Říká se, že jsou mrtvi, ale myslím, že vědí příliš mnoho a proto se s námi nesmějí stýkati.

Každý člověk, který je pod účinkem paprsků ,N', má u sebe tak řečený ,přijímač', hůlku z lehké kovové slitiny, která červené paprsky zachycuje.

Červené paprsky mají týž okruh působnosti jako krátké vlny. Lze je tedy zachytiti na kterémkoli místě zeměkoule, máme-li ovšem u sebe přijímač, a tím zmizeti.

To je tajemství teroru. Proto nebyl nikdy dopaden pachatel.

Prokletá tělesná stráž Dymoffova má tyto přijímače a někteří z jeho hejtmanů rovněž, například šílený Jefferson a asistenti Lavallo a Uquillo.

Doufám, Ruth, že po skončení útoku, který na nás hodlá vojsko učiniti, najme Dymoff nové lidi. Slíbil mi, že pak budu vystřídán a dostanu dovolenou. Pak tě rozhodně vezmu s sebou!"

Ruth ho mlčky poslouchala. Dívala se mu vážně, s lehkým, bolestným úsměvem do širokého osmahlého obličej.

Myslila na plynové mraky, které se plížily blíže a které za několik hodin dostihnou město, aby zničily všechno živoucí.

Otec měl dost síly, aby s ní vědomě zemřel.

"Hned mě vezmeš s sebou," usmívala se a pohládila ho po vlasech. "Vím určitě, že mě tu nenecháš."

Ukázala oknem na široký, tmavý mrak, který se u země valil na ,N' a jehož konec dosahoval až k oblakům.

Třesa se uchopil ji Thalmann za ruku.

"Nelekej se," pravila tiše a sklopila hlavu. "Vím, že věže proti plynům nefungují. Jedině Brandt zná sílu proudu, kterou potřebují. A střeží své tajemství. Až nás mrak dostihne, začne naše dlouhá dovolená."

Dlouho stál Thalmann po boku své dcery. Ovinul kolem ní paži a zíral na vzdálenou smrt, která se neúprosně blížila k ,N'. Zvolna se sunula stěna mračna, temná a neprůhledná, protkaná blesky.

"Nedostihne nás!" řekl Thalmann a otočil k Ruth svůj klidný obličej. "Až dojde k našim tělům, dávno již budeme pryč!"

A položil těžkou ruku na vypínač vysokého napětí.

XXVIII.

Čtyři sta mil na východ od severoamerického pobřeží narazil McGin na stěnu mlhy. Bílá vodní pára se rozložila jako vata kolem jeho kabiny a zavěsila se sněhově na křídlech letadla. Zároveň klesla teplota téměř až na bod mrazu. Ale Jeff jásal a zpíval.

Rozrazil okna kabiny, vítr se hřimavě vehnal dovnitř a narazil jako pěstí na jeho hlavu. Široké chuchvalce mlhy se rozestoupily a ukázaly na několik okamžiků kousek nebe, bezmračně světlé a skelně jasné.

Jeff stále přidával plyn. Tachometr ukazoval přes pět set kilometrů. Vrtule rozrážely vzduch. Jako přízraky vyskočily divoké husy před okny a zmizely opět, jako by nůžkami odstřiženy. Když Jeff příkrým letem klesal, protože doufal, že několik metrů nad hladinou vody najde jasnou vrstvu vzduchu, zařval veliký parník mručivě a dlouze jako podrážděné zvíře. Rychle strhl výškové kormidlo. Zpíval v taktu hřmotících vrtulí a křičel jméno Ruth v rýmu znovu a znovu se vracejícím. Jeho ústa pila vlhký, rozškubaný vzduch.

Pak rázem mlha zmizela. Jako by byl prošel nějakou stěnou a teď před ním ležel širý, volný svět. Jeff zmlkl. Pohlédl na hodinky a povšiml si, že stojí. Vteřinová ručička obíhající číselník se nehýbala. Zmocnila se ho úzkost, že skončí den a mraky plynů dostihnou ,N'.

Večer přinese ,N' neštěstí. A v ,N' je Ruth a čeká na jeho návrat.

Klouzavým letem se řítit stroj k zemi, plováky se skorem dotkly vln. Šikmé paprsky sluneční vytvořily na vodě obraz letadla. Kreslily je věrně v rozměrech; vrtule stínového letadla malovala tmavý kruh. Jeff zíral na ten přízrak. Až budou paprsky dopadat šikmo a obrysy kresby tam na vodě se tak znetvoří, že levé křídlo bude svírat s trupem ostrý úhel, pak udeří jeho čas, pak bude plyn v ,N' a on ztratí závody.

Teď začaly dostihy se stínem.

Uvědomil si, že letí přímo na východ.

Motor pracoval bezvadně. Zvonivé, přesné výbuchy doléhaly mu k uchu konejšivě, přívětivě. Tupě hlučný šum vrtule ho halil jakoby měkkým stínem.

Zíral na vodu a čekal, jak poroste stín, který ho chce předhonit. Ten stín byl jeho úhlavním nepřítelem. Byl mocnější než loďstva a letadla spojených mocností a nebezpečnější než jejich děla.

Po letu trvajícím pět hodin nastala nepohoda a přinutila Jeffa, aby vyhledal vyšší vrstvy vzduchové. Opustil svůj stín a vystoupil příkře nad mraky. Blesky a hromy zuřily pod ním, motor řval po vzduchu a pak byl stín zase tady. Rýsoval se ostře a potměšile na mracích. Křídla rostla do délky a tenčila se a předbíhala jeho dráhu.

Tu se začal Jeff modlit. Vzpomněl si na modlitbu svého dětství. Odvaha, která se byla projevila zpěvem a jásosem, roztála před spěchajícím stínovým obrazem, který se stroze prodlužoval a chtěl ho předhonit.

Pak vysadila levá vrtule, krouživě se otáčelo letadlo v krívkách. Jeff bolestně upadl na stěnu kabiny. Úder ho opět přivedl k vědomí.

Půl hodiny potřeboval, aby plovaje na dlouhých vlnách vyčistil přívod plynu k levému motoru. Potom však tiskl ustavičně kohoutek plynu a zíral na počítadlo. Přecházel nekonečně dlouhé číslo a vypočítával kilometry, které uletěl. Dávno už byla bouře za ním. Blížil se tropickému pásmu. Jemné páry vystupovaly opět z vod. Tato pára byla mu ochrannou rouškou. Neboť dole ležela seřaděná a s hrozivými otvory dělovými spojená loďstva světových velmocí. Jeffův stroj stoupal skorem kolmo vzhůru. Ve výši šesti tisíc metrů ho mikrofony lodí jistě nebudou hlásit.

Jeff viděl mračnou stěnu plynů obepínajících veliký okruh a zakrývající obzor. Zachvěl se obavou, že se snad dopustil nějaké chyby ve výpočtu, neboť tam, kde se široko prostírala poušť, musilo ležet ,N'.

Houf vojenských letadel vyrazil náhle k nebi. Jeff uchopil strojní pušku, jež byla přimontována nad pilotovým sedadlem. Jestli ho objevili, je konec, jeho konec a konec města ,N' i jeho dvaceti tisíc lidí.

Neomylně se vytáčely štíhlé stroje vzhůru. Spatřili ho, o tom již Jeff nepochyboval. Neměl již žádné přání, žádnou naději a žádnou úzkost. Osud ho uchvátil a vyrval mu myšlenku z hlavy.

Ani okamžik nepomyslel Jeff na to, aby se vzdal. Stiskl páku uvádějící v činnost strojní pušku a zamířil hlaveň na vedoucí letadlo, které se k němu přiblížilo až na pět set metrů.

Protivník se pokusil loopingem uniknouti přšce kulek, s praskotem narazilo několik nábojů na plováky letadla, ale Jeff se zakousl do svého protivníka. Posedla ho myšlenka, že zničením toho muže tam u strojní pušky pomine i všechno nebezpečí.

Teď se překotilo letadlo jeho protivníka, levá nosná plocha se zlomila, kývavě padal stroj k moři, rozvinul klesaje ohromný padák a visel na něm jako holubice uchvácená dravým ptákem.

Jeff zavřel přívod plynu a kolem se rozhostilo ticho. K svému údivu spatřil, jak štafeta klouzavě klesá k moři. Jako mouchy obletovala letadla mateřskou loď a na něho zapomněla.

Jeff neměl kdy přemýšlet o tom zázraku. Nedovedl si vysvětlit, proč se vrátilo čtyřicet letadel, proti nimž se samojediný postavil.

Nevěděl o jiskrovém telegramu, který právě došel operujícímu loďstvu a v němž byl rozkaz, aby bylo vodní letadlo "H 569" volně propuštěno.

Věděl jen, že je nyní nad pevninou, viděl před sebou širou poušť a náhle pod ním leželo ,N'. Dostihl neviditelné pásmo. Teď ho nemohl spatřit žádný člověk, který by byl mimo neviditelné paprsky. Jemu však, jenž paprsky ,N' přijímal, ležel ten svět viditelně před očima.

Sedmikilometrů od ,N' stálo mračno plynu, zbývala ještě půlhodinová lhůta před opravou.

Jeff vypnul motor, plováky vklouzly do přistavního bazénu. Vyřítel se na přistaviště, třesoucí se rukou vytáhl nákras elektrického napětí z kapsy. Uquillo stál před ním maje v očích uděšenou, nevyslovitelnou otázku. Usmál se pak pitvorně a šťastně, vytrhl Jeffovi lístek z ruky a běžel k věži. Lavallo běžel vedle něho a v běhu na něho Uquillo křičel

formuli, kterou Lavallo mechanicky opakoval.

Jeff hladil stroj. Byl rychlejší než stín, který se teď ostře a hrozivě rýsoval v písku. Ještě patnáct minut! Jestli ho Wu obelhal? Nejsou-li formule správné? Proč Brandt nepřisvědčil, když je Wu prozrazoval?

Jeff se opatrně rozhlédl. Tělesná stráž Dymoffova stála u malých strojních pušek a sotva se o něho starala.

Vyzdvihl z letadla opatrně krabičku obsahující třicet kilogramů třaskavé rtuti. Dostí výbušné látky, aby bylo velké město přeměněno v trosky.

XXIX.

Mezitím se blížila mračna s dvou stran k městu „N“. Vitr se otočil a hnal východní stěnu před sebou k moři. Mlčky stáli dělníci u velkých oken. Tiskli pevně rty a věděli, že první úzkostlivý výkřik vzbudí tisícero násobnou ozvěnu, chaos úzkosti. Neboť tam běžela velkými kroky smrt.

Nedívali se na sebe a zatínali pěsti v kapsách svých hrubých oděvů. Jejich tupá nenávist měla jeden cíl: Dymoff! Zabít ho. Zírali na mračnou stěnu jedovatého plynu, již viděli trhavé blesky, které žlutě vyskakovaly z tmavě fialové barvy. Počkej, Dymoffe!

Pohlédli ostýchavě na Thalmanna, který stál u vypínače vysokého napětí máje paži ovinutu kolem Ruth. Věděli, že stiskne páku, nebude-li možno plyn paralyzovati. Stáli jakoby ke skoku připraveni, jsouce ochotni jíti na elektrickou smrt, jež byla jemnější než smrt plynem, neboť to byla smrt, která náležela k jejich práci a s kterou byli v přátelském poměru.

Tu se otevřely dveře. Stanul v nich Jeff. V ruce držel balíček jako dárek, obličej mu zářil, položil jej před sebe na zem a kráčel kolem dělníků k ztrnulé Ruth, jako by po dlouhé cestě zas jednou přicházel na návštěvu.

Ruth rozevřela náruč, vrhla se mu vstříc. Mlčky se seskupili dělníci do kruhu. Pohlíželi na oba lidi, kteří se objímali a líbali. Dívali se pozorně na tuto známku života, na dvojici lidí, kteří se milují a jsou začátkem i koloběhem všeho bytí. Ruth přitáhla Jeffa k Thalmannovi.

"Plyn nám nemůže nic udělat," pokusil se Jeff o úsměv a přivinul hlavu dívčinu k svým prsům.

Ruth slyšela, jak mu srdce úzkostlivě a těžce bije. "O mne se nemusíš obávat," usmívala se, "jsem přesvědčena, že ti Brandt nedal správné formule. Proč by ti je byl měl prozradit? Život dvaceti tisíc nemá takovou cenu!"

"Snad mi je dal – k vůli tobě?" ptal se Jeff. Praskot pohltil její odpověď. Modré blesky kmitaly vzduchem a splétaly světelné sítě. Temná stěna plynu se valila k domu, protkána jiskrami a chrlic před sebe kouřící chuchvalce. Náhle nastala noc. Světlo reflektorů vyrazilo z předsíně dělníků a narazilo bezmocně na tmavou stěnu, která se rdousivě tlačila k oknům.

Tisíc lidí vykřiklo. Propukli v strašlivé, zvířecí vytí. Byl to výkřik, který náležel životu, ventil, který se v nich uvolnil a dal průběh úzkosti a vzteku.

Thalmann pohlédl pevně do obličeje Ruth a Jeffova. Čekal na rozkaz, který směli dát jen oni. Jeho ruka by pak stiskla páku a uvolnila elektrický proud vysokého napětí.

Ruth objímala Jeffa. Náhle vyprostila hlavu z objetí, vykřikla jako tisíc dělníků a ukázala na okno.

Neboť před jedním tlustým sklem poletovalo úzkostlivě ptáče lákané světlem a ustrašené hřměním elektrických výbojů. Žilo. Bylo zmateno, unaveno a skorem ochromeno. Ale žilo.

Rázem umkl křik uzavřených dělníků. Padli na kolena a mlčky pohlíželi na jasné nebe dívající se dovnitř okenními tabulemi.

Dvacet tisíc lidí bylo zachráněno!

XXX.

Mlčky klečeli, zatímco se stěny plynu s hmotou a s blýskáním rozplývaly. Mračna zmizela jako přízrak.

Jeff vyskočil na betonovou podestu. Oči mužů ho sledovaly.

"To bude konec „N“!" křičel a ukazoval na svou krabici. "Pryč s Dymoffem! Konec otroctví! Nedáme se prodávat smrti!"

Po jeho slovech následovalo zavytí.

"Jsme silnější než on a jeho černí vrazi! Máme, čeho potřebujeme! Třicet kilogramů třaskavé rtuti od J. S. S., abychom mohli tyhle betonové hromady vyhodit do povětří. Tady!"

Zvedl balíček nad hlavu a ukázal jej povykujícím dělníkům.

"Vojíni s puškami a tanky stojí několik kilometrů odtud. V několika hodinách tu mohou být a budou nás podporovat. Podáme jim zprávu! Kdo to může vykonat? Kdo se odváží dostat se až k jiskrovým přístrojům?"

"Já!" zvolala Ruth.

"Ty?" ptal se Jeff a sklonil se k ní. "Thalmann povede útočné roty!" zvolal pak k davu. "Máme málo zbraní, ale udržíme se již, než přijdou děla. A já," rozhodil ruce do povětří, "já učiním Dymoffa neškodným. Vykoupil jsem váš život a musím jako cenu zaplatit „N“. Musíme účet vyrovnat! Uvědomte soudruhy na lodích!"

Seskočil s betonového stupně, vzal hrst třaskaviny a kráčel ke dveřím, které pootevřel, jen trochu, aby mohli projít dva lidi.

"Pusťte nás napřed," řekl a vzal Ruth za ruku. "Musíme Dymoffa ukolébat v bezpečí. Vráť se pak, nebo vám dám jinak znamení. Pak teprve můžete jít za námi!"

Vkročil s Ruth na ulici, hned však pustil její ruku, neboť na rohu stáli černoši. Hovořili spolu s živými posunků, zmlkli však, když viděli přicházet Jeffa a Ruth. Zaměřili na ně strojní pušku.

Jeff zvedl ruku. "Cožpak mě neznáte? Jsem vyslán, abych tuto dívku přivedl k pánovi. Zkřívíte-li nám vlas na hlavě, roztrhá vás na kusy."

Neohroženě kráčel k nim. Zaváhali a dívali se v pochybnostech jeden na druhého. Potom si však patrně vzpomněli na přísné rozkazy, neboť jeden muž poklekl a sáhl na strojní pušku.

Jeff vymrštil ruku s třaskavinou vpřed a strhl Ruth k zemi. Krupobití kamenů s rachotem spadlo. Jeff zvedl hlavu. Místo, kde stála strojní puška, bylo prázdné.

"Naši soudruzi budou mít méně práce, uvolnil jsem jim cestu," pravil a pohlédl do zděšeného obličejě Ruth. "Slíbil jsem Brandtovi, že bude ,N' zničeno, a dostojím slovu."

Na okamžik ji k sobě přivinul a políbil. Pak zmizel.

Stála sama před domem Dymoffovým. Rozhodně otevřela dveře a běžela po schodech nahoru. Dosud nehrozilo žádné nebezpečí, neboť dosud bylo ,N' pod účinkem paprsků a vše neviditelné bylo teď viditelné, poněvadž i ona byla v oblasti těch sil.

Tady byl pokoj Elizin. Ruth prudce otevřela dveře a stanula v malém budoáru té ženy. Eliza seděla před zrcadlem, vzhledla tajemně se usmívajíc na Ruth a pokynula jí krátkým trhavým posunkem.

"Neviděla's Borise, dítě?" ptala se stařeckým hlasem. "Boris nestárne, protože se střeží přijít do okruhu paprsků. Tady dal také zazdít jednu smrtící lampu, zrovna jako v místnosti umírajících, kde nechává zmizet lidi, kterých už nepotřebuje. Dal lampu vezdít hluboko do stěny. Vidíš?"

Ukázala na žárovku, která byla pod tlustým sklem ve stěně a jasně svítila.

Ruth zavrtěla hlavou a nutila se k úsměvu.

"To je obyčejná žárovka, to nejsou smrtící paprsky. Dá se vypnouti." Otočila vypínačem a světlo ihned zhaslo.

Eliza vykřikla a rychle zase rozsvítila. Ústa se jí chvěla úzkostí.

"Když světlo zhasneš, dáš mu znamení a on sem pošle své černochy, aby mě ubili, vím to jistě!"

Vzala hřeben a začala si česati vlasy protkané šedivými praménky. Ruth viděla před sebou třesoucí se ženu, kterou úzkost připravila o rozum.

"Paprsky nedělají starým," pravila Ruth a pokusila se Elizu pohladit. "Již mnoho hodin jsme všichni pod vlivem neviditelné síly a pohlédte na mě: Zestárla jsem?"

Eliza pokývla lhostejně a bolestně. Otočila se k Ruth a přejela jí třesoucími se prsty po obličejí. Dívka se hrůzou ani nepohnula.

"Velmi, velmi jsi zestárla, mnohem víc než já!" řekla Eliza spokojeně. "Boris tě už nepozná!"

Zděšeně pohlédla Ruth do velikého zrcadla, z něhož však na ni zářil jasný, čistý a mladistvý obraz.

Eliza pravila tajemně: "Já ho nenávídím. Vzal mi krásu, a až sem přijde, zaškrťm ho!"

Roztáhla hubené ruce a zahrnula prsty jako drápy. Oči jí planuly nenávistí a přibližovala ruce k dívčinu hrdlu.

"Řekni mu, aby ke mně přišel, ale nesplet' si cestu. V prvním pokoji je jiskrový telegraf, tam ho nenajdeš, musíš projít ještě dvěma dveřmi. Sedí před svou mapou světa, prohlíží si země, které mu budou náležet!"

První dveře – jiskrový telegraf! Ruth rychle za sebou zavřela dveře a ulehčeně si oddychla.

Ano, souhlasilo. První dveře vedly do místnosti, kde byla jiskrová telegrafie. Rychle a tiše vešla dovnitř. Tam byly přístroje. Nikde žádný člověk.

Spěšně zapjala Ruth lampy a uchopila se vysílače. Vlna 345, to byla vlna, které užívalo vojsko. Rychle klepal klíč.

",N', tady ,N'! 5°5' východ k 7°13' západ.

.....

SOS – SOS – SOS. Pomozte nám, plynový útok odražen. 5°5' východ k 7°13' západ. Tady ,N'!"

Čísi ruka ji strhla nazpět. Pohlížela do zuřivě se šklebícího obličejě Dymoffova.

"Ty také!" křičel. "Ted' vím, proč jsi šla se mnou! Ted' s vámi zúčtují!"

Vlekl ji do vedlejšího pokoje. Tam ležel muž v bezvědomí s obličejem obráceným k podlaze. Byl to Geoffrey McGin. XXXI.

V noci před velikým plynovým útokem ležel Goldstone, zástupce amerického tisku na africkém pobřeží, v kajutě bitevního křižníku nosnosti 24.000 tun a snil o tom, že dostane na prsa řád a že mu budou Američani říkat "Colonel", Angličani "Sire" a Francouzi "Mon capitain". Seděl prvního dne u vysílače, aniž dosud vstoupil na africkou půdu, a mladý muž zvlášť hbitý v pohybech prstů telegrafoval zprávy na zvláštní vlně do budovy "Staru". Tam seděl šéfredaktor Quirll a řídil telegrafované zprávy do rozličných vydání svého časopisu.

Za dva dni Goldstonova horlivost značně zchladla, neboť temný mrak, který čněl k nebi a zanechával za sebou sežranou, zpustošenou zemi, zbavil ho na nějaký čas řeči a vzal mu možnost vyjadřovati své myšlenky technicky bezvadnými větnými celky.

Stál před králem mrtvých černochů, kteří leželi na zemi v rozličných polohách, tak jak je plyn překvapil, kolem ohniště, u něhož dosud seděl kouzelník v pestrém obleku drže v ruce dlouhou nádobu s kouzelnými prostředky. V chatách ležely ženy a děti a tanky spojených vojsk musily udělati velikou okliku kolem tohoto místa smrti.

Goldstonova nálada se změnila teprve tehdy, když se přestěhoval do velikého tanku a setkal se tam s Hallem, oním téměř pohádkovým námořním důstojníkem z potopené admirálské lodi ,F. X. 4', který byl nyní v šedé upjaté uniformě amerických plynových oddílů v generálním štábu spojeneckých armád.

Hall velmi zestárl. Jeho dříve svěží, mladistvý obličej byl pln hlubokých vrásek, bezbarvá kůže byla napjata přes lícní kosti, oči byly ztrnulé a vážné a zračil se v nich nezapomenutelný smutek. Stále si připadal jako zběh, jako kapitán, který opustil loď, jež nyní spočívá na mořském dně.

Poznal Goldstona ihned a podával mu ruku.

"Vlastně bych se na vás měl zlobit, Mr. Goldstone," pravil smutně. "Vyprávěl jste o mně tolik historek, že už sám nedovedu rozeznati pravdu od výmyslu. Udělal jste ze mně v novinách hrdinu a to se mne dvojnásob bolestně dotýká, když pomyslím na své soudruhy, dva tisíce padesát mužů..."

"Co soudíte o téhle podivné válce?" přerušil ho Goldstone. "Máme už za sebou třicet kilometrů, vlastně jsme už měli ,N' najít. Snad jsme na falešné cestě. ,N' neexistuje vůbec a my tu pobíháme po Africe a usmrcujeme zbytečně celé pásy země. Podívejte se tamhle!"

Ukázal na malý lesík, který právě minuli.

Stromy se pod neviditelnou silou zkroutily, stály tu jakoby v křeči, listy se stočily v hnědé kličky.

Goldstonovi se zdálo, jako by ty stromy byly zemřely smrtí plnou utrpení.

"Mám jen jedno přání: pomstu!" řekl Hall tiše a skorem netečně. "Žiji jen té pomstě a sním o ní. Proto jsem se dal přeložit k plynovým oddílům, neboť tady budu mít možnost napravit všechno, co mi v nocích plných muk rozdírá srdce."

Goldstone zašilhal na důstojníka, který zvedl hlavu a nasadil dalekohled. To byla látka. O tomto muži se dalo neustále psát, celé noviny se mohly vyplnit jeho osudem.

"Život pomsty!" nebo "Rozdrásané srdce!" To byly nadpisy, které se daly vyrazit dvoustředním písmem.

Goldstone pohlédl na krajinu. Mnoho kilometrů před ním běžely automatické plynové tanky, které nesly na hřbetě plynový mrak a byly řízeny z dálky. Objevovaly se jen na chvíli ve fialových stěnách plynu a mizely zase v mračnech. Pak přišly lehké tanky, které se plazily jako hmyz za tou zdi. Měly antény vpředu vystrčené jako chrousti. Také se jim říkalo "chrousti" a byly obsazeny nejlepšími chemiky a techniky.

Za nimi jely těžké tanky jako bitevní lodě. Rychlé tanky, které mohly vyvinout rychlost až sedmdesáti kilometrů v hodině, projížděly mezi svými těžkými bratry jako lehká kavalerie.

"Zřejmě se tu sešlo víc učenců než vojáků," bručel Hall. "To je válka učenců!"

"Výborně!" řekl Goldstone a poznamenal si nadpis příštího úvodníku: "Válka učenců."

"Mr. Brandt přijel před hodinou," pokračoval Hall, "se svým asistentem, myslím, že se jmenuje Wu!"

Goldstone přestal psát, otevřel ústa v radostném překvapení: "Brandt! Báječné! Dejte zastavit laskavě drožku, rád bych vystoupil!"

Hallovy ruce se zaryly do Goldstonova ramene. Goldstonův zrak sledoval směr, který mu ukazoval pohled Hallův.

Zelené a červené rakety vyrazily k nebi. Několik rychlých tanků přejelo dunivě mimo. Krajina se náhle oživila těžkými, pohyblivými se housenkami, které lezly k jednomu bodu.

Neboť stěna plynových mraků se sklonila a ukázala se v ní vrata. Díra, která se do ní zahryzla. Pestré blesky sebou škubaly, nebe bylo pokryto sítí světelných nití, plynová stěna se zhroutila, tmavě ležely plynové tanky na písečné poušti a vyfukovaly svůj fialový kouř k nebi, které jej ihned pohlcovalo.

Železné vozy stanuly. Lidé se dívali na velkolepý zázrak, jak mizí silná, neodolatelná zbraň. Jedovatý plyn se rozplynul.

"Ten pes!" vykřikl náhle Goldstone a sáhl si na prsa, neboť mu bylo, jako by ho nějaká pěst chytla za srdce. "On zničil plyn! Jsme ztraceni!"

Hall se vztyčil jako svíčka, jeho hlava narazila na železnou střechu malého prostoru. Zíral na plamennou stěnu, div že mu oči napětím z důlků nevylezly.

"Goldstone!" chroptil, uchopil malého reportéra a rychlým, reflexivním pohybem ho postavil na nohy. "Tady – pohleďte!"

"Co –?" ptal se Goldstone a čelisti mu cvakaly.

"Tam je ,N'!" řekl Hall tiše.

Goldstone viděl obrys vzdáleného města jakoby v mlze před sebou. Věže rostly z ničeho, most se pnul schematicky do dálky, pak obraz byl jasnější, vypadalo to, jako by byly odhalovány závoje, až nakonec se ostře odrážely budovy od jasněho obzoru.

,N' bylo nalezeno!

XXXII.

První padl Lavallo. Vtkročil do blokového domu 7, povšiml si srocení a hned porozuměl. Chtěl uprchnouti, ale kus železa ho zasáhl do hlavy. Svalil se a otočil k dělníkům ztrnulé, překvapené oči. Když však po několika minutách zemřel, měl v obličejí výraz blaženého ulehčení. Natáhl se v okamžiku smrti skorem spokojeně a bylo mu přítom tam lehce, jako by s něho spadla hora životních úzkostí a povinností.

Mlčky stáli dělníci kolem něho. Nepohlédli na muže, který hodil. Každý z nich měl v ruce kus železa, každý by je byl hodil Lavallovi na hlavu. Jeden z nich byl první, jeho ruka první reagovala na rozkaz mozku. Nebylo ho možno odsuzovati.

"McGin nedává znamení," pravil Thalmann a odvrátil se od mrtvého učence. "Nemůžeme už čekat! Vzhůru, soudruzi!" Zamával širokým kusem železa, jeho ruka svírala baňku s třaskavou rtutí. "Musíme s třaskavinou šetřit! Odejdu odtud poslední. Vyhodím stroje do povětří."

Naslouchal. Z ulice se ozývaly výstřely.

"Soudruzi na nás čekají!" volal Thalmann, přitiskl silné tělo k posuvným dveřím, které skřipavě povolily a otevřely se.

Mlčky se dělníci vyhrnuli. Praskavě se ozval hluk strojní pušky v místnosti, kde stál Thalmann sám. Slyšel vzdálený pokřik, po kterém následoval veliký výbuch a ticho. Pak vzal dlouhý, tenký motouz, přivázal k němu opatrně baňku s třaskavou rtutí, položil šňůru na malé ozubené kolo, které bylo nad trhavým světlem křemičitých trubíc, a pozpátku přistoupil ke dveřím drže šňůru v ruce. Napjal tělo jako běžec u startu, pustil konec motouzu a vyrazil ven.

Za ním se ozval zvuk roztrženého skla, Thalmann se vrhl na zemi, nad ním hvízdaly těžké kusy betonu. Oheň vyrazil ze zříceného domu. Thalmann běžel ulicí směrem, odkud se ozval pokřik provázený výstřely. Dostal se do chumlu prchajících dělníků, kteří ho strhli s sebou.

"Stát!" křičel Thalmann a chytil jednoho muže za prsa, ale muž ten se mu vytrhl.

"Zbytečně!" sténal. "Nemůžeme postupovat proti strojním puškám." Klesl k zemi a Thalmannova ruka, kterou ho chytil

za prsa, se zbarvila rudě. Bezradně se Thalmann ohlédl. Tu opět přibíhali dělníci, vrhali se k zemi a kolem hvízdaly kulky.

I Thalmann se vrhl na zem a skryl se za nehybným tělem, jehož zkroucené ruce se tyčily vzhůru, jako by cosi hledaly. "Nemůžeme bojovat proti neviditelným," šeptal úzkostlivý hlas po jeho boku. "Postřílejí nás jako zajíce. Milosrdný Bože!" Hlas se chraptivě zlomil.

Thalmann pohlédl zoufale do mladého obličej s bolestně otevřenými ústy. Náhle ustal déšť kulek. Thalmann tušil neviditelné vojsko na římse domu. Chtěl se pomalu odvalit ke vchodu domu, kde by byl kryt.

Tu dopadl poblíž něho ruční granát. Thalmann ucítil tupý úder na rameni. Teplo mu proběhlo po ruce. Strojní puška spustila a kropila systematicky cestu. Za několik vteřin ho musí déšť kulek dostihnouti !

Kde byli jeho soudruzi? Dávno musili s třaskavinou dorazit do sousedních domů. Thalmann se skrčil, jak nejvíce mohl. Třebaže ho začalo rameno bolestně pálit, uvažoval o možnosti vyskočit a běžet do domu. Tam byl člověk alespoň bezpečen před kulkami. Dával pozor na úder dopadajících nábojů, které kropily ulici odleva doprava: až dojdou k protější straně, bude čas vyskočit.

Před očima mu vyšlehl ohnivý sloup. Ve hřmění výbuchů vyrazil černý mrak do vzduchu. Kameny létaly, ulice se naplnila dusivým prachem.

Když Thalmann zvedl hlavu, spatřil, že dům, do kterého se chtěl utéci, zmizel. Doutnající hmota kamenů stála před ním a z ní vyšlehovaly plameny. Vyskočil a s ním se zvedlo sto mužů. Otírali si krev a špinu s obličejů a rozhlíželi se, jako by byli procitli. Palba strojní pušky umkla. Thalmann se pokusil křičet, zatím co mu krev stékala po ruce. "Cesta je volná! Černoši vylétli do povětří! Vzhůru! Jdeme si pro Dymoffa!"

Vyrazil vpřed. Na všech stranách se teď ozývaly výbuchy.

Mdlý odlesk požáru vystupoval k nebi, které ztemnělo.

Thalmann se otočil, neboť za zády se mu ozval dunivý zpěv. Útočným krokem přicházeli mužové. Kráčeli v řadách a měli v rukou kameny a kusy železa.

Byly to němečtí a angličtí dělníci, byla to píseň, kterou Thalmann již tisíckrát slyšel v tomto betonovém městě strašidel: "My dřeme se a štveme do úmoru, náš denní chléb je krví prosycen," zpívali.

"Bratři!" křičel Thalmann a běžel k nim. Náhle se předvoj zarazil. V řadách nastal nepořádek, neboť oheň strojní pušky vyšlehl proti nim. Zakolísali a obrátili se na útěk prchající přes těla svých padlých soudruhů.

Náhle spatřil Thalmann vnořovati se mlhovitě bytosti, třicet metrů před ním se nejasně rýsovala těla, nabývala zřetelnosti a teď spatřil čtyři muže z tělesné černé stráže klečeti u strojní pušky. Před sebou měli ruční granáty a dívali se za prchajícím davem. Jejich černé obličej se šklebily, když nový déšť kulek smetl tři řady prchajících dělníků.

Klidně vytáhl Thalmann z kapsy poslední třaskavinu. Bez rozčilení hodil přesným obloukem do střelecké skupiny. Pak upadl nazpátek a zakryl si obličej zdravou paží, zatím co kolem něho vytryskala mračna výbuchu a lidská těla vířila vzduchem.

Černoši se stali viditelnými. Síla, která chránila ,N', pominula zničením strojů. Dymoffova strašlivá zbraň byla zlomena. XXXIII.

Ruth slyšela detonace řítících se domů. Vlna štěstí a radosti ji zaplavila. Co záleželo na tom, že její život měl být cenou za toto vítězství? Dymoff ji pustil, vyřítit se z pokoje, zbýval jí okamžik, aby se vzpamatovala. Klesla k Jeffovi a zvedla jeho hlavu do svého klína. Líbala jeho neživý obličej a osušovala mu ústa, na kterých bylo trochu krve. Necítila bolest. Nevěděla, zda je mrtev či jestli žije. Nechtěla to vědět, nechtěla rušit klid, který ji ovládal a činil její tělo lehkým a jakoby vznášejícím se.

Jemně položila opět jeho hlavu na podlahu pokoje a vstoupila do přilehlé místnosti.

Dymoff zatínal ruce do okenního rámu. Díval se na město pod sebou.

Vysoká věž na obranu proti plynům se právě s rachotem zřítíla a vzdálený, jásavý pokřik se ozýval.

Černá noc se rozhostila. Odlesk požáru, mihotavý a vrhající široké stíny, vskočil do místnosti a kreslil Dymoffovu postavu vzrůstající a zmenšující se na stěně. Na obzoru spatřila Ruth široké paprsky světla, reflektory, které byly namontovány na rychlých tancích spojených vojsk. Opět se jí zmocnil pocit štěstí. Tušila konec svého života. Tam – z dálky přicházelo vítězství.

Dymoff se neotočil, když vešla do místnosti.

"Tam se řítí ,N', mé dílo!" pravil tiše. "Je to však jenom kámen na mé cestě. Zemře několik lidí, ale není to překážka k dosažení mého cíle. Dosud nezná nikdo mé tajemství. Každý zná jen nepatrnou částku mého celkového vědění. Nikdo mi je nemůže vzít." Náhle vykřikl a obrátil k Ruth divoký, planoucí obličej. "Co chtějí ti blázni? Domnívají se, že mě chytí? Zničili stroje; tím mohli zabít několik životů, které mně náležely. Ale mě?"

Sáhl po ní a přitáhl ji těsně k sobě. Cítila jeho horký dech.

"Jsem dosud nejmocnější, mohu jim uniknout. Nikdo mi v tom nemůže zabránit. Jsem nezranitelný!"

Viděla jeho oči nad sebou, plápolající, zvířecí, jeho ruce tiskly jí ramena jako šrouby. A Ruth věděla, proč tu je v pokoji. Tady musila čekat, až přijde pomoc. Musila sebe vhodit do misky vah, aby Dymoff neuprchl a nevzal s sebou tajemství, které by znovu uvrhlo svět v teror. Neboť po druhé by zvítězil!

"Ty víš, že mám moc a že ji vždy budu mít!" křičel. "Proto jsi ke mně přišla. Dobře! Ponechám si tě!"

Jeho ústa se pohřížila do jejích rtů. Cítila bolestně jeho zuby a ležela nepohnutě v jeho náručí. Vypjala život. Obětovala se. Byla to poslední oběť, kterou chtěla lidstvu přinést, oběť nejtěžší!

Jeho ústa na okamžik povolila. Otočil posměšně hlavu k oknu, odkud se ozýval pokřik dělníků. Od blízkého moře zazářila světla reflektorů. Mužstvo lodí plulo k zemi na pomoc dělníkům.

Ostře se ozýval praskot výstřelů, pak zazněly výbuchy těžkých granátů. Vojsko dostihlo města. Nezřetelně sem doléhalo velení nějakého muže.

"Chci jen tebe!" šeptal Dymoff a prudkým trhnutím jí strhl šaty.

Náhle se chytil za krk, otočil se s páje, pokoušel se odraziti cosi, co Ruth neviděla. Válel se po koberci, narazil na stůl, který se převrhl, až papíry poletovaly po pokoji. S rachotem naráželo jeho tělo na židle, valilo se ke dveřím, vzepjalo se těžce oddychujíc. Dymoff vyskočil. – Ruth běžela za ním. Viděla, jak se dovlekl ke skupině strojů, které obsahovaly zásobu paprsků „N“, a rozháněje se kolem sebe zvedl jakousi páku. Pak spatřila Jeffa, jenž mu visel na krku divoce jako zvíře. Jeff odrazil Dymoffa, vyskočil s Ruth z pokoje a přirazil dveře.

"Rychle!" křičel a strhl ji s sebou. Bolestně ucítila náraz. Padla na zem, kulka se zaryla před ní do stěny. Pak seběhla po boku Jeffově dolů se schodů a stanula těžce oddychujíc.

"Půl minuty před zavřením vrat!" sípal Jeff směje se rozčilením. "Stál jsem už chvíli za ním, nemohl mě vidět, protože jsem měl u sebe jeden z jeho přijímačů a zapjal jsem v jeho pokoji soukromý ďábelský stroj.

"Bylo opravdu na čase," pohládl ji po vlasech. "Ty chuděrko statečná..." Pak spočinula v jeho objetí. Život by byla dala za to, kdyby byla směla teď plakat.

"Ruce vzhůru!" zahřměl za nimi hlas. Zvolna a neochotně pustil Jeff Ruth z náruče. Spatřil americké námořníky, kteří sem přicházeli s revolvery v rukou.

Před nimi stál Hall. Držel revolver u boku a jeho ústí směřovalo k Jeffovi.

Náhle přeběhla Ruth mimo překvapeného Halla a zavěsila se Brandtovi kolem krku. Hall se rychle a hrozivě otočil, ale Jeff ho strhl zpátky.

"Vždyť má ruce vzhůru, vy pedante, když objímá tak velikého muže jako je Brandt!" zvolal zuřivě. Námořníci se musili bezděčně dát do smíchu, pak spěchali kolem Jeffa nahoru do věže.

"Kde je Dymoff?" zahřměl Hall. "Jdu si pro něho! Chci ho zabít vlastní rukou."

"Mám totéž přání," zvolal Jeff, "ale nebude to tak lehké, jak si to představujete!"

Vyběhli po schodech nahoru a stanuli v Dymoffově pokoji. Tři metry před sebou spatřili Dymoffa státi široce rozkročeného, s rukama v kapsách u kalhot. Smál se, až se otfásal. Kolonel Hall a McGin se zastavili. Nemohli dále, neboť mezi nimi a Dymoffem byla stěna z průzračného, nerozbitného skla.

Dymoff potřásl ironicky a překvapeně hlavou.

"Nemohu pochopit váš spěch, pánové!" pravil. Upravil si pečlivě vázanku, která se mu v zápase s Jeffem uvolnila.

"Myslíte, že mě už máte, ale tak daleko ještě nejsme!"

Rád bych si jen vštlpil v paměť vaše obličej, neboť vy budete první, které dám odstraniti!"

Dymoff se postavil těsně ke sklu a díval se ostře do obličejů vojáků, kteří právě přicházeli. Vtom se ozval výstřel, kulka odskočila od skla, jeden voják vykřikl a chytil se za paži. Dymoff spokojeně kývl.

"Tak tomu bude vždy, když na mne budete střílet! Zasáhnete vždy sebe samy."

Náhle spatřil dívku.

"Ruth! Pro tebe si ještě přijdu!" křičel a zvedl pěst. Instinktivně stiskl Jeff rukojeť rychlopalné pistole. Brandt, který stál vedle ní, ji konejšivě objal.

"Dymoffe," volal, "vzdej se! Dost bolesti jsi už způsobil světu, nechť je na tom dosti!"

Dymoff se dal do smíchu.

"Brandte, od kdypak jsi se stal kazatelem? Však jednou k tobě přijdu a promluví si pak s tebou vážně mezi čtyřma očima! Hleďme, Mr. Wu! Všichni mi učinili návštěvu! Ale teď dost! Poručím se vám!"

Přistoupil ke skupině strojů. Světlo v pokoji zhaslo, ale hned vzplanuly kapesní reflektory vojinů.

"Mé je tajemství!" volal Dymoff a uchopil páku přístroje. Stiskl ji a oddychnuv si postavil se doprostřed pokoje. Kužel reflektorů ho sledoval.

Zděšeně pohlédl do světla, běžel nazpět k vypínači a prohlížel jej horečně. Zapjal druhý kontakt a otočil se úzkostlivě.

Zkoumavě prošel pokojem, ale světlo putovalo s ním.

Zničeně se zastavil. Proč již neúčinkují paprsky? Chtěl zmizeti, učiniti se neviditelným, uprchnouti. A síla selhala!

"Vyrazíme sklo!" křičel Hall a položil několik ručních granátů na zem.

"Otevřu je, i kdybych měl s tím ďáblem pojít!"

Ale Wu strhl Halla zpět.

Dymoff se vzdal svých pokusů, byl náhle zachvácen panickou úzkostí, utíkal před paprsky, které ho pronásledovaly a chtěl se někde v pokoji ukrýti. Vytáhl rychlopalnou pistoli a chvějící se rukou zamířil na vojáky za skleněnou stěnou. V okamžiku nejvyšší tísně zapomněl, že sklo ránu odrazí. Hrál jako na divadle pod zkoumavými pohledy diváků.

Tu se zvolna vedle něho otevřely dveře skříně a Dymoff zavravoral. Lidé za sklem vykřikli. Neboť ze skříně vylezla strašidelná postava, mrzák, jehož tělo se pravoúhle naklánělo k zemi. Jedna strana těla sebou trhala jakoby pod neviditelnými rannami, údy byly z kloubů vyvráceny a přece nepochopitelně, hadovitě pohyblivé. Špičatá, holá hlava gnoma, přes kterou se táhla červená skvrna rozrůstající se v bílý, znetvořený obličej, zvedala se proti Dymoffovi. Ústa rozbitá strašlivou ranou se smála děsným úsměvem. Jeho červené oči se spokojeně a zlomyslně leskly.

"Jefferson!" zasténal Dymoff a pokusil se uchopiti znetvořený přízrak. Ale Jefferson zvedl ruku, v které držel malý plynový granát. Hihňal se spokojeně, když Dymoff zavravoral zpět.

"Teď je řada na tobě!" krákorl zlomeným, nezvučným hlasem. "Čínané mě posílají, mám si tě vzít!"

Zamával granátem a namáhavě se plížil k Dymoffovi, který před strašidlem uhýbal.

"Vidíš, cos ze mne udělal?" chroptěl Jefferson. "Ty ďáble!" Kolébal hlavou, jako by již slabostí nemohl dále a opět hrozivě zamával granátem. "Já jsem tvé svědomí a zúčtuji teď s tebou!"

"Pusť mě ven!" škemral Dymoff zachvácen hrůzou a sáhl na páku uvádějící v pohyb skleněnou stěnu.

Vojáci před sklem začali křičet. Tloukli sekýrkami do stěny.

Tu strašnou příšeru s červenýma očima bylo nutno zabít!

"Pryč od páky!" skučel Jefferson. Dymoff sebou trhl při tom rozkazu. "Já jsem zničil přístroj, abys ty, satane, nemohl dělat lidi nešťastnými!"

Bleskurychle se vrhl Dymoff na Jeffersona. Hubené, znetvořené tělo se chvíli škubalo pod jeho rukama. Potom však uchopil Jefferson posledními silami plynový granát a odhodil jej od sebe.

Dymoff se pokusil doplaziti se ke skleněné stěně. Suchý, štěkavý kašel se mu dral z prsou. Škrábal prsty do skla, pak se mu prsty zaryly do vlastního hrdla.

Vojíni se odvrátili.

"Pojd'," řekl Brandt a uchopil Ruth za ramena, otrásající se hrůzou a pláčem. "Nedívej se tam už! Jeho smrt je právě tak strašná, jako byl jeho život!"

Odvedl dívku z místnosti, ba spíše ji odnesl.

Vojíni ho následovali, aniž zvedli hlavy.

Jen Hall stál před sklem a zíral palčivýma, vystouplýma očima na Dymoffa, dokud jeho nepřítel znetvořen a mrtev neležel u jeho nohou.

XXXIV.

"Za hodinu odjíždějí poslední lodi!"

Wu stál na dřevěném provisorním přístavišti, u něhož stály motorové čluny, aby převezly mužstvo na lodi. Ve vyrovnaných řadách jako slavnostní stráž přijížděly rychlé tanky a čekaly, až budou naloženy.

Brandt se ohlédl nazpět. Právě se ozval poslední výbuch, který dokončil zkázu betonových zřícenin. Zástup dělníků kráčet mimo. Otáčeli k němu šťastné, bledé, usměvavé obličeje. Mnozí byli obvázáni, ale všichni kráčeli v stejném, rytmickém taktu a zpívali píseň, kterou Brandt dosud nikdy neslyšel, píseň o 'N', o smrti, práci a návratu do vlasti. Brandt za nimi pohlížel, dokud nezmizeli na přepravním člunu. Pak otočil k Wuovi svůj starý, dobrácký obličej.

"Teď je po všem," pravil tiše, jako by byl právě viděl přecházet kolem svůj život a nyní měl nastat konec. Učinil prázdný posunek a usmál se přitom trochu trpce, trochu omlouvavě a bezmocně.

"Ztratil jsem Ruth!" pravil tiše. "Měl jsem zajisté přání a plány, které mně nenáležely, vidíte, Wu? Vždycky jsem byl v životě neskromný? A vám to mohu říci – ne, vy to přec všechno víte, vy znáte všechny formule mého života, které teď zamíchány v retortě života, dávají esenci.

Jsem starý blázen, to je výsledek! Chtěl jsem k sobě připoutat mládí, které mi už nenáleží.

Tu odešla Ruth do blízkosti smrti a našla tam McGina. Myslíte, že ji Jeff udělá šťastnou?" Zamyšleně sraštil čelo.

Wu potlačil úsměv nad náhlou Brandtovou otcovskou obavou. Zdvořile si zakryl ústa rukou, jako by se mu chtělo zakašlat, aby zakryl svou radost a Brandta neurazil.

"Mládí tíhne k mládí!" pravil přívětivě a skromně a usmál se svým nesmrtelným asiatským úsměvem. "To je axiom, který nelze vyvrátit. Ale, Mr. Brandte..." Učinil posunek směrem k moři, které bylo oživeno lodmi a skvělo se pestrými, svítivými barvami jako duha. Nekonečně široko se prostíral obzor, daleko až do jiného světa. Nebe se pojilo s vodou.

"Dlužno podotknouti," pravil Wu znovu zdvořile, "že nám, když jsme staří, více je zřejmo než mládí, a že nám zůstává jeden nekonečný životní úkol, Mr. Brandte!"

Brandt se zvolna otočil a pohlédl Wuovi tázavě do očí.

"Práce!" dokončil Wu a sklonil se velmi hluboko.